

Willy van der Heide
**Bob Evers belegert
Fort B**

**Bob Evers
belegert Fort B**

Willy van der Heide

Bob Evers belegert Fort B

Van Holkema & Warendorf, Bussum

De volgende avonturen van

Jan, Bob en dikke Arie

leest u in:

ARIE ROOS ALS RUILMATROOS

VAN DEZELFDE SCHRIJVER:

Willy van der Heide

ISBN 90 269 1601 9

© 1977 Unieboek - Bussum

Typografie en omslagontwerp: Uniepers - Amsterdam

Van Holkema & Warendorf - Bussum

Verspreiding voor België:

Unieboek - België, 2100 Deurne - België

De Club der gokgrage miljonairs

Op de hoek van de Prinsegracht en de Rozengracht, in Amsterdam, staat de veelbezongen Westertoren. Maar om elf uur in de ochtend van een puffend-hete zomerdag stond er ook nog wat anders op de stoeprand van dat kruispunt: een onmenselijk dikke jongen, met een buik als een halve aardbol, met vlammend rood haar en een hoeveelheid sproeten, waar zelfs heel kalme honden verwoed tegen gingen blaffen. Het verkeerslicht sprong op groen... vervolgens op rood... en terug naar groen. De dikke jongen bleef roerloos staan, met de duimen losjes in zijn broekzakken gehaakt en de rest van zijn handen slap afhangend. Een Jordaanjongen bleef staan, bekeek deze lusteloze sproetenkoning een tel of wat en zei dan:

„Hei, joh, je mag wel oppassen dat je broekzakken niet uitscheuren, anders vallen je klauwen op de grond”.

De dikzak nam hier duidelijk notitie van. Hij draaide het hoofd opzij, bekeek zijn tegenstander van top tot teen, ging dan zijn sproetige hoofd staan schudden en kaatste terug:

„Als ik zo'n lelijke bakkes had als jij, ging ik stilletjes ergens in een donker hoekje zitten huilen”.

Het licht sprong weer op groen en de rissen auto's kwamen ongeduldig op gang. Op hetzelfde moment scheurde het loeiend signaal van een dure, veeltonige autohoorn door het verkeerslawaaï heen. Eerst een langgerekt signaal van vijf, zes tellen... dan enkele korte, felle stoten snel achter elkaar. En een stem brulde: „Arie...! ARIE ROOS!”

De dikke jongen schrok op of hij een schop onder zijn achterste had gekregen en tuurde tegen het felle zonlicht in de richting van het geluid. Midden in de verkeersstroom, aan de overkant, had een zeegroene Pontiac Firebird vaart geminderd. Door het open portierraam stak het hoofd van een donkerharige jongen, met een gewoon, Nederlands soort gezicht.

„ARIE! Ik zoek je al de hele morgen!”

De achterste auto's in de file begonnen verontwaardigd te toeteren. De dikke jongen zwaaide met een arm als een knotwilg naar het café op de hoek. Zijn luide brul overstemde zonder veel

moeite het verkeersgeraas:

„Ik wacht in dat café daar!”

De jongen in de Pontiac knikte, gaf gas en ging op zoek naar een parkeergat.

De dikke Arie Roos was ineens helemaal niet sloom meer, stak over met de behendigheid van een hups nijlpaard en betrad het café. Voor de grote ramen, die allemaal uitkeken over het drukke kruispunt, stond de kastelein. Hij bekeek zijn nieuwe klant met enige belangstelling, en zei dan:

„Bewaar me. Ik stond al een paar minuten naar je te kijken. Ik dacht dat je daar aan de overkant wortel had geschoten”.

„Ik stond me gewoon een rotje te vervelen”, zei de dikkerd.

„Kan ik hier ook iets te eten krijgen?”

„Uitsmijter”, zei de kastelein. „Of anders biefstuk met brood”.

„Dát is het!” knikte Arie Roos en liet zich met een tevreden knor aan een vierpersoons tafeltje zakken. „Biefstuk met brood. Liefst veel biefstuk en weinig brood”.

„Dubbele biefstuk, dan?”

„Laten we dat maar doen. Ik heb zo’n gevoel dat er gebeurtenissen in de lucht hangen. Dus een kleine hartversterking...”

Toen kwam de jongeman uit de Pontiac binnen, rinkelend met de autosleuteltjes. Bij Aries tafeltje bleef hij staan, en enkele tellen bleven die twee elkaar grijns-grinnikend aankijken. Dan zei de dikke:

„Wat lijkt jij verrekt veel op Jan Prins, zeg”.

„Gek, hè?” zei Jan Prins. „Daar heb ik al heel wat last mee gehad. Zie ik dat goed of heb jij er een sproet bijgekregen?”

„Da’s een spetter rooie menie”, zei de dikke. „Ik heb aan ‘t ijzerwerk van mijn boot zitten kwasten. Maar dat is óók niet het einde van wilde belevenis”.

„Tja tja”, zei Jan Prins en liet zich tegenover hem op een hardhouten stoel zakken... „Weet jij wat ik soms wel eens denk, dikke?”

De dikke Arie stak twee handen uit in een afwerend gebaar:

„Begin er niet aan, jongetje Prins. Als jij gaat denken, komt er altijd merkwaardig onheil van. Laat het hersenwerk nou aan mij over. Jouw taak, als geboren vrek, is het om geld na te tellen. Ik bedenk wel manieren om het te verdienen. Maar vanwaar dat gebrul daarnet op straat? Waar had jij me zo ineens voor nodig?”

Op dat moment kwam de kastelein van ergens onder de grond via een trapje naar boven en zette een schotel op tafel, waarop twee prachtig gebruide biefstukken lagen te watertrappen in hun jus. Een goddelijke geur begon zich door het café te verspreiden. Zes verschillende uitgehongerde hippies, die al drie dagen achter een leeg kopje koffie op het terras woonden, werden er zichtbaar onrustig van.

„Iets drinken?” vroeg de kastelein.

„Een fiks glas koud bier”, zei Arie.

„Eh... tomatensap”, zei Jan Prins, en ging meteen door: „Ik denk wel eens, dikke, dat wij door al die avonturen die wij overal in de wereld samen hebben beleefd, voor de hele rest van ons leven ongeschikt zijn geworden voor een normaal, gezapig, klokgeregeld burgerliedenbestaan.”

Arie Roos prikte zijn vork in de eerste lap bief en sneed er een brok van een half ons af. Dat verdween in zijn muil, en hij mompelde:

„Dat weet ik wel zeker”. Hij kauwde wat en boog zich voorover: „Het is met ons net als met soldaten die na een paar jaar oorlog ineens hun uniform moeten uittrekken en dan van de ene dag op de andere overschakelen op een net baantje met ‘s avonds de TeeVee”.

Bier en tomatensap werden gebracht. Jan vroeg:

„Kijk jij wel eens TeeVee, dikke?”

„Niet meer”, zei Arie weldoorvoed. „Ik kan er gewoonweg niet tegen. Als ik al die opnamen zie van al die plaatsen en landen waar we zelf zijn geweest en al die fantastische avonturen hebben beleefd. Man - dan ga ik van ergernis en onrust een paar koffiebars af. Niet dat dáár nou zoveel te beleven valt, maar... Ik ben eigenlijk best blij om dat smoel van jou weer eens te zien. Maar wáár, voor de duivel, had je mij zo dringend voor nodig? Het is niks voor jou om een verkeersopstopping te veroorzaken”. Jan Prins nam een slokje vitaminenrijk tomatensap, en zei, tergend traag:

„Ik had vannacht om twee uur Bob Evers aan de telefoon”.

Die geringe opmerking had geen eenvoudige uitwerking. Mes en vork vielen kletterend uit Arie's handen op het biefstukbord. De dikkerd zat zijn vriend Prins aan te kijken met een vreemd licht in zijn helblauwe ogen.

„Wij schelen zeven uur in tijd met Pittsburgh, USA”.

„Dat klopt, ja”.

„En dat weet Bobbie Evers óók bliksems goed”.

„Blikskaters goed, zelfs”.

„Als hij jou, vanuit de Verenigde Staten, midden in de nacht uit je bed belt...”

„Dan is er iets bijzonders aan de knikker, zou je zeggen”.

Arie slikte wat en zei, met een trilling van hoop in zijn stem:

„Dat eh... dat zou je kunnen gaan denken”.

Jan Prins sloeg zijn glas sap in één teug achterover en keek op zijn fantastisch duur en betrouwbaar polshorloge (een van de eerste dingen die hij had gekocht van zijn portie dollars, als aandeel in de op de Zuidzee-muiters terugveroverde lading goud).

„Bob Evers vroeg me, of wij samen, zo snel mogelijk, zonder uitstel en stante pede, per raketvliegtuig naar New York zouden kunnen komen”.

De dikke schoot een halve meter omhoog van zijn stoel. Zijn enorme omvang veroorzaakte zulk een luchtverplaatsing, dat een opgevouwen nummer van „De Telegraaf” van het tafeltje verderop op de grond woei.

„En wat heb je gezegd?”

„Dat ik het jou eerst moest vragen, natuurlijk. Vandáár dat ik de hele nacht en ochtend als een razende Roland heb rondgereden om je op te scharrelen. Waar heb je in godesnaam vannacht uitgehangen? Ik heb je vader ook nog uit zijn bed gebeld”.

„Ik ben op mijn boot blijven slapen”, zei Arie mistroostig en begon weer aan zijn biefstuk. „Natúúrlijk kan ik naar New York. De vraag is eerder: kun JIJ?”

Jan begon achter zijn oor te krabben:

„Ja eh... eigenlijk niet. Je weet dat ik al een tijd voor die computer-firma werk. Maar daar had ik toch al niet zoveel zin meer in...”

„En ik dan?” riep dikke Arie verontwaardigd. „Door al die scheepvaartfusies van de laatste tijd is onze hele familie-rederij met alle Roos-boten samen met zes of zeven andere maatschappijen in één zoutwaterhutspot gegaan. Het is nu Holland Bulk Containers, of iets dergelijks”.

„Da’s een héél toepasselijke naam”, zei Jan Prins, getroffen knikkend.

„Toepasselijke naam voor wát?”

„Voor jou, natuurlijk. Jij bent een levende, wandelende Bulk Container. En Hollands, ook nog”. Jan begon te schateren van het lachen:

„Dames en Heren... mag ik u voorstellen: Arie Roos, Hollands Holle Bolle Bulk Container. Om te bulken van het lachen”.

Arie at waardig wat biefstuk en verklaarde, hooghartig:

„Jouw gevoel voor humor, jongetje Prins, heeft altijd iets kleuterschool-achtigs over zich gehouden. Ik wilde slechts naar voren brengen, dat ik me daarnet op die stoerprand stond dood te kniezen. Ik ben al sinds weken in het soort van bui, waarin ik voor alles te porren ben, als er maar wat te beleven valt. Ik wil wel weer eens een goed pistool in mijn hand voelen, ook. Heeft Bob helemaal niets gezegd over... waar het over ging?”

Jan antwoordde langzaam:

„Hij was nogal kort, maar het hād met schatgraven te maken. Zijn vader zit in New York - met Bob - en een paar andere miljonairs. En die schijnen in de knoei te zitten”.

Arie was geestdriftig biefstuk aan het eten. Van louter hoopvolle opwinding maalden zijn machtige kaken tweemaal zo snel als een minuut tevoren.

„Miljonairs die in de knoei zitten. Dat moet iets heel bijzonders zijn. Hoe komt een miljonair in de knoei?”

„Door knoeien met de belasting, meestal”.

„Daar hebben ze ons niet voor nodig. Opnieuw raden. Hoe komt een miljonair in de knoei?”

„Doordat hij bonje krijgt met een nog rijkere miljonair”.

„Zoiets kan, jongetje Prins. Maar hoe komt een heel stel miljonairs nou in de knoei? Onwaarschijnlijk verhaal. Heb je wel goed gehoord?”

Jan Prins keek zijn vriend vol afkeer aan:

„Weet je wat jij moet doen? Een beetje het lazerus krijgen”.

Arie maakte een wijds, dramatisch gebaar:

„Daar heb je de zuinige Jan Prins weer! Helemaal góéd het lazerus kan er niet af. Het moet weer beknibbelend gebeuren. Geef toe, dat het een zeer vreemd klinkend verhaal is, Prins”.

„Al onze avonturen zijn met vreemde klanken begonnen, Roos. Vreet nou die biefstuk op, dan gaan we”.

„Gaan we? Waar naar toe?”

Jan Prins telde op zijn vingers af:

„Paspoort en pokkebriefje ophalen. Telegram sturen naar het adres op Park Avenue waar dat zoodje miljonairs op ons zit te wachten. Berichten dat we komen. Dan het vliegtuig pikken naar New York”.

Arie was al overeind en wrong een enorme klauw in een broekzak. Hij droeg altijd zijn papiergeld in een rolletje los in de zak - tot eeuwige afschuw en ontzetting van de preciese Jan Prins.

„AFREKENEN!” - De kastelein kwam aandraven.

„Eet u die tweede biefstuk niet, mijnheer? Is er iets niet goed mee? Dan breng ik u een nieuwe, want...”

„Geef maar aan de kat”, zei Arie. „Dan heeft dat beest ook nog een goeie dag”.

Er bestaan mensen (en niet zo'n klein beetje ook) die altijd weer last hebben met de tijdsverschillen tussen Nederland en New York, of Nederland en Moskou. „Zoveel vroeger” of „zoveel later” brengt ze steeds weer in de war. Zo van: moet ik nou mijn polshorloge vóóruit zetten of achteruit? Daar is een heel makkelijke oplossing voor: zogauw je tegen jezelf zegt: „New York komt achter ons aan”, is het ineens zonneklaar. Als het hier middernacht is, zijn zij er daar nog niet aan toe, en zijn ze daar een uur of zes, zeven „achter ons”, en komen ze net uit kantoor of van hun werk.

Ga je nu met een straalvliegtuig die richting uit, dan „verdien” je die zes uur die ze op ons achter zijn. Ben je nou slim, dan zet je meteen bij vertrek uit Holland je horloge op Amerikaanse tijd, dan reken je meteen in die tijd, en sta je niet zo stom te kijken als je aankomt.

Jan en Arie, als goed doorgewinterde reisrotten, kenden al die kneepjes allang en hadden zich dus onderweg al ingesteld op het uur van de dag waarop zij in New York de grond raakten: zeven uur in de avond. Toen ze daar nog in de rij stonden voor de douanecontrole, hoorden zij plotseling uit de luidsprekerinstallatie:

HERE IS A MESSAGE FOR MISTER ROOS AND MISTER PRINS FROM AMSTERDAM, HOLLAND. A CAR WITH DRIVER IS WAITING FOR YOU RIGHT OUTSIDE.

Jan en Arie keken elkaar getroffen aan; alleen waren ze allebei op

een geheel verschillende wijze getroffen. Jan zei:

„Asjeblijft. Persoonlijk afgehaald door een auto met chauffeur. Ik geloof dat we toch iets gaan betekenen in het leven”.

„Poeh!” zei Arie met enorme geringschatting. „Voor een husje miljonairs vind ik dat wel het minste wat ze hadden kunnen doen. Een rooie loper, uitgerold door twee geuniformeerde lijfwachten had ik meer in stijl gevonden”.

De controle van hun koffertjes leverde geen moeilijkheden op. Maar Aries kolossale buik werd met duidelijke argwaan bekeken. Jan zei, uit een mondhoek:

„Straks denken ze nog dat jij voor de helft uit hasjisch bestaat”.

„Als ze me dan maar niet gaan aftasten”, zei Arie geschrokken.

„Ik kan helemáál niet tegen kietelen, zoals je weet”.

Maar het liep af zonder tasten en zonder kietelen. Zij verlieten de enorme hall, kwamen terecht in de venijnige stralen van de laaghangende zon en begonnen uit te kijken naar „auto plus chauffeur”. Het was echter een dusdanige chaos van aankomende en vertrekkende automobielen, dat zelfs een computer er hoofdpijn van had gekregen.

„Word dáár maar eens wijs uit. We weten niet eens hoe dat ding er uit ziet”.

Jan merkte droogjes op:

„Ik neem aan dat ze die chaffeur wel een soort signalement van ons hebben verstrekt. En zelfs de stomste chauffeur van het westelijk halfmond kan zich niet in jouw uiterlijk vergissen”.

Terwijl hij dat zei, kwam een chocoladebruine, open Rolls Royce aanglijden met de deftige kalmte die van zulk een indrukwekkend machien natuurlijkerwijze verwacht wordt. Zelfs de doodgewone, proleterig-blinkende, in de USA geboren Pontiacs, Cadillacs en Chevrolets schenen dat meteen aan te voelen en te erkennen, want zij gingen allemaal eerbiedig uit de weg, wat de Rolls Royce de ruimte gaf om rustig voort te rollen, en dan tot stilstand te komen vlak voor de schoenpunten van de heren Prins en Roos. Van achter het RR-stuur keek het gumkauwend gezicht van Bob Evers hen aan. De drie vrienden verroerden zich enkele tellen lang niet. Dan kwam Bob Evers waardig van achter het stuur overeind, zwaaide het enorme portier open, stapte uit, sloot correct dat voorportier, deed drie afgemeten passen, opende het achterportier en bleef, kaarsrecht als een lakei, staan.

„Als de heren uit Holland zo vriendelijk willen zijn in te stappen?”

Jan Prins deed een pas of wat naar voren, bukte zich en keek kritisch neer op Bobs schoenpunten.

„Luister eens, beste man. De volgende keer wens ik je te zien zonder stof op je schoenen. Is dat goed begrepen?”

„Yes, sir!” zei Bob Evers, klakte met zijn hakken, maakte een snelle beweging en gaf Jan Prins een doffe schop onder diens achterwerk. „Kom maar voorin zitten, want dit bakbeest is er meer dan breed genoeg voor. Gooi je koffertjes maar los achterin”. Ze waren nog niet goed en wel in beweging, of Jan begon:

„Waar gaan we naartoe?”

„Naar een duplex-appartement op Park Avenue”.

„Wat, voor de duvel, is een duplex-appartement?”

„Eh... twee kolossale flats boven elkaar, van binnen met elkaar verbonden”.

„Aha. Met wenteltrappen, of zo”.

„Nou eh... dat is te lastig voor deze miljonair. Hij heeft een eigen lift in de keuken en verder een helling”.

„Een helling? O... je bedoelt: net als in een parkeergarage?”

„Dat, ja. Loopt makkelijker, zie je. Bovendien heeft hij een elektrisch wagentje”.

„Om die helling op en af te komen?”

„Ja, ja”.

„Is-ie invalide soms?”

„Nee hoor. Hij heeft alleen een grote hekel aan nodeloos energie verspillen”.

Arie zei droogjes:

„Dan kan-ie beter van die beneden flat één gigantisch bed maken en daar de hele dag in blijven”.

„Is deze snaak een vriend van je vader?”

„Precies, brave borst. Sunderland, zo heet hij. De man is bankier. Zo op het eerste gezicht lijkt hij een raar lijf manneke. Maar kijk wel gloeiend met hem uit. Hij is zo slim als zes apen”.

„Maak je geen zorgen, Bobbie”, zei Arie Roos. „Jantje Prins kijkt altijd uit met bankiers. Bankiers komen bij hem allemaal in de hemel. Hij heeft ze allang geleden allemaal heilig verklaard. Met hoeveel van die Oom Dagoberts krijgen wij straks te maken?”

„Met drie”, zei Bob kort. „Mijn vader, maar die ken je al langer. Dan met deze bankier: Sunderland, en dan nog met een uiterst

schilderachtige olieboer uit Texas...”
„Toch niet met zo’n cowboysombrero op?”
„Jawel. Een roomwitte Stetson. En halve laarzen, met echt goud beslagen.”
„Geen lasso, bezet met diamanten?”
„Die heeft-ie thuis gelaten”.
„Van wie van de drie is deze Rolls?”
„Van Sunderland”.
„Hoe heet die Texas-miljonair?”
„Houston”.
„Da’s de naam van een havenstad, daar”.
„Klopt, ja. Maar ook een heel gewone Amerikaanse achternaam”.
„En wat is nou de bedoeling van het geheel?”
Bob antwoordde enkele tellen lang niet, en besteedde al zijn aandacht aan de vier files auto’s naast elkaar, die om beurten op gang kwamen en weer stopten.
„Dat hoor je allemaal straks wel. Ik heb ze alle drie alles verteld over onze avonturen en - ha ha - heldendaden. Mijn vader heeft daarna ook nog wat duiden in dat zakje gedaan. Dus jullie hoeven niets uit te leggen, of dat soort gezeur. En nou zal ik je iets gek vertellen. Je weet hoe die ouwe van mij altijd tekeering, elke keer als wij met zijn drieën weer in sensationele toestanden verstrikt raakten?”
„Schei erover uit, man. En die ouwe van mij dan!”
Bob begon ineens te schateren van de lach en zat met de vlakke hand op het stuurwiel te meppen.
„En laat ik er nou achter komen, dat diezelfde ouwe, die altijd zoveel te tieren en te kankeren had, heel in het geniep een enorm dik plakboek heeft bijgehouden vol met kranteknipsels over onze stunts!”
„Verrek...” zei Arie Roos langgerekt. „Wat een komedianten zijn ouders toch”.
„En hou nou even je gezichten dicht - ik moet hier op het verkeer letten”.

Het adres op Park Avenue was een ongeveer dertig verdiepingen hoog „apartment building”, hetgeen betekent, dat er één ingang is, die toegang geeft tot een enorme hall, van waaruit de liften naar de verschillende verdiepingen voeren. Enkele brede marmeren

trappen voerden omhoog naar dubbele glazen deuren, van binnen voorzien van siersmeedwerk. Bob drukte op een belknop. Onmiddellijk kwam een man in uniform, met een zware revolver op de heup, van ergens opzij in zicht en meteen weken de glasdeuren automatisch naar binnen.

„Good evening, gentlemen”, zei de man in uniform, met een snelle, scherpe blik op Jan en Arie. Bob zei tegen hem:

„Dit zijn gasten van ons. Wij gaan naar 18 C”.

„All right, sir”.

Bob liep naar een der liften en drukte daar op de knop. Arie stond aandachtig om zich heen te kijken:

„Is dit speciale bewaking, of is dat altijd zo?”

„O, dag en nacht”, zei Bob achteloos. „Een beetje dure flatgebouwen en apartment buildings hebben allemaal deuren van pantserglas met smeedijzeren hekken. Die worden van binnen elektrisch geopend en niemand krijgt de kans, naar boven te glippen zonder terdege te zijn bekeken. Er zijn hier ook geen trappen meer. Alleen liften. Dat komt omdat New York zo misdadig is, en er zoveel wordt ingebroken, vermoord en aangerand, dat deze gebouwen dag en nacht bewaakt worden als forten. Die flatgebouwen ouwe stijl, waar iedereen in en uit kon lopen, waren gewoon een uitnodiging voor allerlei geboefte. Je kunt hier eigenlijk ‘s nachts niet alleen over straat lopen. Denk daar wèl aan. Dat is heus levensgevaarlijk. Ze springen je zo met zes man tegelijk op je nek en de politie heeft gewoon de tijd niet om er aan te beginnen. Ha - hier is de lift”.

De ruimte die zij op de achttiende verdieping betraden, hoog boven het straatruoer van New York, was een woonkamer. Beslist wel een woonkamer. Alleen... de afmetingen waren die van een gymnastieklokaal en er stond naar verhouding maar weinig meubilair in. Maar wát er stond was ook al van buitensporige afmetingen. In het midden een tafel waar je op kon rolschaatsen en links een open haard (zonder vuur erin) waar een compleet schaap aan het spit makkelijk in had kunnen ronddraaien. En ginds, helemaal in de verte... een verzameling van... Arie sloot even de ogen en deed ze dan weer open. Hij had toch wel goed gezien? In plaats van gemakkelijke armstoelen stond daar een groep... tandartsstoelen! Tien of twaalf op de vloer vastge-

schroefde, draaibare, wipbare, tandartsstoelen! In drie ervan lagen drie mannen. Zij lagen, ja, want hun stoelen waren ver achterover gewipt, en hun glazen whisky met ijs hadden ze vlak binnen handbereik in die nikkelstalen houders waarin anders de tandarts het befaamde glaasje water zet. In driehoeksformatie liepen de drie jeugdige kornuiten op de drie achteroverliggende miljonairs toe.

„Hello, boys”, zei Bobs vader. „Had a good trip?” Hij gebaarde met een hand: „Deze roodharige hier is de beroemde Arie Roos. De ander heet Jan Prins. En, jongens - deze heren hier worden jullie thans voorgesteld. Die twee meter lange kolos, met die enorme hoed achter op zijn hoofd, heet Houston. De derde is onze gastheer en heet, net als zijn vader en grootvader: Sunderland. Zo. Nu kennen we elkaar. Boys - zoek een stoel uit en wat wil je drinken?” Arie merkte op, dat deze tandartsstoelen niet in een cirkel waren opgesteld, en ook niet volgens een waarneembaar regelmatig systeem. Ze stonden min of meer zoals een husje paddestoelen in een bos. Maar omdat alle stoelen draaibaar waren, kon je, links, rechts, voor en achter, tegen verschillende mensen praten zonder een ander gesprek te storen. Het leek ook heel waarschijnlijk, dat bankier Sunderland niet getrouwd was. Want Arie kon zich niet indenken, dat enige bankiersvrouw ter wereld twaalf tandartsstoelen in haar woonkamer wilde hebben. Maar misschien zat Sunderlands vrouw al wel jaar-in, jaar-uit in Zuid-Frankrijk. Dat kon je doen als mevrouw Sunderland. Ze hadden dan waarschijnlijk ieder een eigen Rolls Royce ook nog. Dat ging allemaal zo snel door Aries hoofd heen, dat hij ook vrijwel meteen kon antwoorden:

„Een glas koude melk. Zou dat kunnen?”

„Ik graag hetzelfde”, zei Jan Prins.

„Coca Cola for me”, mompelde Bob.

Er moesten elektrische drukknoppen aan die stoelen zitten, want zonder dat zij hem over het mollige tapijt hadden horen naderen, stond ineens een bediende in wit jasje naast hen, om hun bestellingen op te nemen. Zowel de enorme Texaan met zijn cowboylaarzen als het miezerige, kleine mannetje met zijn stalen brilletje op hadden de zojuist aangekomen jongens aandachtig zitten opnemen. Jan en Arie hadden dat best in de gaten, maar wachtten kalm af. Dat wachten duurde overigens niet lang. Pa

Evers stak de brand in een verse, lange, dunne sigaar en stak van wal.

„Het probleem waarvoor we jullie hierheen hebben laten komen, is in wezen erg eenvoudig. En omdat het zo eenvoudig is, kan ik het je beter meteen vertellen. Wij met zijn drieën hier: Houston, Sunderland en ik, kennen elkaar al heel lang. Hoewel we een heel eind van elkaar af wonen: Houston in Texas, ikzelf in Pittsburgh en Sunderland in New York, hebben we toch geregeld met elkaar te maken. Gewoon doordat we alledrie met geld in dezelfde zaken zitten. En nu heeft bijna elk mens iets van een gokker in zich. De één sterker - de ander minder.

„Allicht”, zei Arie. „Het hele leven is één permanente gok”.

Hij zag uit een ooghoek de Texaan snel het hoofd optillen. Een enorm diepe, zware stem, die in de borstkas van de man scheen mee te trillen, vroeg:

„What do you mean with that?”

„Wat ik daarmee bedoel?” zei Arie. „Precies wat ik zei. Het hele leven is een gok. Voor iedereen. De ene is bang dat zijn kinderen worden overreden en de tweede is bang dat zijn vrouw er met een ander vandoor gaat en de derde is bang dat hij zijn eindexamen niet haalt en nummer vier doet het in zijn broek bij het idee dat hij nooit méér zal verdienen dan net genoeg om bromfiets van te rijden. En als je helemáál niks doet en veilig thuis blijft zitten kan het huis van de burens in de lucht vliegen door een gasontploffing, of er kan een straaljager op je dak komen lazeren. Als het leven geen onzekere gok was, dan verdienen al die verzekeringsmaatschappijen nog geen droog brood”.

De Texaan zei niets, nam zijn glas uit de houder, goot het achterover en gaf het leeg aan de bediende, die juist was komen binnensluipen met Coke en koude melk.

„Kijk eens”, zei pa Evers, doorgaande of er niemand anders iets had gevraagd of gezegd. „Wij zijn geen roulettespelers, of van het soort idioten dat aan fruitmachines staat te rukken tot ze er bibberend van de zenuwen bij neervallen. Wij gokken op onze eigen manier, net zoals andere mensen loten kopen in de Staatsloterij, of de voetbaltoto invullen. Een kleine inzet, maar met de kans een enorme pot te winnen”.

„Nou nou”, zei nu de lilliputter-bankier met een heel hoge en zachte stem. „Jij praat nou wel over een kleine inzet, maar zó klein

vind ik hem ook weet niet, zeg. Jij praat er maar makkelijk over". Bobs vader maakte een los wuivend gebaar met een hand, grinnikte even en ging rustig door:

„En wij wilden eigenlijk ook wel, dat het een avontuurlijk soort van gok was. Iets waar wat over te praten en wat aan te beleven viel. Nu zijn we ongeveer een jaar geleden in contact gekomen met een van die kerels die tot een heel apart slag mensen behoren. Dat zijn moderne, heel moderne avonturiers en schatgravers. Vroeger ging je schatgraven met een ouwe kaart, gemerkt met een kruisje, plus een stel schoppen om te spitten. Tegenwoordig gaat dat allemaal veel technischer. Laat ik eens vragen. Heeft een van jullie twee - Jan Prins of Arie Roos - enig idee, hoeveel Spaanse schepen, beladen met goud, zilver en edelstenen, er sinds de verovering van Mexico door de Spanjaarden in de Caraïbische Zee zijn vergaan? Dus niet buitgemaakt door Engelsen of Hollanders, maar door de wind op riffen, zandbanken of andere obstakels gedreven, of gewoon door orkanen vergaan. Voor zover redelijkerwijze bekend. Raad eens?"

Jan en Arie keken elkaar aan.

„Alleen met kostbare lading bevrachte schepen, dus?"

„Precies."

„Die waren dus allemaal vanuit Mexico en Panama op terugweg naar Spanje?"

Alle drie de mannen knikten.

„Alweer precies juist. Al het goud en zilver ging náár Spanje toe. Vanuit Spanje náár Amerikaanse koloniën gingen alleen maar, soldaten, en Spaanse vrouwen, en wapens. En boeken natuurlijk, proviand en gereedschappen en zo meer. Maar hoeveel van dat soort schepen dacht je dat op ondiepe plaatsen in en om de Caraïbische Zee was vergaan?"

„Eerlijk gezegd: geen flauwe notie", zei Arie. „Als ik een getal noem, sla ikzelf aan het gokken".

„Goed. Best. Gok maar".

„Honderdentwintig?"

Bob vader knikte bedachtzaam, blies wat rook uit en zei:

„Zover we hebben kunnen nagaan: zeshonderddrieënveertig".

Jan Prins vroeg meteen:

„HOE heeft u dat kunnen nagaan?"

„Ikzelf niet, hoor. Er zijn archieven in Spanje - hele paleizen en

zalen vol - waar in geen eeuwen iemand in heeft gegrast. Kijk eens: al die scheepskapiteins, al die duizenden monniken en jezuïeten schreven rapporten. Die moesten allemaal worden ingeleverd, maar ze werden maar half gelezen, of helemaal niet gelezen. En als ze gelezen werden, gingen ze onmiddellijk daarna in een kast of kist en daar bleven ze liggen. Dat doet er nu verder niet zoveel toe. Het komt hier op neer: een stel kerels is gaan samenwerken. Daar is één knaap bij, die kans zag om jarenlang te snuffelen in die oude, bestofte, Spaanse archieven. Daar heeft hij de meest wonderbaarlijke gegevens uit opgedolven. Daarna is hij in contact gekomen met een ander stel snurkers, die al jaren bezig waren met duiken in de buurt van de Key eilanden, langs de kust van Florida en dat soort streken. Die hebben op hun eentje inderdaad een of twee gezonken Spaanse galjoenen opgespoord en er heel wat aan goud en zilver uit kunnen bergen. Als je maar weet, wáár je zoeken moet”.

„Jaja...” zei Arie, en dronk zijn melk op.

„En niet alleen dát”, zei pa Evers, zijn sigaar onder zijn neus heen en weer bewegend. „Jullie weten misschien ook niet, dat Columbia het land is, waar vrijwel alle smaragden van de wereld vandaan komen. De Spanjaarden hebben daar, in de oostelijke hellingen van het Andesgebergte, tientallen mijnen gehad, waar ze die arme Indianen als slaven, als beesten, in lieten werken. Nadat de macht van het Spaanse kolonialisme was gebroken, hebben de Indianen, die deksels goed hadden begrepen dat alle ellende waar ze onder gebukt gingen, werd veroorzaakt door de goudzucht en jacht op edelstenen van die Spanjaarden, vrijwel al die mijnen laten verdwijnen onder aardverschuivingen. Daarna is de jungle er terstond weer overheen gaan groeien, met als gevolg dat je nu, boven op een berg staande, best recht onder je de ingang kunt hebben van een van de rijkste smaragdmijnen ter wereld... alleen ligt er een dikke laag aarde met rotsblokken overheen, overwoekerd door oerwoud. En dan maar zoeken, jongens”.

„Lijkt me onbegonnen werk”, zei Arie. „Ik heb wel eens iets gelezen over die buurten daar, en ik heb wel de indruk, dat er daarginds nog heel wat te rausjen en te rommelen valt”.

„Het is er nog een hele rauwe boel”, zei Pa Evers droogjes. „In ieder geval veel te rauw voor ons, ouwe sokken. Maar jullie zijn aan dat grote rauwe werk gewend, en dat is nou precies de reden

dat ik - na rijp beraad - jullie heb opgetrommeld, want jullie drie zijn vrijwel de enigen die ik kan vertrouwen voor wat ik in mijn hoofd heb. Dáár gaat het nou net om, zie je... dáár zitten we om te springen: mensen die we kunnen vertrouwen, want de hele boel daarginds is één grote knoeipartij, als je het mij vraagt”.

Uit zijn ooghoeken zag Arie, dat zowel Houston als Sunderland met grote instemming begonnen te knikken.

„Ze zitten ons allemaal te bedonderen”, zei Houston, met zijn zware bas, goot zijn glas leeg in zijn brede Texasmuil en stak het, zonder op of om te zien, zijwaarts uit. De bediende kwam geruisloos aanschuiven en nam het van hem over. Jan Prins begon wat heen en weer te schuiven in zijn chroomstaal-en-leren stoel.

„Maar waar gáát het nu eigenlijk over?”

„Smaragden”, zei pa Evers kortaf. „Een teruggevonden smaragdmijn uit de Spaanse tijd. Heel kort verteld zit het zo: een jaar of wat geleden kwamen we in contact met een van die kerels, die er hun beroep van maken, te jaren op verloren Spaanse schatten. Podulka heet die vent: een Amerikaan die destijds ook in Korea heeft gevochten. Hij is een paar keer gedecoreerd wegens dapperheid, maar hij kon niet goed wennen aan de plotselinge rust na de vrede en ging weer op zoek naar avontuur. Deze Podulka kwam in aanraking met een paar andere van dat slag jongens en één van hen beweerde, dat hij via antieke Spaanse rapporten en kaarten de plaats had kunnen bepalen waar de Spanjaarden in Colombia een van hun vruchtbaarste smaragdmijnen hadden geëxploiteerd”.

„Een van die mijnen, dus, die later door de Indianen zijn dichtgegooid en verborgen?”

„Precies”.

„Maar... wie gaat er nou met zo'n ontdekking rondleuren? Als ik zoiets aan de weet was gekomen, hield ik het wel gloeiend heilig voor mezelf en mijn bek erover dicht. En dan maar spitten”.

De Texas-miljonair liet een soort van stierige loei-lach horen, en ook de kleine Sunderland lachte fijntjes.

„In theorie is dat heel juist”, zei Bob's vader droogjes. „Maar het is daarginds nou wel effe iets anders dan een gaatje graven op de hellingen van de Bloemendaalse duinen. Er zijn drie hoofdproblemen: je moet echt wel een complete expeditie uitrusten, want

je zit daar midden in de rimboe. Daarbij komt dan nog, dat je zware machines, óf een enorme massa arbeidskrachten nodig zult hebben. En in de derde plaats heb je rekening te houden met allerlei soorten concurrentie. Indianen, bijvoorbeeld, die gewoonweg uit principe de pest hebben aan alles uit het buitenland, wat zich op hun terrein beweegt. En loslopende bandietenbendes”.

„Die Indianen, daar kan ik inkomen”, zei Jan Prins, „Die zijn generaties lang uitgemoord, uitgebuit en opgejaagd. Mogen ze ook eens wat terugdoen?”

„Van mij wel”, zei Houston, met een enorme zwaai van zijn cowboyklauw. „Als ze maar van onze smaragden en machines afblijven. Ik denk daar heel ruim over, hoor. In zaken ook. Ze mogen zoveel inspraak hebben als ze willen, als ze zich maar nergens mee bemoeien”.

Arie Roos barstte in een luid gelach uit:

„Da’s een beste!” proestte hij. „Houston heeft niks tegen inspraak, als ze zich maar nergens mee bemoeien...”

Pa Evers ging onverstoord door:

„Dus dat kapitaal dat Podulka nodig had voor zijn expeditie naar Colombia, hebben wij hem gegeven, En...”

Sunderland begon te fronsen van achter zijn stalen brillette:

„Hoho... Gegéven. Niet bepaald gegéven, zeg”.

Pa Evers verbeterde zichzelf:

„Ik bedoel natuurlijk: wij hebben hem dat geld verschaft. Geleend. Verstrekt. En op bepaalde voorwaarden, vanzelfsprekend”.

„Wát voor voorwaarden?” wilde de zakelijke Jan Prins meteen weten.

„Op sam-sam-basis”, zei Evers. „Van alle edelstenen die hij daar zou vinden gaat de helft van hem worden en de andere helft voor ons”.

„Na aftrek van alle kosten, dan toch zeker?”

„Ja, wat dacht je? Maar dat is een kwestie van heel eenvoudig rekenen. Wij hebben hem de man 20.000 dollar geleend. Die zestigduizend dollar moeten we dus eerst terughebben, voor er van enige winst sprake kan zijn, want dat is het werk-kapitaal, bedoeld om er machines, wapens, voedsel van te kopen en arbeidskrachten van te betalen. Veronderstel nu dat hij daar een handvol smaragden vindt, dat die verkocht worden op de New-

yorkse markt, en dat die dan 50.000 dollars opbrengen. Dan...”

„Dan is er nog geen cent winst gemaakt, en heeft die gravende Podulka daarginds nog een schuld van 10.000 dollar”, vertelde Bob Evers vlot.

„Ja ja. Natuurlijk. Maar...”

Jan Prins, met zijn afschuwelijk zakelijk ingesteld hoofd, kon het niet laten, zijn neus ertussen te duwen. Hij wees met een lange pinnige vinger op de neuspunt van Bob:

„Maar ZO simpel ligt dat niet. Veronderstel nou eens dat er voor zeventigduizend dollar wordt opgedolven... hoeveel hebben ze dan met zijn vieren voor winst gemaakt?”

„Tienduizend dollar, natuurlijk”, zei Bob. „Da’s nogal wieses”.

„En wat valt er dan te verdelen?”

„Die tienduizend dollars, natuurlijk. Dat is de man eh... effe kijken... zes op de tien delen... dat isse eh...”

„Stop maar”, zei Jan Prins. „Want dat wordt een repeterende breuk. Allemaal zessen, tot in de eeuwigheid”.

Bob Evers keek hem gebelgd aan:

„Hoe weet jij dat nou weer?”

„Het IS zo”, zei Jan Prins, evenzeer gebelgd.

„Och, stik. Ze maken een winst van twaalfduizend dollar. Dan valt er niks te repeteren. Dan krijgen deze drie financiers, die hier zitten, plus de hardwerkende avonturier van de expeditie, toch zeker 3000 dollar de man, niet?”

„An je oelaboela!” riep Jan Prins, en van de zijde der miljonairs kwam een verontrust gemor. „Waar zijn die oorspronkelijke driemaal twintigduizend dollar dan gebleven?”

„Die zijn gebruikt, natuurlijk”, zei Bob. „Dat was werkkapitaal. Voor machines en geweren en telegrammen en...”

Sunderland stak zijn hoofd een eindje naar voren en informeerde op bedrieglijk vriendelijke toon:

„En als dat kapitaal nu eens NIET helemaal is opgebruikt? Als er bijvoorbeeld nog twintigduizend op de bank zou staan? Wat dan?”

„O, eh... bedoelt u het zo?”

„En dat niet alléén”, zei de enorme Houston, speels ronddraaiend in zijn tandartsstoel, min of meer als een aangeklede circusbeer.

„Maar al het materiaal dat ervoor gekocht is, dat is eigendom van ons allemáál. Niet van hém, snap je. Kijk... stel je voor dat hij wat

geweren heeft gekocht plus een zware Diesel-graafmachine en wat vrachtauto's... Die dingen zijn er nog, daarginds. Die zijn van het beginkapitaal gekocht, en dus eigendom van de hele firma. Ons allevier”.

Arie liet een magistrale zucht horen, en dat klonk als het afblazen van een windtunnel.

„Er kan best es zo'n graafmachine van een berghelling afrollen en nu een hoop schroot zijn. Dan ben je je centen toch óók meteen kwijt?”

„Niet als het ding verzekerd is”, zei Sunderland.

Arie ging door:

„... Je kunt moeilijk op zo'n expeditie een boekhouder meesturen die elk blikje koffiemelk en elk muskietennet bijhoudt. Stel je voor dat wij op onze tochten zo te werk waren gegaan! Dan kwam je helemaal niet meer aan avonturen toe, en zat je de hele dag boek te houwen”.

Jan Prins schoot van welgemeende verontwaardiging als een raket omhoog uit zijn stoel:

„Daar heb je HEM weer met zijn geldsmijtpropaganda. Als je een expeditie als deze aan hém zou overlaten, aan die wilde dikke daar, dan huurde hij een stel olifanten om net als Hannibal het Andesgebergte mee over te trekken, en dan...”

„Misschien niet eens zo'n dol denkbeeld!” riep Arie. Jij bent genialer dan je zelf wel vermoedt, jongetje Jan Peuter Prins. Heeft iemand het wel eens zo geprobeerd? Olifanten hebben geen dieselolie nodig. Die leven van boomblaren en bovendien vervoeren ze zichzelf”.

„We zullen een proef nemen met jou”, snauwde Jan Piet Precies Prins. „Als jij zonder defecten het Andesgebergte overkomt, dan is het voor een gewone olifant een peuleschil”.

„De flitsende denkbeelden beginnen weer uit de lucht te vallen als rijpe appels”, constateerde Bob Evers. „Helaas moet ik opmerken, dat onze Arie niet bepaald van boomblaren leeft. Je hebt dan weer een stel olifanten nodig om het voedsel voor hem mee te torsen”.

„Ziezo”, verzuchtte Arie. „We zijn er weer. De arme veelgesmade Roos wordt weer in de oot genomen. Maar we zullen zien... we zullen zien. Waar waren we gebleven?”

Pa Evers, die deze bekvechterijen wel kende, nam rustig de draad

van het verhaal weer op:

„Maar, zoals ik al zei: zoiets blijft natuurlijk altijd min of meer een gokkie. We riskeren elk 20.000 dollar, met de beste kans dat we daar nooit één enkele cent van terugzien. Dan hebben we pech gehad, maar we zullen er geen sigaar minder om roken”.

„En”, vulde Prins aan, „je kunt het van de belasting afschrijven als zakelijk verlies”.

Sunderland's heldere brilleglazen flitsten hem goedkeurend toe.

„Dat gezeur over boekhouding en belasting gaat me nu vervelen”, zei Bob Evers ongeduldig. „Wanneer hoor ik nu iets over noodzaak tot avontuurlijke actie?”

„Geen dollars, maar daden”, mompelde Arie op de melodie van het Feyenoord-lied.

„Dat komt nu, ongeduldige zoon van me. Het risico zit niet bij geknoei in de boekhouding, maar ergens anders. Veronderstel eens dat die knapen daar inderdaad een mijningang hebben opgespoord en zijn gaan graven. Veronderstel vervolgens dat ze werkelijk kostbare smaragden zijn gaan vinden... wie garandeert ons dan dat Podulka ons dat vertelt en ook eerlijk met ons afreken? Dáár wringt hem de schoen”.

Het was enkele tellen lang erg stil. Er viel een dikke dot as van de sigaar van Bob's vader op de glimmende zitting naast hem met een hoorbaar plofje. Toen zei Jan Prins, langgerekt:

„Maar daar hebben jullie toch zeker van te vóren wel rekening mee gehouden? Het is een koud rotkunstje om een handvol edelstenen, dat een klein fortuin waard is, in een broekzak te frommelen en doen of je naam haas is... In de Zuidafrikaanse diamantmijnen slikten ze ze in”.

Arie viel meteen in met de melodie van het onsterfelijke lied:

„Mijn naam is Haas...
ik eet smaragd...
heb jij wat gezien dan?
daar weet ik niks van!
Ik moest hier effe graven,
maar nu moet ik draven
Mijn naam is haas en ik zie jou... nog... wel”.

Jan Prins staarde naar hem met het soort van afgrijzen, dat steeds

in hem wakker werd, als er over geld of over geldswaardige voorwerpen werd gespot. Maar Pa Evers knikte kalm:

„En wat dacht jij nou? Dat wij met zijn drieën daar niet aan hadden gedacht? Natuurlijk wel. En we hebben daarvoor een eigen soort van controle-systeem uitgedacht”.

Weer een korte, nieuwsgierige stilte, tot zoon Evers zei:

„Daar zijn we dan machtig benieuwd naar, geachte vader. Want dat systeem kan nooit zo geweldig best zijn geweest, anders had u ons niet nodig. En hoe wou u van hieruit controleren wat die knapen daarginds, midden in het oerwoud, uit een berghelling te voorschijn klauwen?”

„Beste zoon van me - simpelweg door een spion daar te planten. De oudste truc ter wereld”.

„Maar wat... maar hoe...?”

Pa Evers ging uitgebreid achterover liggen in zijn martelstoel, met de sigaar schuin omhoog naar het plafond wijzend en draaide zijn uitleg af:

„Die Podulka, waar ik het over had, die nu daarginds aan het pionieren is, die kreeg van ons 60.000 dollar krediet hier in New York. Daar was 30.000 dollar van bestemd voor de snuiter, die jarenlang in die Spaanse archieven aan het snuffelen is geweest en die de gegevens had over de juiste ligging van die oude mijnen. Met die andere 30.000 dollar ging hij natuurlijk niet hals-over-kop en op stel en sprong naar Colombia. Er moest hier zo het een en ander worden ingekocht en geregeld, en daar waren we wel een dag of veertien mee bezig. Twee weken is een lange tijd. In elk geval lang genoeg voor die handige Houston, daar, om een betrouwbare vent op te snorren, die intussen in onze opdracht naar Bogotá vertrok om zich daar te nestelen en de rol te spelen van een aan lager wal geraakte mijnningenieur, die eigenlijk zat te springen om een baantje. Snap je?” „Onze drie vrienden snaptten dat ter plekke.

„Ach, ach”, zei Arie. „En toen Podulka daar in Bogotá aankwam om zijn expeditie naar het Andesgebergte in elkaar te zetten... toen had hij personeel nodig...”

„Jawel. En toen zat onze man, een zekere Erwin Rumpf, geheel volgens instructies, daar op verschillende terrasjes koffie te bietsen of een broodje, en binnen drie dagen was hij door Podulka in dienst genomen”.

„De bedoeling was dus, dat die Rumpf meteen voor ons een oogje in het mijnzeil zou blijven houden”.

Jan Prins mompelde:

„Aardig baantje. Betaalt van twee kanten: Podulka betaalt hem en New York er nog eens overheen als spion”.

„Precies. Met opdracht om aan dit adres in New York rapport uit te brengen of er smaragden worden gevonden, en indien ja, hoeveel dan wel ongeveer. Helemaal gek zijn we nou óók weer niet”.

„Maar... hoe brengt die Rumpf nou zijn rapporten uit? Er zijn toch zeker geén post-agentschappen in de Cordilleras de Los Andes? Hoogstens postduiven”.

„Met een kleine, draagbare kortegolfzender, natuurlijk”.

„Lijkt allemaal heel slim en waterdicht. Maar waar zit nou het vuiltje?”

Pa Evers grimlachte scheefjes:

„We hebben al in geen weken iets van die Rumpf gehoord... En zijn zender werkt, of werkte, want aanvankelijk kregen we zowat elke dag een of ander bericht. Maar nu heerst er een griezelige stilte”.

In het vertrek heerste er ook enkele tellen lang stilte. Maar niet lang, want op dat moment werd de deur aan het einde van het vertrek opengerukt en een haaibaaig uitziende secretaresse op platgehakte schoenen marcheerde op Sunderland af, overhandigde hem een opengemaakt telegram, en marcheerde rechtsomkeert weer het vertrek uit. Sunderland schoof zijn brilletje op zijn voorhoofd, las het telegram en keek dan met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht de kring van het gezelschap rond.

„Nou zullen we het helemáál gaan krijgen! Ik heb hier een telegram van Podulka, drie uur geleden verzonden uit Bogotá en de tekst ervan luidt:

SUNDERLAND EVERS HOUSTON
220 PARK AVENUE NEW YORK CITY

ERNSTIGE VERTRAGING ONTGINNING WEGENS
INSTORTING STOP STUUR DRINGEND
TIENDUIZEND DOLLAR AAN MIJN ADRES HOTEL
TEQUENDAMA BOGOTA VOOR NOODZAKELIJKE
KOSTEN ANDERS VERDERE ONTGINNING NIET

Pa Evers was de eerste die zijn spraak terugvond. Hij barstte los: „Wat denkt die vent wel dat we hier zijn? Een trek-automaat voor bosjes van tienduizend dollar?”

„Ik geloof”, mompelde Arie, „dat wij op het juiste moment hier zijn komen binnenwapperen”.

De drie vrienden keken elkaar aan:

„Klusje”, zei Jan Prins.

„Leuk klusje”, zei Bob Evers.

„Klufje zelfs”, beweerde Arie. „Of kolfje”.

„Kolfje naar jouw hand?”

„Uitgesproken kolfje naar mijn sluwe klauw”.

Nauwelijks waren ze het daar over eens, of Houston kwam daadkrachtig uit zijn stoel overeind:

„Sunderland. Nu laten we nergens meer gras over groeien. Nog geen spriet. Laat die computer-secretaresse van jou vier plaatsen reserveren in het eerstvolgende vliegtuig naar Bogotá!”

Bob Evers rekte zich uit als een panter.

„Ik kreeg weer een echt ouderwets gevoel over me. Dat kriebelige gevoel, dat er spannende dingen te gebeuren staan”.

Maar Arie zat peinzend te kijken met een mijmerende blik in zijn blauwe ogen.

„Dat telegram...” zei hij zacht.

„Wat is er met dat telegram?”

„Dat luidde: ERNSTIGE VERTRAGING WEGENS INSTORTING...”

„Klopt. En wat zou dat?”

„Wat is er nu eigenlijk ingestort?”

„Die mijn, natuurlijk. Of een stuk ervan”.

„Hmm” zei Arie, als een overvette Tom Poes. „Ik vraag me af, of de heer Podulka zèlf niet is ingestort”.

Dat was weer typisch een van het soort opmerkingen van Arie Roos waar geen mens serieus op inging. Maar, evenzeer zoals gewoonlijk, was die opmerking vervuld van een diepe, hoewel verborgen, wijsheid.

Krijgsplannen en Komediestreken

Die enorme tafel in het midden van de miljonairszaal kwam meteen al uitstekend van pas, want in het midden ervan werd een kaart van Colombia uitgespreid, met eromheen borden vol broodjes tartaar, lappen biefstuk, hompen kaas en kannen melk. Het was een typische mannen-maaltijd, zonder fratsen of flauwekul. Wie honger bespeurde, hakte een homp kaas of sneed een flard biefstuk af, en schonk melk of whisky in naar believen. En nu nam Houston, die duidelijk vond, dat er nu genoeg gekletst was, het spel over. De reusachtige Texaan schoof een schoenzool halfrauwe bief achter zijn mastodontenkieszen, priemde een vingertop neer op de stad Bogotá en kondigde aan:

„We gaan het als volgt spelen: ik ga zelf in het duurste hotel van Bogotá zitten en maak daar een enorme hoop lawaai”.

„Dat is jou wel toevertrouwd”, zei de spichtige Sunderland.

„Kop dicht”, zei de Texaan goedmoedig. „Dat enorme lawaai van mij heeft een duidelijke bedoeling: ik ga overal brullend aankondigen dat ik de kwestie van die smaragdmijn niet vertrouw en daar persoonlijk een onderzoek ga instellen. Maar... dat doe ik natuurlijk niet. Ik zuip whisky en brul mijn verhalen in het rond. Dat is alléén maar om alle aandacht op mijzelf te vestigen en af te leiden van jullie drietal”.

„Hahaaa...!” zeiden Jan en Bob tegelijkertijd. „En wij doen precies of we u totaal niet kennen?”

„Hou nou asjeblief op met u-zeggen... Ik heet Sam. Sam Houston. Dat zijn we hier zo gewend”.

„Dus, Sam”, hernam Jan Prins, „wij zijn wildvreemden voor elkaar?”

„Dat zei ik toch al?”

„Maar wat zijn wij dan? Wat dóén wij daar? Zijn wij een jong team van Brandpunt? Of werken wij voor een of ander Vredeskorps? Of bestuderen we de nachtgewoontes van boomkikvorsen?”

Houston grijnsde hen breed toe, vooroverleunend met de vlakke handen op de kaart.

„Jullie zijn drie studenten in de geologie. Zoek maar een Nederlandse universiteit uit waar ook Bob Evers, als Amerikaan,

geologie kan studeren”.

„Amsterdam”, zei Jan Prins meteen, maar Houston begon met beide handen te wuiven.

„Is er geen andere?”

„O, jawel. Leiden. Utrecht. Groningen...”

„Neem dan Leiden maar”.

„Waarom niet Amsterdam?”

„Man - schei uit. Jullie hebben daar in Amsterdam zoveel keet gemaakt dat de hele wereld achterdochtig wordt, als je die naam maar noemt. Als je zegt dat je student bent in Amsterdam, heb je best kans dat je de eerste dag al twee man van de geheime politie achter je aan krijgt”.

„Leiden, dan maar”.

„Jullie studeren dus geologie in Leiden. Dan is het heel normaal dat jullie de nodige belangstelling tonen voor aardlagen, bergtoppen en mijngesteente. Bovendien... wie wantrouwt nu drie jongelieden met zulke eerlijke, gezonde, open gezichten als die van jullie?”

Sam Houston grijnsde en liet een arsenaal tanden zien. De drie jongelieden met de eerlijke, gezonde gelaten keken vuil terug.

„En om alles waterdicht te maken - voor het geval er iemand toch nog nieuwsgierig zou gaan worden - krijgen jullie alledrie een brief mee van de ANACONDA MINING ENGINEERING FOUNDATION. Daar heb ik zelf een heel stel vingers in de pap, en die Stichting verklaart dat jullie een studiebeurs hebt gekregen van een paar duizend dollar de man voor grondonderzoek in Colombia. Dat verklaart dan alles”. Hij draaide zich halfom:

„Sunderland - kun jij daar effe voor zorgen? Neem hun paspoorten mee, neem hun namen precies daaruit over en laat jouw secretaresse drie van die brieven tikken”.

Sunderland knikte kort, zamelde de twee Nederlandse plus het Amerikaanse paspoort in en verdween door de secretaresse-deur.

Houston keek op zijn ingewikkeld uitziend polshorloge:

„Zogauw die drie brieven klaar zijn, kunnen we weg. Ons vliegtuig gaat over een kleine twee uur”.

„Maar...”

„Maar wat?”

„Moeten we dan nog niet een en ander aanschaffen voor onze operaties daarginds?”

„Waarom in vredesnaam? Dat moeten we dan allemaal vliegtuig-in, vliegtuig-uit slepen en ze zijn me nogal niet lastig tegenwoordig, met al die overvallen en kapingen. Elke tandenborstel wordt doorgelicht en zelfs je navel controleren ze met metaaldetectors. Wat we nodig hebben, kopen we wel in Bogotá. Waar is de bagage die je meegenomen hebt uit Holland?”

„Nog in de Rolls Royce, denk ik”.

„Dat is dan alles, jongens. Voorlopig tenminste”.

Maar Bob Evers begon met een vinger te zwaaien:

„O nee - dat is niet alles, beste Sam. We gaan niet gezellig met zijn vieren bij elkaar in dat vliegtuig zitten. Niet bij elkaar op het vliegveld, zelfs. Ook niet als we daarginds aankomen. Daar hebben we ervaring genoeg mee opgedaan. Het leven - vooral als je aan dit soort van grapjasserijen begint, hangt van de idiotenste toevalligheden aan elkaar. Je zult zien dat de een of andere medepassagier, die ons bij elkaar heeft zien zitten, en die dus wéét dat wij elkaar goed kennen, daar op het meest ongelegen moment over gaat kakelen... als we tenminste zo stom zouden zijn, dat te doen. Zogauw de Rolls Royce bij het vliegveld stopt, scheiden onze wegen. Van belang is dit: gaan we in hetzelfde hotel logeren, of niet?”

Houston zat even aan zijn tapirneus te sjorren:

„Waarom niet? Als we maar stug volhouden dat we vreemden zijn voor elkaar”.

„En hoe zit het met geld?”

„De vliegtickets zijn al telefonisch besteld op onze zakenrekening. En ik zal jullie straks in de auto duizend dollar de man geven. Dan kun je onderweg een pakje kauwgom kopen, of zoiets”.

Toen kwam Sunderland binnen met de eerste brief, die hij Jan Prins in handen gaf:

„Wil je dit even doorlezen, jongeman?”

Bob en Arie lazen mee over Jans schouders. Het was een perfect getikte brief op het officiële briefpapier van de ANACONDA MINING ENGINEERING FOUNDATION, gedateerd enkele maanden terug en gericht aan:

Mister Jan Meindert Prins,
Netherlands passport number C 790020
Student University of Leyden

The Netherlands,
verklarende dat aan deze Jan Meindert Prins een internationale reis- en studiebeurs was verleend van 5000 dollars, samen met een zekere Robert G. Evers en een andere Arie Hendrik Roos, voor geologische onderzoekingen in het bergland van Colombia. Er volgden nog wat voorwaarden en bepalingen om het allemaal echt te maken en tenslotte prijkten er drie handtekeningen onder, met pennen in verschillende kleuren inkt, vermoedelijk om het zó overschuwelijk en overtuigend echt te laten lijken, dat zelfs de Watergate onderzoekscommissie er zou zijn ingetuind. En dat was dan dat. Het spel kon gaan beginnen.

Zo ongeveer diezelfde (maar dan Hollandse) tijd zat de gepensioneerde kolonel Prins, vader van Jan Prins, in een gezellige, versleten leren armstoel het nieuwste nummer van een geïllustreerd tijdschrift door te bladeren. Verhalen over smartelijke liefdes en ontblote juffrouwen interesseerden de kolonel maar weinig. Zijn krijgszuchtige aandacht werd echter meteen getrokken door twee kopregels op bladzijde 38:

**Wild-Westtaferelen spelen zich af
in Colombiaanse smaragdmijnen.**

SCHIETIJZERS EN HOUWELEN

Zeven delvers van de aan de staat behorende smaragdmijn Muzo in Midden-Colombia begingen onlangs een doodzonde. Ze wilden gevonden edelstenen volgens de regels in het kamp afleveren. Op weg daarheen werden ze echter door gangsters met mitrailleurs aan flarden geschoten en van hun smaragden beroofd.

Hoewel zo'n 150 soldaten de omgeving van het kamp en de weg naar Bogotá dag en nacht bewaken, komen dit soort slachtingen in Colombia steeds vaker voor. Schuld aan dit wild-west-milieu heeft de hebzucht van de staat. Immers: die stelt dat alle in mijnen gevonden kostbaarheden haar toekomen.

Theoretisch moeten alle edelstenen verkocht worden aan de Banco de la República. Maar de staat betaalt een dusdanig

lage koers, dat de smaragden - na de koffie Colombia's meest belangrijke exportartikel - op de zwarte markt tenminste het dubbele opbrengen.

Het grootste deel van de edelstenen wordt bijeengegraaid door particuliere ondernemers en duizenden avonturiers, die met het schietijzer handiger omgaan dan met houweel en schop. Deze zwarte handelaren, de zogeheten esmeralderos, kopen de stenen op en verkopen die heimelijk in Bogotá, of brengen ze in kleine vliegtuigen de grens over.

Deze verboden handel is in handen van slechts enkele familieleden, die elkaar bovendien nog bestrijden. Eind mei werd er tussen twee families van de Colombiaanse Mafia op straat een oorlog uitgevochten. Een groep, verkleed in gestolen politie-uniformen, viel een karavaan wagens van een concurrerende bende aan met karabijnen en mitrailleurs. Het resultaat: 4 doden, 15 gewonden en een buit van rond de één miljoen gulden”.

Kolonel Prins liet het blad zakken, deed nog enkele peinzende trekken aan zijn sigaar, reikte dan zijwaarts naar de telefoon op het tafeltje naast hem, en draaide het nummer van reder Roos, de vader van Arie:

„Hallo? Zeg - met Prins hier. Ik lees hier net een woest verhaal over de toestanden daarginds in Colombia... met die smaragdmijnen en zo. En weet je wat ik nou dacht: aan de ene kant maar goed dat onze zoons de laatste tijd zich wat meer koest houden, want het zou net een... Wat zeg je? WAT ZEG JE? Heb jij daarnet een telegram gekregen?... Uit New York?... Wil je me vertellen dat die twee donderstralen het weer op hun heupen hebben gekregen en... Wat? WAT? ZIJN ZE OP WEG NAAR COLOMBIA IN VERBAND MET EEN SMARAGDMIJN?... Roos - ik kom naar je toe. Ik kom onmiddellijk naar je toe... Ik moet een fikse bel Franse cognac. Een taxi!... MARIANNE BEL EEN TAXI VOOR ME!... Dat gaat ZO maar niet!”

Het Tequendama Hotel in de stad Bogotá bleek een rechthoekig, modern bouwsel van ongeveer zestien verdiepingen, waarin de heren Roos, Prins en Evers twee tweepersoonskamers plus een badkamer kregen toegewezen op de twaalfde verdieping: kamers 1216 en 1218.

„Gaan jullie maar samen hokken”, verklaarde Arie, de deur van 1216 openend. „Ik wens voorlopig in luxueuze eenzaamheid te bivakkeren, zonder jullie oppervlakkige gesnater aan mijn hoofd”.

De andere twee bleven, vervuld van verontwaardiging, door de open deur naar binnen staren, alwaar Arie Roos zijn koffer op bed legde en plechtig het deksel ervan opensloeg.

„Dat stuk ellende heeft evenveel verbeelding als spek...” begon Bob Evers verhit, maar Jan Prins trok hem aan een mouw en siste hem toe: „Laat hem maar. Dit houdt-ie nooit vol. Hij is veel te nieuwsgierig naar ons doen en laten”.

„Ja, gezellig!” zei Bob Evers meteen. „Wij gaan samen gezellig dingen doen en laten”.

„En we laten hém voorlopig barsten”, zei Jan, en stak de sleutel in het slot van 1218.

Maar... zoals gewoonlijk was het Noodlot, of het Toeval, of de roodharige Duivel zelf weer eens op de hand van de dikke Arie. Want terwijl Bob Evers zich in een heet bad liet zakken, en Jan Prins in zijn zwarte kasboekje invulde dat hij gestart was met 1000 dollars aan kasgeld, rinkelde op 1216 de telefoon.

„Met wie? O, ben jij het, Roos. Sam Houston hier. Moet je horen. Ik kom hier beneden aan de receptie - onthou meteen dat ik op de zesde etage zit - kamer 624 - en vraag natuurlijk of er hier ook een zekere Podulka logeert. Maar die vent logéért hier helemaal niet... Het gekke is alleen, dat hij ongeveer een half uur geleden van buiten het hotel heeft opgebeld of er misschien telefoon of post voor hem was geweest”.

„Dat kan natuurlijk”, zei Arie. „Hij wacht op antwoord op dat telegram aan jullie in New York”.

„Maar... wat ik niet snap is: waarom telegrafeert die vent dan naar New York dat wij die tienduizend dollars aan zijn adres moeten sturen, hier in het Tequendama-Hotel?”

„Nou - om precies die reden waarom wij hier zitten”, zei Arie. Het was even stil.

„Wat bedoel je daar nou mee?”

„Eenvoudigweg dat die ingestorte Podulka er rekening mee heeft gehouden dat een van jullie zélf wel eens naar Bogotá zou kunnen vliegen. En hij had er blijkbaar geen zin in, jullie persoonlijk te ontmoeten”.

„Dus... wel het geld vangen, maar niet met ons praten?”

„Zo zie ik het”.

„Wel verd...” zei Houston, en hing op.

De heer Roos legde zijn laatste paar sokken in een lade, floot wat onzinnigs tussen de tanden, stommelde dreunend de badkamer binnen en stond enkele tellen lang met een blik vol afkeer naar de weegschaal te kijken, die uitnodigend naast de badkuip gereed stond.

„To weigh or not to weigh”, zei Hamlet Roos, in typisch Hamlet-achtige twijfel. Doch op dat moment schoot een flitsend denkbeeld omhoog uit zijn onderbewustzijn. Hij vergat ter plaatse alles wat met maten en gewichten van doen had, rukte zich in een korte boog om als een rhinoceros die per vergissing zijn neushoorn thuis heeft laten liggen, daverde de gang over en begon op de liftknop te drukken. Terwijl hij stond te wachten, kwam een hupse dame met een mini-neus eveneens op de lift af, die op hun étage arriveerde en uitnodigend zijn deur liet openrollen. Neushoorn Roos maakte een poging tot een hupse buiging:

„Na u, mevrouw”.

„M... moet u ook hierin?” vroeg de dame, wat wit wordend.

Arie voegde de daad bij haar woord. De lift liet een soort gekreun horen en de vloer ervan zakte een centimeter of twee beneden de étagedrempel.

„O... ikke... ik heb wat vergeten”, hapte de dame naar adem en zij maakte dat zij wegkwam.

Arie haalde de schouders op en duwde op de parterre-knop.

„Mensen hebben geen vertrouwen in de Wonderen der Techniek”, mompelde hij.

De enorme hall van het hotel stond vol met marmeren tafeltjes, waaraan een bonte collectie mensdom geroezemoes zat te maken. Arie zette rechtstreeks koers naar de kranten- en boekenkiosk in een hoek en opende onderhandelingen over de aanschaf van een grote, bruine, zakelijk uitziende envelop. De hongerig uitziende klerk scheen aanvankelijk niet erg gezind, zich voor een dergelijke flutbestelling druk te maken, maar werd heel wat actiever toen Arie te kennen gaf, er wel een halve Amerikaanse dollar voor

over te hebben. Toen kreeg hij zijn envelop, en ging er tevreden mee naar een nog leegstaand tafeltje, niet ver van de receptiebalie. Maar daar zat hij niet lang. Hij kwam opnieuw overeind, liep terug naar de kiosk en kocht daar een niet al te dikke krant, een rode en een blauwe balpen en ook een rolletje plakband. Met deze apparatuur vluchtte hij een telefooncel binnen, en daar verrichtte hij de volgende handelingen: hij vouwde de krant zo op, dat deze precies in de envelop paste, plakte de zak dicht en gaf daarna het geheel een secuur en geheimzinnig aanzien door er stroken plakband kruiselings overheen te bevestigen. Daarna schreef hij met de rode pen goed dik en onderstreept links boven:

EXPRESSE - DRINGEND - PERSOONLIJK
Wordt afgehaald!

en dan als adres:

Mister Podulka,
Hotel Tequendama,
Bogotá.

Daarna keerde hij de envelop om en schreef op de achterzijde met zwart:

Expresse-zending uit New York, Park Avenue.

Vervolgens liep hij, met die envelop in zijn broeksband geschoven het hotel uit.

Wat hij al verwacht had, vond hij vrij snel: een hongerig uitziende schoenpoetser die achter zijn kistje op klandizie zat te wachten, en zijn blik zonder enige hoop op de naderende massa Roos gevestigd hield.

„De wonderen zijn de wereld nog niet uit, beste kerel”, zei Arie en hield een Amerikaans dollarbiljet onder de man zijn neus. „Je kunt een dollar verdienen door deze envelop aan de receptie van dat hotel daar af te geven. Dat is alles. Intussen zal ik wel op je kissie passen”.

De man staarde naar het dollarbiljet, opende wijd zijn ogen, slikte

een keer of wat van aandoening, griste dan de envelop uit Aries handen en schoot als een raket op de hotelingang af. Hij was in recordtempo terug, en stond hijgend, met bewonderende hondeogen naar zijn dikke opdrachtgever te kijken.

„Heb jij ook es een goeie dag”, zei Arie, wandelde rustig het hotel weer binnen en ging daar zitten aan een tafeltje van waaruit hij alles en iedereen goed kon zien wat de receptie-balie naderde. Daarbuiten bevond zich niet alleen een ruime arbeidsreserve aan schoenpoetsers, maar ook een lintworm van wachtende taxi's.

Er was natuurlijk geen sprake van, dat de enorme Houston intussen zijn tijd in ledigheid zat te verdoen. Integendeel: zoiets zou bovenmate onnatuurlijk zijn geweest. Mensen uit Texas zijn nu eenmaal van nature actiever dan lieden uit de rest van de Verenigde Staten. Men kan zelfs zeggen: Texas verhoudt zich tot de rest van de USA zoals de hele USA tot de rest van de wereld. In Texas is alles groter, hoger, duurder, sneller en woester dan overal elders. De mannen zijn dertig centimeter of zo langer dan normaal - de vrouwen struiser - de stieren hebben langere horens en leveren betere biefstuk - de hoeden hebben er bredere randen en de oliebronnen spuiten er harder en hoger. Bovendien rolt het geld in Texas sneller en ruimer. En dus... de mensen zijn er actiever. Er heeft in Texas, volgens de laatste gegevens van het Bureau Voor Texaanse Statistiek in Dallas, in de laatste 25 jaar niemand langer dan drie-en-een-halve minuut achter elkaar stil kunnen zitten. En dat alles gold natuurlijk ook - met sterretjes - voor Sam Houston. Hij had voor hetzelfde geld - evenals Arie Roos - aan een tafeltje in de hotelhall kunnen gaan zitten wachten tot Podulka boven water kwam... maar dat was nou net niks voor een doordrammer als Houston. Direct na zijn telefoongesprek met Arie Roos was hij naar de eetzaal gehold om daar wat halfrauwe biefstukken soldaat te maken. Intussen las hij twee kranten, de beursberichten en verzond hij drie telegrammen naar de USA. Daarna stoof hij terug naar zijn kamer en begon te telefoneren. Dat kostte hem bij elkaar iets meer dan drie kwartier, maar in die drie kwartier verdiende hij ruim zeventuizend dollar plus een fabriekje van alternatieve bromtollen, veroorzaakte hij een echtscheiding, twee fusies en nog een klein maagzweertje.

En toen, als toetje van het geheel, kwam hij op het geweldige

denkbeeld om daar, in Colombia nu eens handelend op te gaan treden. Hij nam de telefoon op en belde kamer 1218, waar hij Bob Evers aan de lijn kreeg. Want kamer 1216 antwoordde niet. „Met Sam Houston hier. Kunnen jullie meteen naar mij toe komen? Kamer 624. Ik ga een vliegtuig huren en eens een kijkje nemen naar die mijn vanuit de lucht”. „Maar... ik zit hier alleen”. „Waar is de rest van jullie dan?” „Jan is naar beneden gegaan om wat te lezen te kopen” „Zie dan dat je hem te pakken krijgt, voor de drommel. Ik ga het vliegveld bellen”.

De vreet- en smulpaap Roos keerde juist met een verzaligde uitdrukking op zijn pompoenig gezicht een lepel ijs in zijn muil om, toen hij Jan Prins naast zich zag opduiken, met een pocketboekje in de hand.

„Die Jan toch”, zei Arie. „Belegt natuurlijk zijn gelden weer in nuttige en intellectuele zaken, zoals pocketboekjes. Wat heb je aangeschaft? „Beknopte Handleiding voor de Smaragddelver”, of iets dergelijks?”

Maar nee. Jan had iets gans anders opgedolven. Een smaragd op het gebied van boeken, zoals ras zou blijken. Hij legde het zonder commentaar op tafel en keek dan met een blik vol verbijstering naar het soort openlucht-vogelbad waaruit Arie verheerlijkt zat te lepelen.

„Ga jij dat allemaal opvreten?”

„En wat is daartegen, jongetje Prins?” vroeg Arie ijzig. „Vind je dat een te zware uitgave voor iemand die juist duizend dollar zakgeld heeft gevangen?”

„ZAKGELD!... Dat is voor noodzakelijke onkosten, en...”

Hier was zonder twijfel een boeiende bekvechterij uit voortgevloeid, als Arie niet het pas gekochte boek had gegrepen en nu de kreet losliet:

„Wat is DIT voor kosmische kolder?”

„Dit is een uniek boek”, verklaarde Jan Prins, nog steeds waardig naast Arie’s tafeltje staande. „Maar jij bent natuurlijk te bot van geest om het op waarde te schatten. Bekijk het maar eens goed. Er kunnen best nuttige tips in staan. En zo niet, dan is het nog gekker dan een hele serie Kuifje-strips”.

Arie Roos loerde even naar de Receptie-balie en las dan:

DE KUNST VAN OVERLEVEN

Hoe Uw Leven Te Redden

Bij Onverhoedse Rampen En Gevaren.

Arie bladerde het snel met één duim door. In zijn ogen kwam een blik van bijna duivelse genottering.

„Er staan tekeningen in, ook nog”.

„Yep”.

„Hoe KOM je eraan?”

„Gekocht in die boekenkiosk, daar”.

„Moet ik ook hebben. Metéén. Man - iets als dit hebben we al die jaren gemist. Een boek over reddings- en overleveringstrucs. Maar nee hoor - wij hebben het allemaal met blauwe bonen en bloedneuzen moeten leren. Door schampere schade en bittere schande zijn we eindelijk een beetje wijs geworden. En hier koop je een boekje waar het allemaal zomaar in staat. Het genie dat dit geschreven heeft, heet Anthony Greenbank, zie ik. Ik neem aan dat de man nog leeft”.

„Een Engelsman, denk ik. Want het is uitgegeven door de Wolfe Publishing Company in Londen”.

„Logisch”, zei Arie nadenkend. „De Engelsen zijn sinds eeuwen vermaard vanwege hun gave om de meest moordende feiten en omstandigheden te overleven. Hun klimaat, hun vijanden, hun onmogelijk voedsel en zelfs hun vakbonden. Je had er meteen drie van moeten kopen, Jan. Elk van ons moet zoets dag en nacht bij zich dragen. Als James Bond dit boek had gekend, had-ie een veel makkelijker leven gehad. Maar...”

Hij stopte abrupt, want hij keek juist op tijd naar de balie om te zien hoe de grote, gele envelop met de plakstrips kruiselings eroverheen werd afgegeven aan een man met een soort chauffeurspet op, die er nu mee naar de straatingang liep.

„Effe een boodschap doen, Janneman”, zei Arie. „Tot straks. Nu je dit boek hebt, hoef ik over jou tenminste niet meer in de rats te zitten”.

„Wat heeft die gekke dikke nou weer?” zei Jan, terwijl hij zijn sproetige maat door de ingang zag verdwijnen. Maar Arie had zó vaak vreemde bevestigingen, dat hij alleen maar de schouders ophaalde en zich omdraaide om naar de liften te gaan. Op dat moment werd hij op de schouder getikt:

„Meneer... waar is die andere meneer gebleven?”

Het was een kellner met een smal, zwart snorretje en zwarte, stekende oogjes. Net als nijdige krenten.

„Welke meneer?”

De kenner maakte wild rondzwaaiende bewegingen met twee slappe handen en gebaarde dan naar de bijna lege bak smeltend ijs.

„Die dikke. Die enorme. Die hier zat. Die dit ijs besteld heeft?”

„Geen idée”, zei Jan, die allerlei nattigheid voelde.

„Maar u stond met hem te praten! U kent hem. U m oet hem kennen”.

„Nou, kennen - kennen...” hakkelde Jan. „Hij is mijn buurman. Hij woont in de kamer naast de mijne. Dat is alles”.

„O, hij logeert in dit hotel?”

„Jaja. Kamer 1216. Ik heb 1218”.

De kellner gaf een nijdige zwaai met zijn servet:

„Nou, dat is dan een geluk bij een ongeluk. Dat bestelt hier dure porties ijs en rent dan ineens weg zonder betalen. Dat overkomt me elke dag minstens  en keer. Alles wat hier in de hall wordt besteld, moet contant worden afgerekend. Niet op hotelrekening. Ikke... Kunt u het niet even voor hem betalen?”

„IKKE?” riep Jan geschrokken? „Ikke... ik moet juist zelf even naar de bank om geld te gaan halen. Ik heb niets bij me”.

„De banken zijn al een half uur dicht”, zei de kellner met een vuil gezicht.

Jan begon wanhopig om zich heen te kijken. Hij was zelf altijd heel erg precies met betalen, maar zo gauw er iets als dit voorviel, werkte hij zich steevast hoe langer hoe verder in het nauw.

„Maar hebt u dan geen geld op uw kamer?” vroeg de kellner hoopvol. „Ik loop wel even met u mee”.

Jan overwoog heel even om als noodsprong dat ijs toch maar voor Arie af te rekenen, maar zette dan een dergelijke tegennatuurlijke handeling vastberaden uit het hoofd. Doch op dat moment zag hij een reddende engel aankomen in de met kop, cowboyhoed en schouders boven alles en iedereen uitrijzende gestalte van Sam Houston. Hij begon met armen en handen te wuiven: „Sam!...Sam Houston!”

De reusachtige Texaan, die juist uit de lift was gekomen, bleef verrast stilstaan en keek rond tot hij Jan Prins ontwaarde.

„SAM. Heb jij geld bij je?”

Houston kwam langzaam in beweging en laveerde tussen de bezette tafeltjes door in de richting van Jan Prins en zijn hoopvolle kellner. Op twee pas afstand bleef hij staan, en vroeg, met die zware basstem van hem die door de halve hall heen dreunde:

„Did you call at me, young man?”

„Ja ja, Sam. Ik heb jou geroepen. Zie je - Arie heeft hier deze grote bak ijs op zitten schrokken en is zonder betalen de deur uit gelopen. Maar alles hier in de hall moet contant worden afgerekend, en nou...”

„Wat, voor de lallende axolotls, heb IK daarmee te maken?” informeerde Houston, heen en weer kijkend tussen Jan Prins en de kellner. „Ik wil over dat soort zaken niet door vreemden lastig worden gevallen, jongeman. Is dat duidelijk?”

Alle aanzittenden van alle tafeltjes binnen een straal van dertig meter hielden op met praten en gaven hun volle aandacht aan dit gezellige incident.

„Kent u deze meneer dan niet?” vroeg de kellner, heen en weer turend tussen Jan Prins en de Amerikaan.

„Ik heb deze brutale vlegel nog nooit eerder van mijn leven gezien!” zei Sam Houston, keerde zich om en beende terug naar de liften.”

Jan had inmiddels zowat een harthik overgehouden aan het plotselinge besef, dat zij alle vier duidelijk hadden afgesproken, hardnekkig te doen of zij elkaar nooit eerder hadden gezien. Jammer dat hij niet het benul had, het boekje in te kijken dat hij nu in beide handen wrong: DE KUNST VAN OVERLEVEN. Hij had in deze situatie echt behoefte aan enkele bruikbare tips op dat gebied. Het zweet kabbelde met beekjes langs zijn rug naar beneden onder de blikken van al die tientallen mensen aan de tafeltjes om hem heen.

„Maar u riep hem toch met zijn naam aan?” zei de kellner op wantrouwende toon.

„Ja, eh... Ik dacht heus dat ik hem kende”, hakkelde Jan. „Maar ik heb hem blijkbaar met iemand anders verwisseld”.

Hij besepte zelf, dat zijn verhaal niet veel kans maakte om gretig te worden geslikt. Als er één gestalte ter wereld was die je met geen mensenmogelijkheid met iemand anders zou kunnen

verwarren, dan was dat wel Sam Houston.

„Och, meneer”, zei de kellner. „Als u en die andere, die dikke meneer die zo ineens is weggerend, allebei in dit hotel wonen, gaat u dan even mee naar de receptie. Dan laten we dat ijs op de hotelrekening zetten. Welke kamer zei u ook alweer?”...

De zaak was juist uit de knopen getrokken, met behulp van Jans paspoort en kamernummer, toen Bob Evers naast hem opdook. en hem toe siste :

„Wat voor idiote gekkigheden sta jij hier uit te halen? Houston denkt dat je gek bent geworden. Ben je klaar hier? Ga dan meteen mee, want we moeten naar het vliegveld”.

Jan volgde hem, zo mak als een lammetje, zich vastklemmend aan het boekwerk DE KUNST VAN OVERLEVEN.

De tot de nok met ijs gevulde heer Roos was de boodschapper die de gele envelop had afgehaald naar buiten gevolgd... juist op tijd om te zien hoe deze figuur achter het stuur schoof van een wachtende taxi, en op zijn gemak daarmee wegreed.

„Juist wat ik al dacht”, bromde Arie, in logge dinosaurusdraf en hij zette al zwaaiende koers naar de eerste van de lange reeks op een vrachthe wachtende taxi's. „Die Podulka is inderdád niet van plan om persoonlijk zijn neus binnen het hotel te steken, en belt af en toe daarheen op, of er bericht voor hem is. Hij zal wel machtig benieuwd zijn, wat er voor bijzonders in die dikke, gele envelop zit...”

Hij rukte het voorportier van de eerste taxi open, plofte neer op de zitting en wees:

„Ik moet die man hebben die daarnet in die taxi is gestapt. Hij rijdt daarginds. Ga er maar achteraan”.

„Si, si, señor...”

De motor startte en de volgende seconde scheurde de taxi weg als een Saturnusraket, recht op een drietal magere honden af, die midden op het hotelplein gezellig in elkaars oren en poten stonden te bijten.

„Kijk uit!” riep Arie, maar de chauffeur veranderde geen graad van koers. Dit ras honden scheen echter op zulk soort toestanden getraind te zijn, want juist toen zij op het punt leken, gemeenschappelijk vermorzeld te worden, stoven zij naar drie

richtingen uit elkaar, en brachten hun agressiviteit over op de tussen hen door gierende taxi, die zij blaffend en grommend een eindweegs begeleidden. De chauffeur begon nu wild te toeteren, om de aandacht van zijn in de verte rijdende collega te trekken, maar dat was nu niet bepaald de bedoeling. Arie ging op zoek naar de enkele woorden Spaans die hij uit voorgaande internationale belevenissen had overgehouden.

„Lento, lento! Not so bloody fast!”

De chauffeur wierp een ongelovige blik op zijn massale passagier. Een Amerikaans aandoende buitenlander die geen haast had? Zoiets was onbestaanbaar. Zijn gesandaalde voet hield het gaspedaal vast.

„Lento?”

„Si, si. Lento. No de prisa”.

Het gaspedaal kwam wat omhoog en een stortvloed van protesterend Spaans ratelde rond achter de voorruit. Wat was, voor de duivel „volgen” ook weer in het Spaans?

„Just follow him - stay after him”.

De chauffeur ging vlot over in het Engels:

„You want me to follow him?”

„Yes, yes. Follow him”. Arie haalde een rol bankpapier te voorschijn. De chauffeur gaf een teleurgestelde grom. Daar droomde je er al jaren van om eens een echte achtervolging te mogen inzetten, zoals in die lekkere Amerikaanse films, en zat je er wéér naast! Hij zeeg achter zijn stuur ineem en bleef de wagen vóór hem op een afstand van ongeveer vijftig meter volgen. Arie vroeg:

„Do you speak English?”

„Of course I speak English” zei de chauffeur pruilend, maar even later veerde hij weer hoopvol:

„You are young, fat detective?”

„Nono”, zei Arie. „Ik ben geen jonge, dikke detective”.

De chauffeur begon weer ineem te zakken, doch ontdekte dan een nieuwe straal van hoop:

„You are, perhaps, young, fat CIA spy?”

„Nonono”, zei Arie geschrokken. „Ik ben geen jonge, dikke spion van de CIA”. Het allerlátste wat hij wenste, was het gerucht te verwekken, nog wel in een Zuidamerikaans land, dat hij iets te maken had met de Central Intelligence Agency.

„Then why you want to follow?”

Arie begon het noodlot te verwensen dat hem, als lot uit de loterij, een soort film- en stripmaniak als chauffeur had doen treffen; Jan Prins, in een dergelijke situatie, zou ongetwijfeld zijn begonnen met het ophangen van een zo onhanteerbaar verhaal, dat hij zich binnen een minuut muurvast had gezwetst. Maar onze Arie was daar enkele malen te gehaaid voor. Hij draaide zijn met sproeten oversprenkeld gelaat naar de nieuwsgierige chauffeur toe, schonk die de volle straling van zijn open, oprechte blauwe kijkers en antwoordde:

„Dat weet ik zelf niet, zie je”.

„Je weet niet, wat?”

„Waarom ik die taxi moet volgen”.

„Maar... waarom volgen we hem dan?”

Arie haalde de rol bankbiljetten nog even te voorschijn:

„Ik wil altijd wel wat bijverdienen. Jij niet?”

De chauffeur boog in volledige instemming het hoofd:

„Si si. Iedereen wil wel eens wat bijverdienen”. Hij zwenkte achter de andere taxi aan een zijstraat in. Zij waren nu al uit het centrum van Bogotá weg en raakten in een netwerk van smallere en rommeliger straten.

„Nou - zo zit het met mij ook”, vertelde Arie. „Er kwam een rijk uitziende Amerikaan naar mij toe daar in dat hotel en bood me honderd dollar als ik deze taxi wilde volgen en kijken, waar die naartoe ging. Om een gele envelop af te geven”.

„Ho... honderd Amerikaanse dollars?” hijgde de chauffeur.

„Maar... er zit helemaal niemand anders in dan de chauffeur... Met die envelop”.

„Misschien moet-ie een heel speciale boodschap gaan afgeven”, bedacht Arie.

„Possibel...” mompelde zijn chauffeur. „Maar honderd Amerikaanse dollars... voor zoiets... Daar moet iets heel belangrijks achter zitten”.

Arie vond het toch maar wenselijk om dit een beetje af te remmen:

„Och - voor een Amerikaan is dat niks”, zei hij. „Die denken daar niet eens bij na”.

„Hoe zag die Amerikaan eruit?”

„O”, vertelde Arie vlot. „Hij is heel lang en mager en draagt een

Panama-stroehoed. Een geel pak en roodbruine schoenen. En oja - één ding nog: hij heeft een houten been”.

„En waar moet je hem komen vertellen waar die andere taxi naartoe gaat?”

„Hij blijft in het hotel op me zitten wachten. Aan een van die marmeren tafeltjes in de hall. Heizeg - die taxi stopt!”

Aan de rechterzijde, een halve straatlengte verderop, weken de huizen een eindje achteruit, zodat er een soort van inham-pleintje was ontstaan met in het midden een knots van een boom, waarvan de geweldige bladerkruin bijna het hele pleintje overspande. Rondom die boomstam was een cirkelronde houten bank geconstrueerd, waar wat onduidelijke kerels zaten te lanterfantten. Op Aries aanwijzing stopte zijn chauffeur precies op de hoek van de huizenrij, juist daar waar het pleintje begon. In het midden van de achterwand van de inham, waar de andere taxi was gestopt, bevond zich een soortement café, met iets terrassigs ervoor van houten stoelen en wijnvaten die als tafeltjes dienden. Uit het café kwam een geestdriftig laweit van gitaren en bongotrommels, met hier en daar een menselijke loei erdoorheen. De chauffeur van de andere taxi klom naar buiten, schoof zijn uniformpet loom achter op het hoofd, wuifde zich wat koelte toe met de bruine envelop en ging het café binnen.

„Wat moet ik je betalen?” vroeg Arie, en gooide met één hand het portier open. In de andere hand hield hij een bosje bankbiljetten.

„Moet ik niet, eh... tien dollar”, zei de man overhaast, alsof hij bang was, dat bedrag niet te durven noemen.

Arie gaf geen kik als protest, stak de man een biljet van tien dollar toe en stevende dan, niet te haastig maar zeker ook niet te traag, op de ingang van het feestelijke café af. Achter zijn brede hamrug ging zijn chauffeur er als een dolle vandoor.

Arie moest zich tegen een golfstroom van lawaai door de deur naar binnen werken alsof hij tegen een rivier opzwom, en daar kwam hij midden in een enorm feest terecht. Je kon je daar onmogelijk in vergissen. Er was in dat hele café geen mens, die normaal zat. Iedereen stond, of hoste, of hing iemand anders om de hals, of lag ergens langs de kant of onder een tafel plat op de planken vloer. Helemaal achter in, in de onduidelijke schemer, waren wat gitaristen en bongospelers bezig met het verwekken

van een maximum aan muzikale keet. Ieder ander brulde, zong, lalde of juichte. En ook iedereen had een of meerdere glazen in de hand. De chauffeur met de envelop was intussen al ergens in het totale gedruis verdwenen en Arie begon zich haastig verder naar binnen te wringen. Hij was zonder twijfel een welkome gast, want bij de derde stap kreeg hij een hartelijke smak tussen de schouders. Een mahoniekleurige figuur met een snor waarvan de punten zowat tot voorbij zijn oren reikten, drukte hem een klein glas met een melkachtige vloeistof in de hand. Een derde begon hem te omhelzen en een Spaans verhaal in de oren te loeien.

„Si si!” riep Arie, knikkend en grijnzend. „Justamente. Por favor, sodepier. Arriba zo het een en ander. Viva Simon Bolivar. Sisistamente. Semper avanti!...”

Aldus met zijn glas zwaaiend en verwarde, Spaans klinkende kreten slakend werkte hij zich dieper het feest in en zag nu, dat er langs de ene zijwand wat tafeltjes tegen elkaar aan waren geschoven, met een rij kerels erachter gezeten. Het oppervlak van al die tafeltjes stond evenvol met flessen en glazen als een wei in de zomer vol met boterbloemen. De chauffeur met de pet stond stil voor het middelste van die reeks tafeltjes en overhandigde de gele envelop aan een man, die nu met een luide brul van blijdschap overeind vloog, hem de envelop uit de hand rukte en het ding probeerde open te scheuren. Maar die strips plakband zijn erg taai en zo vlot ging dat niet. Dus de man dook met één hand naar zijn broeksband en haalde een lichtgekromd mes te voorschijn met een lemmet van anderhalve handlengte. Met de envelop plat op tafel sneed hij er met één haal een zijstrook af en schudde de inhoud eruit. De opgevouwen krant plofte tussen de glazen en flessen op tafel, lag daar even te liggen en begon zich dan langzaam te ontvouwen.

„What the hell is THIS?” gromde de man achter de tafel, graaide naar het krantenvouwsel en begon dat kordaat uit elkaar te rukken, speurend naar mogelijke inhoud. Er wàs echter geen inhoud, zoals alras bleek. Zodra dit duidelijk werd, begon er een merkwaardige kalmte te ontstaan rondom het stel feest-tafeltjes. Buiten deze kring gingen muziek en gebral onverdroten voort, maar de ontvanger van de gele envelop - die het centrum leek van het gehele feestgedruis - ging blijk geven van een verbijsterende graad van ontzuivering, die van hem uit scheen te stralen. Hij

keek met een wilde blik het gezelschap rond, staarde even naar de wachtende taxichauffeur, dan naar de nieuwsgierig erbij staande Arie, en begon dan de ganse krant, bladzijde na bladzijde, om te slaan en te bekijken of er mogelijk geen boodschappen ergens op een witte rand stonden geschreven. Toen hij geen mededelingen kon ontdekken, nam hij de lege envelop op. Hij tuurde erin, van voren en van achteren en sloeg dan ineens met een vuist op tafel dat twee halfgevulde glazen een eindweegs opsprongen, omvielen en eraf begonnen te rollen.

„What the flaming hell kind of joke is THIS?”

Het volgende moment vloog hij overeind, wrong zich tussen de tafeltjes en de muur door en begon zich, met beide armen dwars door het feestend gepeupel een weg te banen naar de deur, op de hielen gevolgd door een luid roepende taxichauffeur, die zonder twijfel geld wilde zien. Arie Roos aarzelde even, maar niet lang, stak een volvette klauw in een broekzak en pelde wat bankbiljetten af, waarmee hij hoog boven de hoofden van de menigte in het rond begon te wuiven:

„Drinks!” kondigde hij luidkeels aan. „Een rondje voor de hele zaak!”

„HOORAY!” schalde het in het rond, en meteen werd Arie beetgegrepen en neergepoot op een driepotig krukje, dat van onder een der tafeltjes te voorschijn werd getoverd.

„You American?” vroeg een dikke, kalende knaap die met de rug naar Arie toe aan de feesttafel had gezeten.

„No, I'm Dutch”, zei Arie. „From Amsterdam”.

De dikke man viel hem meteen om de nek, een ontstellende walm van drank en knoflook uitstotend:

„Ik ben òòk Hollander. Rikkers is mijn naam. Maarten Rikkers. Hoe kom jij hier zo ineens verzeild?”

„Ik kwam hier toevallig voorbij en hoorde een feest aan de gang”, vertelde Arie. „Ik studeer geologie in Leiden, en daar kreeg ik een Amerikaanse studiebeurs om hier in Colombia grondonderzoek te doen”.

„DAT moeten we hebben!” brulde de dikke, kale Rikkers. „Mensen met Amerikaanse studiebeurzen. PATRON! Kastelein! WAARD! Dikke, luie drankslingeraar... een rondje voor de zaak van deze Hollander”.

„Zeg - wie was die kerel die daarnet zo ineens wegstoof?” vroeg

Arie.

De dikke Ridders had intussen de lege envelop met de uiteengevouwen krant naar zich toe geschraapt en begon het geheel met aandacht van alle kanten te bekijken, alles bestuderend, juist zoals de ander tevoren al had gedaan. Dan mompelde hij:

„Daar begrijp ik òòk niks van. Het is helemaal niet over de post gekomen. Toch staat er New York op als afzender”.

„Dan moet het hier persoonlijk zijn afgegeven”, zei Arie onschuldig, en begon eveneens de envelop te bestuderen: Mister Podulka... was hij dat?”

Ridders pakte een van de glazen met melkachtige vloeistof op en goot het in één teug achterover. Daarna bleef hij diep fronsend naar de verformfaaide open krant zitten kijken, onduidelijk voor zich uit mompelend.

„Is die Podulka soms jarig?” vroeg Arie onschuldig.

Een jongetje van een jaar of veertien drong zich achter hen langs en begon de lege glazen op tafel bij te vullen. De daverende muziek ging onverdroten voort. Niemand scheen Podulka in ernstige mate te missen. Dat heb je zo met dergelijke feesten. Als ze eenmaal goed op gang zijn, weet geen mens meer door wie of waarom ze zijn begonnen en dat kan ook geen mens een klap schelen.

„Jarig?” herhaalde Ridders, uit zijn fronsende verdoving ontwakend. „Welnee. We zaten hier op geld uit New York te wachten. Tenminste... Podulka zei dat het gestuurd zou worden. Maarre... hier snap ik geen ene enkele barst van”.

„Zat jij dan óók op geld te wachten?”

„Ik zit heel mijn leven al op geld te wachten”, zei Ridders somber, nam zijn pas gevulde glas op, staarde er diepzinnig in neer en dronk de helft ervan op. „En altijd loopt er met mij iets mis.. Of de Satan zelf er mee speelt. Nou DIT weer”.

„Werkte jij dan voor die Podulka?” vroeg Arie.

„Ik heb fortten voor hem gebouwd”, zei Ridders. „Dat is mijn vak”.

„Wat? Fortten bouwen?”

Het feit dat zij beide Nederlander waren, scheen een vertrouwelijke band te scheppen, want Ridders begon uit te leggen:

„Ik werkte hier voor een Colombiaanse aannemingmaatschappij. Ik ben expert in betonconstructies”.

„Als Nederlander hier in Colombia?”

„Man - het barst hier van de Hollanders. Omdat dit pokkeland door aparte bergruggen in drie stukken is verdeeld, moet zowat alle verkeer door de lucht plaatsvinden. Je hebt hier niet minder dan 278 vliegvelden en veldjes. Verbindingen zijn hier een wanhoop. Een heel stel Hollanders zijn nu bezig aan een studie over het bevaarbaar maken van de Rio Magdalena. Maar daar hebben ze geen werk voor mij. Die hebben hun eigen mensen...”

„Maar jij zei dat je forten bouwde?”

„Dat deed ik ook. Voor die Podulka”.

„Wat DOET die Podulka dan? Een soort van Colombiaanse fortengordel aanleggen tegen Brazilië?”

Rikkers maakte een wijds wegwuivend gebaar:

„Ach, welnee. Die heeft een kronkel in zijn kop. Hij is voor een stel maffe Newyorkse Amerikanen een mijn aan het ontginnen aan de andere kant van het Andesgebergte, en het was hem niet uit zijn kop te praten, dat troepen bandieten zouden gaan proberen die mijn te overvallen. En daarom wilde hij er forten omheen hebben”.

„Een soort verdedigingsgordel, dus?”

„Ja, juist. Een soort van blokhuisen. Maar al ons materiaal moet door de lucht worden aangevoerd, hoog over het Andesgebergte heen. Ik kwam hem hier tegen en gaf hem de raad om die blokhuisen te laten maken van beton en rotsblokken. Aan rotsblokken geen gebrek. Toen nam hij mij in dienst om dat voor hem te doen”.

„En is die eh... fortengordel nou klaar?”

„Ik heb er drie klaar gekregen”, zei Rikkers, zijn glas fiks ledigend. „Fort A, B en C. Hij wou er nog meer hebben, maar toen was het geld op”.

„Ajai”, zei Arie. „En nieuw geld moest uit New York komen?”

„Dat is de bedoeling”, zei Rikkers, en keek ineens opzij met de blik van iemand die een helder denkbeeld krijgt. „Zeg- heb jij wat geld bij je?”

„Iets wel”, zei Arie voorzichtig. „Maar niet genoeg om er nog een stel forten van te financieren”.

„Ha ha ha!” lachte Rikkers en gaf Arie een klets op diens schouder. „Kun je mij honderd dollar lenen? Dan geef ik op mijn beurt een rondje”.

Arie wilde niet al te vlot doen, en zat even aan zijn lip te trekken.

Daarna kwam hij voor de draad met:

„Het is eigenlijk het geld van mijn studiebeurs, zie je?”

„Man... ik léén het toch alleen maar!” brulde Ridders en gaf weer een dreunende schouderklets. „Ik betaal je terug, hoor”.

„Zogauw dat geld uit New York er is?”

„Betaal ik je meteen terug”, beloofde Ridders.

Arie tastte in zijn zak, haalde zijn geld te voorschijn en begon honderd dollar af te tellen. Hij had maar tweehonderd in zijn zak gestoken en de rest in het hotel laten liggen. Hij schoof de biljetten opzij en stak de rest weer in zijn zak.

„Fijne dingen, hè? Die studiebeurzen”, zei Ridders, met een vettige zijdelingse knipoog. „Ik ben benieuwd wat die Podulka nou aan het doen is. Maar voorlopig hebben we weer te drinken. PATRON!”

Noodlandingen en Noodsprongen.

In de taxi, op weg van hun hotel naar het vliegveld, werd het aan Jan en Bob duidelijk gemaakt dat Houston beschikte over een internationaal vliegbrevet en op het vliegveld van Bogotá een tweemotorige Cessna had besteld. Maar toen zij daar aankwamen wist men aanvankelijk van niets. Na heel wat getier, getelefoneer en gerèn, na veel gewuif van handen en gekrakeel in ratelend Spaans, kwam er eindelijk een kleine, magere man in een wit pak opgedoken die buigend verklaarde dat de Cessna was opgespoord en nu bedrijfsklaar werd gemaakt.

„BEDRIJFSKLAAR!” loeide Houston. „Nooit klopt er iets in deze landen. Moeten de motoren er soms nog worden in gemonteerd? Bij ons in Texas staan alle vliegtuigen dag en nacht bedrijfsklaar”.

„Si, si, señor”, zei de kleine Colombiaan sussend. „Er moet alleen wat olie en benzine in. Gaat u zolang hier als mijn gast wat koels drinken...”

Men slaagde erin, de actieve Texaan in een hoek aan een tafeltje te stallen en kittige kellnerinnetjes brachten, op klikkende hakjes, ijsgekoelde koffie.

„Hm! de koffie is hier tenminste te drinken”, gromde Houston, en haalde een opgevouwen kaart uit zijn zak: „Kijk hier. Hier zitten we op het ogenblik: dit is Bogotá. En deze stad ligt op een hoogvlakte tussen de twee oostelijke ruggen van de Andes. Die lopen alledrie ruwweg zuid-noord en over de meest oostelijke ervan moeten we héén. Aan de andere kant - de oostelijke helling - ontspringen de rivieren die uitkomen in de rivier de Meta, en die komt verderop weer uit in de Orinoco. Hier... een stuk ten noorden van Bogotá liggen de beroemde smaragdmijnen van Muzo en Coscuez. Meer naar het oosten - aan de overkant van de laatste rug van de Andes - liggen de befaamde mijnen van Chivor. Dáár weer voorbij krijg je nog een vierde bergrug - een stuk lager dan de Andesruggen - en dat zijn de Monte Cristo-bergen. Daar zit je al half in de oerwouden van het Orinoco-Amazone regengebied. En hier, waar dit rode kruisje staat, is de plek waar Podulka aan het ontginnen is”.

„Dat is dus zo half en half in de bergen?” zei Bob Evers.

„Yep”.

Na enkele tellen vroeg Jan Prins:

„Is daar geen enkel vliegveldje in de buurt?”

„Dat kun je wel uit je bolle kop zetten”, zei Houston, zijn kaart opvouwend. „Als er iets mis gaat vlieg je je te barsten tegen een berghelling, of je ploft neer tussen de toppen van zeventienhonderd vierkante mijl oerwoudbomen”.

„Maar U heeft een vliegbrevet”, zei Jan Prins plechtig.

„Ik vlieg al vanaf mijn veertiende”, zei Houston, en stond op.

„Daar komt die buigende ceremoniemeester weer aan. Ik denk dat onze Cessna klaar staat”.

Terwijl ze achter Houston aan in een overjarige Ford kropen die hen naar het andere einde van het vliegveld zou brengen, zag Bob dat Jan iets zat te lezen:

„Wat heb jij daar?”

„Dat zat in die kaart van Houston gevouwen”. Hij liet zien wat er bovenaan de twee getypte vellen stond:

EEN EN ANDER OVER SMARAGDMIJNEN

door:

Peter W. Rainier

„Laat mij dat straks ook lezen?”

„O.K., Bobbie. Wou je ook een smaragdmijn gaan ontginnen?”

„Moet ik toch eerst iemand vinden die me vertelt waar ik moet gaan spitten”.

„Tja tja... da's de kunst, natuurlijk”.

De tweemotorige Cessna stond inderdaad klaar en er ontstond een geweldig palaver in het Spaans tussen Houston, de knipmessende manager en drie in overalls gehulde Colombianen.

„Die Houston spreekt vlot Spaans, zeg?”

„Doen een heleboel Texanen”, zei Bob losweg. „Texas grenst toch aan Mexico, zeker. Er werken tienduizenden Mexicanen op die grote ranches in Texas. Op de olievelden trouwens ook. Ik geloof dat we zover zijn”.

Het bleek een Cessna met vier redelijk comfortabele passagiersplaatsen en daarachter een soort laadruimte. Houston ging

aan de stuurknuppel zitten, controleerde knoppen en hefboompjes en gaf een luide brul:

„Klaar daar buiten?”

De bakboordmotor sloeg knallend aan, liep eventjes onregelmatig en regelde dan zichzelf tot een sonoor gedreun.

„Sounds alright”, knorde Houston, en ging over op de stuurboordmotor.

Terwijl ze beide warm draaiden, keerde hij zijn hoofd halfom en riep:

„Bob - kom naast me zitten en houd de kaart uitgespreid. Dit is een speciaal gebouwde Cessna met extra verwarming, want het zal knap koud zijn, als we door die bergpassen vliegen”.

Tien minuten later waren ze los van de grond, geleidelijk klimmend in oostelijke richting.

Nu is het vak van taxichauffeur overal ter wereld een beroep waarbij men beter geen uitgesproken sufferd kan zijn. Dat niet alleen vanwege het vermijden van kettingbotsingen, maar omdat het op de meest onverwachte momenten mogelijk is, op onverwachte wijze een extraatje te verdienen. En van alle merken taxichauffeurs ter wereld staan die uit Bogotá absoluut in de finale wat betreft het jagen op extraatjes.

Toen Pablo de Sarasate (de chauffeur die Arie Roos vervoerd had) had vernomen, dat er honderd dollar in de lucht hingen voor het overbrengen van een bericht, zo eenvoudig als de bestelling van een gele envelop, vervoerd in een concurrerende taxi, ging Pablo daar plankgas op af. Het ging er per slot van rekening om, nietwaar, dat die boodschap correct en snel werd afgeleverd. Die rooie, dikke, sproetige mestkever kon wel een hele tijd daar in dat café blijven rondhangen, inplaats van meteen zijn opdrachtgever: die lange, magere, strohoedige Amerikaan te waarschuwen. Bovendien: wat moest zo'n overvoede dikkerd met een enorm fortuin als honderd dollar? Het was niet eens goed voor hem, ook, want die zag er echt uit als iemand die toch al op het punt stond, te overlijden aan hartvervetting. Nee - ijver, ziel en geweten van Pablo de Sarasate waren het er roerend over eens dat hij, Pablo, het recht en de plicht had om rechtstreeks, in eigen persoon, die Amerikaan rapport uit te brengen, tegen betaling van de uitgelopen honderd dollar.

Pablo gierde in een stofwolk het zonovergoten plein voor het Tequendama Hotel op, stopte met kermende remmen en was al halverwege de marmeren trappen toen die aartsvijand van alle schoenpoetsers en taxichauffeurs in Bogotá: de hotelportier, vanuit de schaduw van de ingang naar voren trad, met afwerend geheven open hand:

„Quietó, hombre”.

Hijgend bracht de chauffeur uit:

„Mensaje... urgente... por señor Americano”.

De portier knikte, met alle gewichtige waardigheid van zijn goudgalon en onderkinnen.

„Voor welke Americano?”

De chauffeur begon hem uitgebreid te beschrijven.

„Hoe héét die señor Americano?”

De chauffeur begon zich van wanhoop in bochten te wringen:

„Dat wéét ik niet. Dat heeft hij me niet gezegd. Hij zit op me te wachten hier in de hall. Aan een van die marmeren tafeltjes. Hij heeft roodbruine schoenen aan, een geel pak, draagt een Panamastrohoed... En hij heeft een houten been”.

De portier stond dit diepgaand in overweging te nemen. Als er één ding was, dat men in het Tequendama Hotel wenste te vermijden, was dit wel het binnendringen van schoenpoetsers, taxichauffeurs, prentbriefkaartenventers en loslopende dames op hoge hakken, met te nauwe truitjes aan. Het soort dure klanten dat in het Tequendama logeerde werd in de straten van Bogotá elke minuut van de dag of nacht lastig gevallen, en wilde daar binnen de muren van het hotel veilig voor zijn.

„Wacht hier”, zei de portier. „Ik zal zelf wel even kijken”.

„Momento...” zei de chauffeur, „hij heeft me een flinke tip beloofd. Als je hem vindt, zit er voor jou ook wat aan”.

De portier knikte tevreden en verdween naar binnen, met een laatste dreigende blik achterwaarts, om er deze straathond van een chauffeur goed van te doordringen, dat hij buiten had te wachten.

Pablo ging een minuut of wat op het ene been staan. Dan een halve minuut op het andere. Tenslotte drong hij voorwaarts tot aan het spiegelglas van de draaideur en begon naar binnen te loeren. Dat bezorgde hem een fikse dreun voor zijn kanus, want juist in diezelfde seconde kwam de portier erdoorheen, posteerde

zich breed voor de ingang tot dit Paradijs en verklaarde nors:

„Er zit geen enkele Amerikaan binnen met een licht pak en roodbruine schoenen. En zeker geen Panamahoed plus houten been”.

De chauffeur hopte in wanhopig ongeduld op een neer:

„Die hoed heeft hij misschien afgezet vanwege de hitte”.

„Dit hotel heeft air-conditioning”.

„Misschien zit hij met een dame aan tafel en heeft hij daarom zijn hoed afgezet. En dat been...”

„Geen roodbruine schoenen, ook niet”.

„Misschien knelden ze, en heeft hij andere aangetrokken?”

„Er zit helemaal geen lange, magere Amerikaan hier in de hall. En ik heb niemand zien hinken ook”.

„Misschien was hij wel niet zo héél erg mager. Mag ik zelf niet even gaan kijken?”

De portier liet een vettige, smadelijke lach horen:

„Ja, die smoesjes kennen we. Als de man werkelijk hier binnen is, komt hij vroeger of later wel naar buiten, ook. Als ik jou was, ging ik rustig in mijn taxi zitten en afwachten”.

„Wacht maar!” siste Pablo, langzaam achteruit gaande naar de straatrampen. „Wacht maar tot de revolutie komt. Dan gaan kapitalisten als jij allemaal tegen de muur. Dan schieten we jullie vette buiken vol kogels. Leve Guevara!”

„Dat moet je tegen die rijke, magere Amerikaan van je zeggen!” schreeuwde de portier terug. „Maar daar ben je te laf voor! Want daar mot je je poen van hebben!”

„Helhond!” krijste de chauffeur. „Fascista! Zetbaas van het Gringo-kapitaal! Dollarknecht van Nixon!”

Van de overzijde van het plein kwamen enkele schoenpoetsers aangesneld, die zich terstond bij deze demonstratie aansloten. Van verschillende uit de rij wachtende taxi's gingen portieren en raampjes open. De revolutionaire kreten schalden over het plein en kaatsten terug van de zestien verdiepingen hoge gevel van de Tequendama:

„Kapitalistenhond! Dollarslaaf!... Volgevreten spion van de CIA! Wij hebben niks te poetsen omdat jullie de hielen van die Amerikanen likken!... Weet je wat ze moesten doen? Ze moesten jou nationaliseren!... Leve Fidel Castro!... Kerels als jij sturen we nog wel naar de zoutmijnen... Viva de Revolución!”

De chauffeurs die nog in hun taxi's zaten, begonnen verwoed te toeteren en de jongste en felste der schoenpoetsers begon zijn borstels naar het hoofd van de portier te gooien. Er zijn in Zuid-Amerika complete revoluties uitgebroken door nog geringere lonten in het kruitvat, maar het Noodlot dat de loop der wereldgeschiedenis bepaalt, vond duidelijk het tijdstip voor een Colombiaanse revolutie niet rijp, want de enorme draaideur kwam in beweging en een voor een kwam een stel duidelijk Amerikaanse jongelieden en jongedames naar buiten, roepend:

„Taxi... Taxi!”

En bij het klinken van dit magische woord uit Noordamerikaanse kelen was het, alsof het ganse plein als bij toverslag overschakelde op een andere film, met ander scenario en andere regisseur. De film van de revolutie verdween uit de lucht en geheel nieuwe slagzinnen vervulden de Bogotaanse lucht.

„Ah, señor... taxi molto bene!”

„Me taxi, miss... me very good machine!”

„Me know whole town, señor. All beautiful and splendid scenes”.

De barricade-bestormende schoenpoetsers holde naar boven, nu echter om zijn borstels op te rapen en hiermede vers gewapend ging hij de schoenen van de dikste en rijkst uitziende der toeristen te lijf.

„Kalm aan!” brulde de portier, met wijde armgebaren ruim baan makend voor zijn tipgevers. „Uit de weg, koelies! Val deze Americanos del Norte niet lastig!” Die wijde armgebaren verrichtte hij slechts met één van zijn bovenste ledematen. De andere arm hield hij met de elleboog strak tegen zijn rolronde middel, maar met de hand als een soort schepnet zijwaarts of achterwaarts uitgestrekt, in afwachting van de munten of biljetten die daarin zouden worden gedeponneerd. Een van de jongens frommelde de portier een dollarbiljet in de hand.

De rest van het gezelschap was juist bezig, zich door de luid aanbevelende taxichauffeurs over de wachtende vloot te laten verdelen toen in razende vaart weer een nieuwe taximobiel kwam aanstuiven, en tot stilstand kwam op nog geen handbreedte afstand van de bumper van Pablo's overjarige brik.

„Wait here!” riep de man die eruit sprong en met haastige sprongen nu het hotel binnen dook, zijn chauffeur achterlatend. De schoenpoetsers dropen mopperend af naar hun standplaatsen

- de taxi's die toeristen hadden gestrikt reden weg, en voor het hotel stonden nu alleen nog de twee taxi's, waarvan de chauffeurs beide de handen in de heupen zetten en elkaars auto's en nummerborden aandachtig opnamen.

„Heb jij mij daarnet gevolgd?” vroeg de laatstaangekomene.

„En wat zou dat?” wilde Pablo weten, met dreigend vooruitgestoken kaak. Daar werd ik voor betaald, makker”.

Dat argument leek meer dan afdoende te zijn, want er werd geen woord van protest meer vernomen. Maar nu wenste Pablo wel iets meer te weten:

„Die señor van jou... die daar naar binnen is...”

„Wat is daarmee? Dat is mijn vrachie”.

„Heb jij die een brief afgegeven?”

„Ja. En wat zou dat? Daar werd ik voor betaald.” Hij schrok zichtbaar. „Dat wil zeggen: hij móét me nog betalen...”

Pablo knikte langzaam en nadrukkelijk en begon langs de marmeren traptreden heen en weer te lopen. Er waren nieuwe mogelijkheden in zicht. Kapitalistische portiers ten spijt.

Podulka was intussen druk bezig, aan de receptie uit te vissen wie die gele envelop voor hem had gedeponerd. Dat wist men zich daar perfect te herinneren, omdat men de schoenpoetser niet binnen had willen laten, en de portier er aan te pas had moeten komen.

„Die heeft een schoenpoetser hier afgegeven, sir”.

„Een WAT?”

„Yes, sir. Een schoenpoetser”.

Podulka's gezicht was beslist de moeite van het bekijken overwaard. Het leek wel of hij zich in volle ernst stond af te vragen, wat een Bogotiaanse schoenpoetser uitstaande kon hebben met smaragdmijnen. Toen zei de portier, die er was bij gehaald:

„Daar buiten staat nog een taxichauffeur, sir, die zegt dat hij u misschien helpen kan”.

Podulka liep wat verdoofd de draaideur door en de heldere zonneschijn in. Pablo stoof meteen op hem af, terwijl zijn nog onbetaalde maat in gespannen aandacht stond mee te luisteren.

„Sir”, begon Pablo. „Deze chauffeur hier, moest u een envelop gaan brengen. Klopt dat?”

„Ik zat dringend op bericht uit New York te wachten, ja” , zei Podulka, tussen de tanden. „Maar niet op...”

Pblo haalde diep adem:

„En toen kwam er een dikke, rode jongen met een gezicht vol sproeten de deur uit hollen, huurde mijn taxi en zei dat ik hem hier, uw boodschapper, moest volgen. Omdat hij, zoals hij zei, weten wilde waar die brief naartoe ging”.

„Ahahaaaa!” brulde Podulka langgerekt. „Een dikke jongen met sproeten, hè? Die brutale aap is nota bene aan mijn tafeltje komen... Als de bliksem terug naar dat café!”

Pablo gaf een noodkreet en ging aan Podulka's shirtslippen hangen:

„No sir - no sir. Niet zo haastig. Want die dikke jongen was óók een boodschapper. Die kreeg honderd dollar om uit te vissen waar die brief naartoe moest”.

Men kon van Podulka denken wat men wilde... snel denken kón hij. Hij werd meteen weer rustig en blafte de vraag:

„Wie was die opdrachtgever?”

„Dat zou ik ook wel eens willen weten!” zei Pablo. „Want die weet nog van niks en zit met honderd dollar op het antwoord te wachten”.

„O!” zei Podulka met een brede, duivelse grijns. „Zit die gannef met honderd dollar op zijn antwoord te wachten? Dan kan die opgevouwen-kranten-versturende Uilenspiegel dat antwoord van mij krijgen. Waar ergens zit die vent?”

Pablo haalde weer diep adem en wilde al het signalement van strohoed en lang, mager figuur af gaan steken, maar op dat moment kwam de portier ertussen.

„Ik geloof dat wij dat beter rustig even samen kunnen uitzoeken, sir. Zonder opzien te baren, als u begrijpt wat ik bedoel”.

Pablo, die die verdoemde portier zich weer ertussen zag wringen, danste op en neer van woede:

„Hij zit in de hall. Ik weet zeker dat hij in de hall zit! Met roodbruine schoenen aan zit hij daar op antwoord te wachten. Daar betaalt hij honderd dollar voor en ik ben de enige die hem kan aanwijzen. En hij zit dringend op zijn antwoord te wachten. Met...”

„Alright”, zei Podulka. „En nou geen gezeur meer. Ga mee naar binnen, hou je kalm en wijs me die grapjurk aan”.

„Ja maar sir...” zei de portier zenuwachtig.

„Ga jij zelf ook maar mee”, zei Podulka. „Ik moet en zal weten wie

die vent is.

Tja... dat werd een merkwaardig spel. De schutterige portier, de nijldige Podulka en de zenuwachtige chauffeur zigzagden tussen de drukbezette halltafeltjes door, op zoek naar... een man die er heel duidelijk niet was. Er ontstond een begin van een incident, toen de wanhopig wordende chauffeur, die een biljet van honderd in het niet zag vervagen, een man met een net lichtgrijs pak, die witte leren schoenen aan had en een gele strohoed op een knie, en die in diepgaand gesprek was gewikkeld met een dame in glinsterbroekpak, ging vragen of hij misschien eerder op de dag roodbruine schoenen had aangehad, maar de portier greep daar juist op tijd bij in, en begon de arme Pablo in de richting van de uitgang te werken.

Ten einde raad ging Podulka bij de receptie te rade:

„Logeert hier ook een Amerikaan die er als volgt uitziet...?”

Men verzekerde om strijd, dat een aldus uitgedoste Amerikaan hier in de laatste 48 uur niet was waargenomen. Niet in de hall en ook niet als hotelgast.

„Maar die man MOET hier geweest zijn!” riep Podulka. „Die heeft iemand anders honderd dollar beloofd om een aan mij gerichte brief te laten volgen”.

Er stonden nu drie beambten achter de balie, die om strijd de schouders ophaalden en beweerden en koppig volhielden, van niets te weten. Podulka hield ineens op met vragen, keerde zich op zijn hakken om en beende overhaast naar de uitgang, maalde zich daar naar buiten en rende zijn taxi in.

„Terug naar dat café! Dan ga ik die rooie vlerk eens in zijn kuif pakken”.

Terwijl zijn taxi weggierde, holde Pablo er weeklagend achteraan: „Señor! Hebt u geen boodschap voor me?”

Nee. Kennelijk niet. Maar die man met die roodbruine schoenen en houten been moest toch érgens gebleven zijn! Die zat immers op zijn antwoord te wachten. Nou goed - het leven van een taxichauffeur bestond toch grotendeels uit wachten. Vroeger of later zou die Amerikaan wel het hotel uit komen. Pablo kroop achter het stuur van zijn taxi en bereidde zich voor op een lange wake.

Intussen dreunde de tweemotorige Cessna vredig verder naar het

oosten. Jan Prins, achter Bob en Houston zittend, keek zo nu en dan eens uit een raampje, maar zag weinig anders dan blauwe lucht, dikke dotten wolken en eindeloze reeksen rotspieken, voorzover zijn blik reikte. Houston en Bob staken zo nu en dan de koppen bij elkaar, als zij de kaart en het kompas raadpleegden, maar voor Jan viel er weinig te beleven. Toen herinnerde hij zich het getypte papier dat in de kaart van Houston had gezeten. Hij haalde het uit zijn zak, neusde het even in en begon dan met belangstelling te lezen:

Een en Ander over Smaragden

Om een smaragd te krijgen hoef je alleen maar beryllium op een bepaalde manier te mengen met aluminium. Dan krijg je wel een zuiver witte smaragd, en die zijn geen cent waard. Je kunt in een laboratorium onder grote druk en hitte even makkelijk witte smaragden synthetisch maken als diamanten, maar groene... nee. Alleen de natuur kent (tot dusver) het geheim om er precies dát kleine tikje chroom aan toe te voegen, waardoor die typische groene kleur ontstaat. Hoe meer chroom in het mengsel - hoe donkerder de groene tint en hoe kostbaarder de steen. Een witte smaragd is een waardeloze geologische speling, maar het dondergroene brokje vuur dat men een eerste klasse smaragd noemt kan tot 10.000 dollar per karaat gewicht opbrengen. En een karaat is één vijfde van een gram... Smaragden behoren tot de allereerste soorten edelsteen, en het lijkt wel of de natuur die groene stenen met opzet op de meest moeilijk te ontginnen plaatsen heeft verstoppt. Zo zit het tenminste in Colombia, waar verreweg de meeste en beste smaragden vandaan komen.

De Chibcha-Indianen op de Colombiaanse hoogvlakte dolven al smaragden vóór de Spanjaarden hun land veroverden. Hun bodem leverde geen goud op, dus zij kwamen aan goud door smaragden en zout te ruilen met de Tolima-Indianen aan de overzijde van de Magdalena rivier.

De roofgierige Spanjaarden, kort na het jaar 1500, kwamen daar snel achter en wisten die Indianen „ertoe te bewegen” hen de plaatsen aan te wijzen waar die edelstenen vandaan kwamen. „Ertoe te bewegen” is natuurlijk netjes uitgedrukt. Je wordt gemakkelijk „ergens toe bewogen” als je aan één grote teen

ondersteboven wordt opgehangen boven een brandend houtskoolvuur. Ongeveer een eeuw lang gebruikten de Spanjaarden de Indianen als slaven bij het ontginnen der rotsmijnen, tot gans Zuid-Amerika in opstand kwam en een einde maakte aan de Spaanse overheersing en uitbuiting. Daarna ontstond een zeer verwarde situatie. Sommige Indianenstammen lieten de mijnen gewoon verwaarloosd liggen - andere stammen namen de moeite, hun ingangen met zorg te verbergen, en het oerwoud zorgde dan wel voor de rest. In enkele jaren tijd werden de dichtgegooide mijnvingen op de berghellingen volkomen door het oerwoud overwoerd.

Een van die verdwenen mijnen was de befaamde Chivormijn, waarover veel te lezen valt in oude Spaanse rapporten. Daarin stond ook te lezen dat die beroemde mijn ergens in het Socomondo-district moest liggen, maar ja... dat betekende ergens in een gebied van ruwweg 80 bij 80 kilometer... geheel en al bestaande uit berghellingen en diepe ravijnen, dat alles overwoerd met oerwoud. Er was binnen die 6400 vierkante kilometer nauwelijks een stuk grond te vinden, zo groot als een normaal parkeerterrein, dat niet half op zijn kant stond... Er was echter één aanwijzing die houvast leek te geven. In zijn „Historie van de Spaanse Veroveringen” schreef de priester Fray Simone: „De Chivormijnen liggen aan het einde van een rotsrug van waaruit men de llanos (vlakten) van de Orinocorivier kan waarnemen”.

Een koppige, taaie Colombiaan, Pacho Repestro geheten, kreeg het in zijn hoofd om een voor een al die rotsruggen te gaan afkruipen. Het vervelende was wel, dat er heel wat rotsruggen bleken te zijn, vanwaar je de llanos van de Orinoco heel in de verte kon zien liggen. Maar zoals ik al zei: Pacho was een koppige, ouwe taaie. Elke keer als hij op een rotsrug was beland, vanwaar hij die llanos kon zien, ging hij in het oerwoud snuffelen naar mogelijke sporen van vroegere ontginning. Het was werkelijk beestenwerk. Gelukkig voor hem had de man wat kapitaal van zichzelf, anders had hij het nooit vol kunnen houden. Maand na maand, jaar na jaar ging hij door met zoeken. Hij had ploegen van tien tot twintig Indianen in betaalde dienst die geregeld als lastdieren door de oerwoudpaden zijn voorraden aansleepten: zestig pond graan, mais, suiker of gedroogd vlees per nek; bergop- bergaf.

Natuurlijk gingen Pacho en zijn mannen geregeld op jacht om hun rantsoenen aan te vullen met vers vlees, maar op deze berghellingen schoten ze weinig anders dan eekhoorns of buruga's. Meer naar beneden, in de valleien waar het minder koud was, waren er apen genoeg, maar op de koudere berghellingen waren ze al blij met af en toe een vette buruga. Deze buruga is de Zuidamerikaanse neef van het Noordamerikaanse aardvarken. En laat het nou zo'n buruga zijn die Pacho op het spoor bracht van de verloren Chivormijn! Een van zijn Indianen zat een aangeschoten buruga achterna, zag het beest in een hol verdwijnen en begon het uit te graven. Na een kleine meter graven stortte er een flink brok aarde tussen de boomwortels weg en kwam er een donkere holte te voorschijn. De Indiaan maakte het gat wijder en kroop omzichtig naar binnen... in een tunnel met gemetselde muren van rotsblokken en een gebogen plafond... De zolang verloren mijn van Chivor was teruggevonden.

Don Pacho besteedde het restant van zijn kapitaal aan het verder ontginnen van zijn vondst, maar met gering resultaat. Hij vond wel wat smaragden, en hij vermoedde ook wel, dat zijn betaalde Indianen de beste stenen stiekum voor zichzelf hielden, maar daar kon hij weinig aan doen. Toen hij tenslotte een bod kreeg van een Amerikaanse firma om de mijn aan hen over te doen, nam hij dat graag aan, en ging de rest van zijn levensdagen zitten uitrusten op een terras in Bogotá.

Die Amerikanen hadden meer kapitaal en meer tijd en haalden er in de loop van tientallen jaren nu en dan prachtige stenen uit. Want dat is de pest van smaragdmijnen: de stenen zitten in klompjes bij elkaar en niet regelmatig verspreid. Je kunt dus dwars door een berg een stel tunnels boren en alleen wat klein grut tegenkomen, met de blinde kans, dat je precies tussen twee vette potten van schitterende juwelen hebt door gewerkt. Je zou zo'n hele berg eigenlijk laag voor laag moeten afgraven, net zoals je plakjes van een kaas snijdt. Maar je weet nooit, natuurlijk... Je kunt ook gaan gokken..."

Hier stopte Jan met lezen en begon rond te kijken, want de bewegingen van hun vliegtuig waren intussen wel wat ongedurig gaan worden. Het zwenkte niet alleen met rukken van links naar rechts, maar rees ook op onverwachte momenten zo'n dertig of

vijftig meter vertikaal de lucht in, om even later met een zoef als van een dalende lift terug te vallen. Die verschillende bewegingen, bij- en door elkaar heen, gaven de indruk dat de Cessna zich volgens een kurketrekker-achtige koers voortbewoog. En dat was nog tot dááraantoe, als er voor dat kurketrekker-achtige geëxperimenteer maar voldoende open heelal was geweest... maar tot Jans groeiende ontsteltenis haalde het vliegtuig die alternatieve toeren uit in een soort van trechtersvormige inzinking tussen grimmig rondom hen opdoemende rotswanden.

Bob had al die tijd zijn aandacht zitten verdelen tussen de opengespreide kaart op zijn knieën en het woeste landschap buiten, maar keek nu snel achterwaarts, ving de blik van Jan Prins op en trok een scheef smoel. Dat ontging niet aan de aandacht van de onverstoobar lijkende gestalte van Sam Houston, die zijn hoofd wat opzij draaide, en brulde:

„Dat heb je altijd tussen bergen op deze hoogte. Draai- en valwinden. Daar ben ik aan gewend, hoor”.

Boooohoeef!... deed de Cessna, plofte naar het gevoel een meter of zestig in een luchtledige kuil en werd dan door een nieuw luchtkussen opgevangen met een verende zwiep, waar de vleugels duidelijk zichtbaar van doorbogen. In de lucht viel zo ook het een en ander te bezichtigen: hele plakken van een strak, stralend knalblauw waardoor een brandend-felle zon priemde, met daaromheen op de meest ongeregelde plaatsen vuilgrijze of dreigend-grauwe wolkenpakketten waar slierten regenfranjies scheef onderaan hingen.

„We zitten hier net op de grens van de water- en de klimaatscheiding”, legde Houston uit, over zijn schouder brullend. „Van hieraf blijft het terrein oostwaarts afhellen tot aan de Atlantische Oceaan toe. Daar verderop: die lagere bergen... dat is het Monte Christo-gebergte en aan de oostzijde dáárvan moet onze mijn ergens liggen. Als het goed is, vliegen we er nu zowat recht op af”.

Nog enkele spiralende angsttoeren... een paar keer een zoefploff in een luchtzak... en dan weken de rotspieken links en rechts verder uiteen: de kale bodem van de bergpas begon te dalen en met een innig gevoel van opluchting zagen Bob en Jan schuin voor en onder hen een enorme terreindiepte, die als een soort van begroeide golfplaat bleef afhellen tot aan een blauwschemerende nieuwe bergrug heel in de verte: welhaast zeker de beroemde

Monte Christo.

Bobbie Evers haalde een zakdoek te voorschijn en veegde stiekum handpalmen, voorhoofd en nek af. Jan had dat al even eerder gedaan. Maar die Houston zat nog even kalm en onaangedaan aan de stuurknuppel, alsof hij boven een paar Veluweduintjes aan het joyvliegen was geweest.

„Sakkerpiloot!” zei Jan in Bobs oor. „Die vent heeft zenuwen van roestvrij nikkelstaal, of hij is een van het gevaarlijke soort gekken, die niet weten wat gevaar is”.

„Texas”, zei Bob, schouderophalend. „Daar zijn ze niet anders gewend. Als die geen levensgevaarlijke stunts uithalen, hebben ze het gevoel dat ze insuffen”.

„Mogelijk”, bromde Jan. „Je wordt op de duur óf immuun voor doodsangst, of je eindigt gillend in een dwangbuis in een dolhuis. Maar dan krijgen ook geen zes psychiaters je meer in orde”.

Ze vlogen nu in lijnrechte baan een beetje noordelijk oost, zodat de zon hoog achter op de rug van de Cessna scheen. Houston liet hun vliegtuig geleidelijkaan een beetje dalen, regelde wat aan de verwarming en wees dan met een machtige duim over een schouder:

„Ik heb order gegeven, wat broodjes, blikken coke en wat whisky aan boord te zetten. Ligt dat niet ergens achterin in een aluminium container?”

„O - ik dacht al: wat zit er in dat ding hier”.

Jan wipte de klemveren van het deksel los en vond inderdaad broodjes hot dog, broodjes met dikke plakken cornedbeef en een hele hus blikjes bier en cola. Plus een fles whisky. Maar er waren geen glazen of plastic bekers. Toen Houston dat vernam, begon hij meteen verontwaardigd te tieren:

„Daar héb je het nou weer! Als iemand van mijn eigen personeel in Texas me zoiets zou flikken, zwiepte ik hem meteen de loonlijst af. Je mag toch van mensen verwachten dat ze nu en dan hun hérsens gebruiken, niet? Maar álles moet je ze voorkauwen. Gooi een van die blikjes cola halfleeg, vul het aan met whisky en dan drink ik het zó wel. Bob... wat is precies de koers op de kaart? Hou rekening met de magnetische afwijking - die heb ik op de kantlijn geschreven”.

Na enig rekenen en mompelen gaf Bob antwoord:

„Ik kom uit op 83 graden”.

Houston stuurde wat bij en tuurde in de verte. Jan reikte een blik met half coke en whisky naar voren en begon zelf aan een broodje hot dog. Hij werkte het niet zo vlot naar binnen als anders, want de zenuwen waren nog bezig, naar zijn kuiten terug te zakken.

„Zeg, wat zou die dolle Arie intussen eigenlijk uitspoken?”

Jan haalde de schouders op:

„Zoals ik al vertelde: die liet de rest van zijn ijs staan en holde zonder uitleg ineens de hotelhall uit. Kreeg natuurlijk ter plekke een of ander onmogelijk plan in zijn sproetenkop”.

„Nou - we merken het wel”, zei Bob, en tuurde aandachtig door het rechterzijraam naar beneden. „We zitten nu al boven de boomgroei, zeg. Dat gaat óók gauw...”

„Zit hem in de temperatuur samen met de regenval”, legde Houston uit. „Hetzelfde heb je in de United States aan weerszijden van hoge rotsruggen. Van hieraf tot aan de oceaankust van Venezuela, Suriname, Brazilië enzovoort is het alleen maar tropisch regenwoud. De hete, oververzadigde natte lucht stijgt op tegen de hellingen van de Andes, koelt sterk af, en daardoor valt al dat vocht in de vorm van gecondenseerde regen naar beneden. Dat gaat al duizenden jaren zo door”.

„Leuk terrein om noodlandingen in te maken”, dacht Jan, en keek door zijn eigen zijraam naar beneden. Zo hier en daar kon je de lichte glinster ontwaren van een beginnend riviertje dat vanaf de berghelling oostwaarts naar beneden klaterde om zich verderop met een tweede stroompje te verenigen, maar behalve zoiets viel er weinig te bekennen dan een opeengepakte massa tropisch groen. Er konden daar beneden, onder dat samengepakte bladerdak, wel tienduizenden oerwoud-Indianen rondhossen, voorzien van arsenalen gifpijlen, zonder dat je er, vanuit het vliegtuig, een spoor van zou ontdekken. Complete expedities van zwaar bewapende blanken - hele compagnieën Colombiaanse beroepssoldaten - duizenden jagers op goud of rubber waren in dit gebied verdwenen zonder dat er zelfs maar een wervel of geplombeerde kies van hen ooit was teruggevonden. Hier begon, zonder twijfel, het meest onbekende, gevaarlijke, enorme on-ontgonnen gebied ter wereld. Hierbij vergeleken waren streken als de Sahara een speeltuintje. Wat kon die Sahara nu nog voor geheimen herbergen? Vanuit de lucht kon je elke vierkante meter ervan overzien en fotograferen. Maar hier begon een gebied dat in

oppervlak enkele malen groter was dan West-Europa, dat geheel en al verborgen lag onder een steeds maar voortwoekerd dekkleed van oerbossen en dat werd bevolkt door mensen, insecten, slangen, roofplanten en vraatvissen die elke pas in beginsel levensgevaarlijk maakten. Je kon heus beter als astronaut op Mars ronddarren dan als blanke met een geweer daar beneden...

„Dàt daarginds moet hem zijn”, zei Houston ineens. „Die laagste tussen die twee bergbobbels daar vooruit. Daar moeten we tussendoor en dan scherp afzwenken naar het zuiden. Ergens daar langs de helling moeten we onze ontginners bezig zien”.

De Leidse student in de geologie Arie Roos was intussen, in staat van listige zielerust, naast zijn pasverworven makker Rijkers in het luidruchte feestcafé blijven zitten... en waarom ook niet? Door het slim inschakelen van die schoenpoetser bestond er voor niemand redelijke mogelijkheid om rechtstreeks verband te leggen tussen hem, Roos, en die Newyorkse onzin-envelop. Helaas had onze brave student in de geologie geen rekening gehouden met het onredelijk soort van kortsluiting dat kan worden verwekt in het brein van een Colombiaanse taxichauffeur die de kans ruikt om in één klap een biljet van honderd Amerikaanse dollars te grazen te nemen.

De betonbunkerbouwer Rijkers had zich juist met schouders en ellebogen een weg gebaad in de richting van het orkest, om dat nieuwe energie in te pompen, toen Arie zich van achteren in de nek voelde gepakt met een greep als de klembeet van een dragline-happer: de duim aan één kant en een paar vingers aan de andere kant. Zo'n greep kan machtig pijn doen en kwam ook zo onverwacht, dat onze dikke een gedempte brul ten beste gaf, die echter door het orkest en andere aanwezigen werd opgevat als een der vele spontane bewijzen van muzikale bijval. De bongo's barstten los in een hernieuwd gebongbèng. Er werd bovendien daarbinnen zoveel gebruld, met armen gezwaaid en op schouders geslagen, dat geen mens er op lette toen Arie door een ruk aan een arm een slag werd omgezwaaid, achterwaarts geduwd en met een smak ruggelings tegen de houten wand gebensd. De haaiengreep in zijn nek was nu los, maar dat gaf weinig reden tot verheugenis, want de man die Arie tegen de wand perste, had één zware laars

met de holte van de zool dwars over een voet gezet en twee klauwen van handen klemde zich om de spekschouders, met de uitgestoken duimen aan weerszijden tegen Aries strottehoofd.

„Uk... oggg... wuk!” begon de dikkerd te kokhalzen, en intussen had hij een eersterangs gelegenheid om van zeer nabij het woedende gezicht van Podulka in ogenschouw te nemen. Bepaald niet iets, om snel van op te kikkeren. Amerikanen die de oorlog in Korea hebben meegemaakt, en daar enkele decoraties uit hebben overgehouden voor moed onder vijandelijk vuur, zien er doorgaans niet uit als met pap gevoede moederskindjes. Deze Podulka, met de nodige glazen tequila achter de maalkiezen en daaroverheen nog eens goed nijdig, deed Arie levendig denken aan een getergde Grizzly-beer. Hij maakte de indruk of hij het met de blote knuist ontruimen van dit café, muziek en tonnen inbegrepen, als lichte ontspanning zou beschouwen, gevolgd door begerig rondkijken naar het echte rauwe werk. Een gorilla-achtig gegrom begon op te stijgen vanuit zijn behaarde borstkas en dan grauwdde hij de vraag:

„Whadde you know about that New York envelope?”

Een vraag zonder één enkele overbodige lettergreep. Het was onze Arie met elektronische snelheid duidelijk, dat hier antwoorden zonder overbodige omhalen raadzaam waren. Hij begon wanhopig met de handen heen en weer te schuiven en gaf nog een nummertje kokhalzen weg:

„Wuk... oggg... kluk... wuk”.

Het klonk hem zelf in de oorschelpen als dronken Sioux-Indiaans, maar Podulka scheen het te snappen, want de druk van ‘s mans duimen tegen Aries strottehoofd werd wat minder straf. Om de zaak toch wel in evenwicht te houden, verplaatste Podulka een groter deel van zijn gewicht naar de laars die boven op Aries voetwreef drukte. De dikkerd begon vurig te wensen dat hij wat minder luchtig schoeisel had aangetrokken. Vlak daarop wenste hij nog een stel andere dingen, onder andere: dat deze ongeduldige mijnontginster iets anders dan de achterkant van Aries schedel ging gebruiken om de veerkracht van de houten caféwand te testen. Bèng - bong dreunde Aries hoofd tegen het beschot, wat de muziek tot een hernieuwde uitbarsting van geestdrift opzweepte.

„Geef antwoord, vet stuk onderkruipsel! Wat weet jij van die gele

envelop af, hè? Wie stuurde jou daar achteraan?"

Kijk eens - het was natuurlijk mogelijk, door middel van bruto geweld het menselijk verschijnsel Roos te brengen tot kokhalzen, suizebollen en trekkepoten, maar ook al deed Roos al deze dingen tegelijk, zoals nu duidelijk het geval was, dan bleef toch het wonderlijke Roos-brein nog doorfunctioneren. En dat laatste brokstuk vraag van de woedende Podulka was juist voldoende om Arie het zo nodige houvast te geven.

„Wuk... wok... Americano asked me to do it”.

Hij kreeg weer wat meer lucht. Plus de toegeblafte vraag:

„Een Amerikaan vroeg jou dat te doen?"

„Wok... yes”.

„En die stuurde jou met een taxi achter die envelop aan?"

„Yes... jazeker”.

„En daar wou hij je 100 dollar voor betalen?"

„K... klopt”.

Kijk eens - iemand bij de kladden pakken is één ding. Maar iemand als Roos slim ondervragen is een héél ander vak. De getrainde jongens zoals ze bijvoorbeeld zitten bij Special Branch van Scotland Yard, pakken zo iets heel anders aan. Als je de verkeerde vragen stelt vertel je aan de ondervraagde méér dan hij aan jou. Zo ook in dit geval. Zelfs een middelmatig soort ezel zou nu al wel hebben begrepen, dat al die gegevens alleen maar afkomstig konden zijn van Aries hoogsteigen taxichauffeur. Dat was voor het magistrale Roos-brein meer dan voldoende om in één Colombiaanse bliksemflits het hele verdere vraag- en antwoordspel te overzien. Intussen had geen mens onder de feestvierende omstanders aanleiding gezien, om hier tussenbeide te komen of de gang van zaken wat vreemd te vinden. Integendeel, zoals nu bleek. Arie stond ruggelings tegen de caféwand geleund met Podulka's beide handen op zijn schouders en voor de héél of driekwart beschonken feestgangers in de buurt leek het er overtuigend op, of twee ouwe, goeie kornuiten elkaar daar, temidden van het luid jolijt, vertrouwelijk iets toe stonden te brullen. Een der feestvarkens stak zelfs een pasgevuuld glas tussen hun beider neuzen in en schreeuwde vermoedelijk een drankproost. Dat trok natuurlijk de aandacht van Podulka, die even aarzelde, dan met één hand dat glas aanpakte en met de andere Arie een machtige opdoffer gaf in de richting van een zojuist

leeggekomen krukje.

„Sit down there!”

Arie ging gretig zitten en Podulka plantte zich wijdbeens vóór hem; nog steeds met dat glas tequila in de hand. Hij boog zich nu voorover:

„Nou wil ik korte antwoorden, en snel, ook! Waar kende jij die Amerikaan van, die jou achter die envelop aan stuurde?”

„Die kende ik helemáál niet”, zei Arie vlot.

Het scheef boven hem hangende gezicht van Podulka begon gevaarlijk rood aan te lopen.

„Wil jij me vertellen... dat een wildvreemde Amerikaan... die jij totaal niet kende...”

„Ja ja!” riep Arie in goed gespeelde angst. „Het IS zo. Ik zat daar in de hall van het hotel een bak ijs te eten, en toen kwam ineens die wildvreemde Amerikaan op me af”.

„En die had een strooien Panamahoed op, droeg een lichtgeel soort van pak, had een houten been en droeg roodbruine schoenen?”

„Nee nee nee!” riep Arie heftig. „Zo zag hij er helemáál niet uit. Dat was alleen maar wat ik moest vertellen als iemand me ernaar vroeg...”

Een antwoord van puur, zuiver, onverdund genie. Podulka stond op Arie neer te staren, maar op dit spannend moment kwam Maarten Ridders met een rode, bezwete kop terugduiken uit het algemeen rumoer, en gaf met een brul van blijdschap zijn maat Podulka een klets op diens schouder:

„Ha die Mike. Hoe gaan de zaken?”

„Hou jij nou es effe je suffe Hollandse kop dicht”, gromde Podulka en bemoeide zich weer met zijn dikke slachtoffer: „Hoe zag die Amerikaan, die echte - die jou die opdracht gaf om achter die envelop aan te gaan - hoe zag die er dan wél uit?”

„O”, zei Arie. „Volkomen anders, hoor. Enorm groot en fors. Met een zware basstem en een Texas-accent. Hij droeg een van die beroemde breedgerande cowboyhoeden, en...”

„HOUSTON!” blafte Podulka, liet Arie met rust, richtte zich op en ging schuin omhoog naar het plafond staan staren. „Zo zo... Dus onze Houston is in hoogst eigen persoon hierheen komen vliegen”.

„Is Houston zèlf hier?” riep Ridders verheugd. „Dan heeft hij

natuurlijk die tienduizend dollar bij zich. Die is ze persoonlijk komen brengen! We zitten gebakken, Mike! Daar kunnen we nog een borreltje op nemen... KASTELEIN!"

Maar hij kreeg de kans niet erg veel te bestellen, want Podulka keerde zich nijdig een kwartslag naar hem om en gaf hem een ontzaglijke trap onder zijn achterwerk.

„Hou op met dat stomme gebral en kom mee!"

Rikkers scheen onverwachte schoppen onder zijn achterdeel heel gewoon te vinden, of hij beschouwde dat als onderdeel van de algemene uitbundige feestvreugde.

„Gaan we weg? O - die tienduizend dollar ophalen, natuurlijk. Maar die dikke moet ook mee, zeg. Da's een maatje van me".

Maar de dikke ging niet mee. Podulka greep Rikkers bij een pols en sleurde hem achter zich aan in de richting van de buitendeur, alles opzij bulldozerend wat hem in de weg stond of kwam. En dat gaf Arie de kans, enkele malen diep adem te halen en zich het zweet van het bolle gezicht te wassen. Hij speelde nog heel even met de gedachte, achter die twee aan te gaan om te kijken waar zij nu naartoe gingen, maar veegde dan dat denkbeeld kordaat opzij. Het leek hem een stuk aantrekkelijker, naar de Tequendama terug te keren om daar wat ruggespraak met Houston te houden en vervolgens in een koel bad te gaan liggen. Vast stond wel, dat er het een en ander aardig in de war was geraakt.

„Ziezo", zei Houston op vrijwel datzelfde tijdstip - alleen honderden mijlen verder naar het oosten. „Nou zijn we over de laatste bergrug heen. Ik ben benieuwd, wat we straks te zien krijgen".

Hij tikte met achteloos gebaar van een hand zijn sombrero wat naar achteren op zijn hoofd, duwde de stuurknuppel van de Cessna naar rechts en liet het vliegtuig in een bocht langs de berghelling naar het zuiden afzwenken.

„Nou mee opletten, jongens. Kijk of je wat ziet".

Met opletten waren Jan en Bob al druk bezig: de dichtbeboste hellingen langs speurend of zij ook ergens tekenen van afgravingen of ontginningen konden ontdekken. Hun vliegtuig begon intussen weer op onrustbarende manier van links naar rechts op en neer te zwalken.

„Dat doen die stijgende en dalende winden hier langs de hellingen", riep Houston naar achteren. „Ik let wel op het vliegen

- kijken jullie maar naar buiten. Volgens mijn kaart kan het nooit ver hiervandaan zijn”.

En dat was het ook niet. Vier minuten later gaf Bob een luide kreet en wees schuin voorwaarts door de zijruit:

„Daarginds zijn ze bezig... een paar honderd meter beneden ons. Daar is een soort van platte uitbouw op de helling... en ik zie ook graafmachines of zoiets”.

De Cessna dook wat naar beneden en begon dan in een wijde spiraal rond te draaien boven de plek die Bob had ontdekt.

„Het is geen tunnelmijn, zo te zien”, zei Jan, zijn hals zowat uit het lid draaiend om beter te kijken. „Eerder een recht op-en-neer afgraving van de helling. Van de weggegraven grond is die platte uitbouw gemaakt”.

„Nee nee. Er is wèl een tunnel. Ik zie duidelijk de donkere ingang van de schacht”.

„Ja - je hebt gelijk”.

De Cessna draaide weg van de bergwand en kwam in een bocht terug, en nu zo dat Houston door de voorruit kon kijken.

„Ik zie twéé tunnelopeningen. Ze hebben anders een aardig stuk uit die helling weggehapt, zeg. Die loodrechte wand, waar die tunnelgaten onderin beginnen, is meer dan honderd meter hoog”.

„Wat zijn die bouwsels daar links en rechts?”

„Dingen om in te wonen, denk ik. Of... bergruimten voor de machines. Gereedschapshokken. Maar ik zie nergens een levende ziel”.

„Jawel, jô. Daar komen kerels naar buiten. Uit die rechtertunnel”.

„Ze hebben geweren bij zich. Ze leggen aan, ook! Die gekken zijn toch niet van plan op ons te gaan knallen?”

„Dat zijn geen gewone geweren... Snelvuurpeteewapens!”

En dat dit perfect klopte, bleek twee tellen later, toen enkele korte, felle klappen het frame van de Cessna lieten trillen. Vrijwel meteen klonk zwak, maar toch duidelijk herkenbaar, het snel ratelen van een automatisch wapen.

„Zijn die kerels nou helemáál behorentoeterd!” brulde Houston, de stuurknuppel naar achteren rukkend en naar rechts, zodat het vliegtuig een scherpe bocht over één vleugel uitvoerde. „Denken die zwakzinnigen soms dat wij ze willen gaan bombarderen? Of zijn ze loei-high door het vreten van Cola-bladeren?” Hij was zo

nijdig, dat hij het vliegtuig zo scherp omhoog trok, dat het zowat op zijn staart ging staan en bijna levensgevaarlijk ging afglijden. Houston ving dat net op tijd op, gierde in een scherpe bocht terug over het plateau en begon woest met de vuist op de voorruit te bonzen, erop los tierend:

„Gekken! Losgeslagen dolkoppen ! Ik ben het - jullie baas Houston!”

Er scheen toch sprake te zijn van een van de betere communicatiestoornissen, want een roffelende reeks van diezelfde droge klappen klonk vanuit de rechtervleugel en een vribrerend, zingend geluid verried dat er een kogel op een zwaar stuk metaal was afgeketst.

„Die hemelgergende mijnmalloten!” brulde Houston. „Zometeen raken ze een van mijn benzinetanks!”

Bob Evers keerde zich snel om, trok een brede grijns tegen zijn kornuit Jan en riep:

„Dit is écht wel Zuid-Amerika, hoor. Zo heb ik het me tenminste altijd voorgesteld: eerst schieten en dan vragen stellen”.

„Als we niet een beetje uitkijken”, schreeuwde Jan terug, zijn hals als een eend verdraaiend in pogingen om te zien, wat er beneden hem precies aan de hand was, „dan komen we niet eens meer aan vragenstellen tóé”..

Het leek nu ook tot Houston door te dringen, dat hij beter op wat veiliger afstand kon gaan rondcirkelen, maar hij was nauwelijks aan die manoeuvre begonnen, of de rechtermotor liet een raar soort van kuch horen, sputterde wat, kwam ineens weer even op gang en gaf dan een enorme knal. Er begonnen wat rookwolkjes onder de metalen overkapping uit te komen.

„Benzineleiding of carburateur geraakt”, schreeuwde Bob.

„Kan ook de ontsteking zijn”, mompelde Jan. „Daar krijg je ook heel mooie knallen van”.

Bob riep nu:

„Kijk uit, Houston, of de hele zaak daar rechts gaat in de fik!”

Houston kon dan een ongeduldige wildebras wezen - helemaal losgeslagen roekeloos was hij nu óók weer niet. Met een snelle handbeweging sloeg hij het elektrisch contact van de rechtermotor uit en nam dan het gas weg. Intussen zat hij een taal uit te slaan, waar een dozijn gelooide Texaanse cowboys van zou zijn gaan blozen. Direct daarna begon de Cessna, op vreemdsoortige wijze

spiralend, boven de dicht beboste helling af te glijden. Bob keek om, en ving een veelbetekende blik van Jan op. Vrijwel elk tweemotorig vliegtuig kan in noodgevallen op één motor vliegen, maar dan kun je het betere stuntwerk natuurlijk wel even uit je hoofd zetten, vooral op duizenden voeten hoogte boven de zeespiegel, waar de lucht zoveel ijler is. Dat vinden straalvliegtuigen juist lekker, maar voor propellermachines ligt dat effe anders. Houston zat nog steeds, alleen wat minder luid, voor zich uit te schelden en duwde uit alle macht het roer opzij, om het toestel uit zijn dalende spiraalbaan te krijgen. Zowel Jan als Bob hadden genoeg technisch inzicht om te snappen, wat de moeilijkheid was. De Cessna vloog nu alleen op haar linkermotor, met als gevolg dat de machine een bijna onbedwingbare neiging vertoonde, om naar rechts in een bocht te blijven cirkelen. Dat kon alleen maar worden tegengegaan door zoveel mogelijk roer naar links te geven. Jan boog zich voorover: „Die tegendruk van het roer kost nogal wat snelheid, hè?”

„Nou, en of. Je hebt maar de kracht van één motor en dan nog de remming van je tegenroer. Net als bij een boot, hè? Als je zwaar roer geeft, verlies je vaart”.

„Kun je eigenlijk nog klimmen op één motor?”

Bob schudde zijn hoofd, als had hij die vraag zien aankomen.

„Zeker niet op deze hoogte boven de zeespiegel. Over die bergen achter ons komen we nóóit terug, als je dat bedoelt”.

Dat bedoelde Jan inderdaad.

„Hij probeert die motor weer aan het praten te krijgen, geloof ik”.

Houston had de Cessna nu uit zijn bocht naar rechts gewrongen en hield de stuurknuppel in de uiterste stand met één knuist plus de druk van zijn knie. Met de andere hand zat hij te manipuleren aan het elektrisch contact en het gas. Er kwamen geen rookwolken meer uit de motor vandaan, zodat het gevaar van brand even bezworen leek. Maar de propeller maalde, door de luchtstroom van hun voortgang, nog steeds in het rond en zodra Houston het gas naar voren duwde, kwamen er enkele luide knallen via de uitlaat. Op hetzelfde moment gaf Jan een noodbrul: „Sam... zet af! Er komt een waaier van benzine ergens uit lekken. Zet het contact af!”

Bob drukte zijn neus tegen het plexiglas van de zijruit en zag nu zelf, wat Jan zojuist had ontdekt: ergens tussen de motoroverkap-

ping en de vleugel zelf lekte er een straaltje benzine naar buiten dat door de wind meteen tot een sproeiwaaier uiteen werd geblazen. Eén verkeerde vonk of een terugslag via de uitlaat, en de hele zaak kon daar in de hens vliegen. Dit was bepaald geen situatie voor onbekookte experimenten. Contact en gas aan stuurboordkant gingen weer af, en Houston ging nu al zijn aandacht wijden aan het navigeren op één motor.

„Dat kunnen we dus verder wel uit ons hoofd zetten”, zei Jan in Bobs oor. Maar die bleef met zijn neus tegen het zijvenster zitten en tuurde naar voor, achter en beneden. Draaide dan het hoofd om en riep:

„We blijven hoogte verliezen, hoor”.

„Ja, wat dacht je?” gromde Houston. „Het ziet er naar uit of we toch zullen moeten proberen ergens aan de grond te komen”.

„Grónd?” zei Jan binnensmonds, links en rechts naar beneden loerend. „Het ziet er meer naar uit of we straks terecht gaan komen in het nest van een of andere oerwoud-koekoek”.

Houston begon aan de schakelaars van hun radio zend-ontvanger te morrelen en zei achterwaarts:

„Wát we ook doen... laten we proberen om liever niet in de boomtoppen terecht te komen. Ik land nog liever opwaarts tegen een kale helling, met alle risico's daarvan, dan in bos. Dan weet je helemaal niet wat er kan gebeuren. HALLO... Nou - dat ding werkt tenminste.... Calling Bogotá Airfield... Hier Peter Charley six two seven... Hier Peter Charley six two seven... Calling Bogotá Airfield... Over”.

En vrijwel meteen, kristalhelder dwars door onweersgekraak en wat los geknetter heen, kwam het antwoord van het vliegveld:

„Peter Charley - hier Bogotá Airfield. Ik ontvang je luid en helder... Over”.

„Hier Peter Charley - ik zit hier boven de oosthelling van de Monte Christo en mijn rechtermotor is uitgevallen. Ik kan niet meer klimmen en zal moeten noodlanden. Ik ga mijn positie opgeven...”

Die had Bob intussen al ruwweg vastgesteld. Hij duwde de kaart onder Houston's neus en wees met een potloodpunt hun geschatte positie aan.

„... Positie is iets ten noorden van 5° noorderbreedte. Ik herhaal: ga noodlanden ten oosten van de Monte Christo, dat is ongeveer

73 graden westerlengte bij 5 noorderbreedte. Heb je dat? Over".
„Hallo Peter Charley - dat hebben we op de band opgenomen: je gaat noodlanden 73 west bij 5 noord ruw geschat. Wat wil je dat wij doen? Over".
„Wat jullie moeten gaan dóén?" barstte Houston los, en mepte met een hand van plotselinge verontwaardiging zijn sombrero achterwaarts van zijn hoofd af. Het ding kwam met een plof op Jans knieën terecht. „Alles, behalve gezellig op je staart blijven zitten, zou ik zeggen... Wacht even, daar. Geld speelt geen rol. Stuur meteen een telegram naar mijn compagnon in New York, dan gebeurt er in elk geval wat. Neem op:

SUNDERLAND EVERS PARK AVENUE 220 NEW
YORK CITY
TIJDENS VERKENNINGSVLUCHT BOVEN MIJN VIEL
RECHTERMOTOR CESSNA UIT ONDER
VERDACHTE OMSTANDIGHEDEN STOP ZAL
MOETEN GAAN NOODLANDEN MET TWEE
STUDENTEN GEOLOGIE STOP NEEM
MAATREGELEN VIA VLEGVELD BOGOTA STOP
HOUSTON

„Hebben jullie dat? Over".
„Hallo Peter Charley - ook dat staat op de band. Attentie - ons advies is om proberen te landen op een of andere rivier daar, maar pas op voor stroomversnellingen en verborgen rotsblokken. Heb je dat? Over".
„Hallo, Bogotá - zoiets was ik al van plan. Ik zie daar in de verte iets glinsteren, geloof ik. Over en uit".
Intussen was hun vliegtuig, met op vol vermogen zwoegende linker motor, geleidelijk aan verder gevlogen naar het oosten, daarbij even geleidelijk hoogte verliezend. Dat liep alleen maar in de gaten door de cijfers op de hoogtemeter, want beneden hen helde het beboste bergterrein minstens even snel af naar het vlakkere stroomgebied van Orinoco en bijrivieren. Dat ging natuurlijk niet met de gladheid van een scheefgehouden strijkplank -het terrein kon beter worden vergeleken met een scheefgehouden plaat golfijzer, waarop de bobbel bestond uit de in reeksen op elkaar volgende bergruggen. Maar het van de hogere gebieden neerstromende regenwater moest op de een of andere

wijze toch telkens een doorgang vinden, en nu kwamen er twee stromen in zicht, enkele kilometers van elkaar verwijderd, die dat probleem op twee geheel verschillende manieren oplosten. Het meest dichtbijzijnde riviertje kwam uit een breuk in een der golfkruggen te voorschijn, stroomde dan een eindweegs door de vallei tussen twee bergkammen, en splitste zich dan in enkele vertakkingen die onder een dichte overkapping van oerwoudebomen verdwenen, om vermoedelijk ergens verderop weer samen te vloeien en een uitgang te vinden.

„Dit is niks”, bromde Houston. „Ik heb voorlopig ook nog hoogte genoeg. Hoe verder we komen, hoe breder en dieper die rivieren worden, natuurlijk. Nou moeten jullie even luisteren: als een vliegtuig op water landt, krijgt het een enorme opdonder hoor. Daar moet je echt niet mis over denken. Bij deze Cessna houd ik natuurlijk de landingswielen ingetrokken, zodat ik met de platte buik het wateroppervlak raak, maar het blijft toch een hele toer. Het grootste gevaar is, dat de inzittenden bij het sterke afremmen dóórschieten naar voren, net als in een frontaal botsende auto. Hier achter me, op de bodem van het laadruim, zitten een stel beugels vast op de vloer, die dienen om eventuele lading mee vast te slobberen. Zie je die?”

„Die kun je moeilijk missen. Ik heb er zowat mijn nek over gebroken”.

„Er liggen achterin ook bossen stevig touw en riemen en zo. Begin nou eerst met mij goed vast te slobberen. Een paar keer om mijn middel en om mijn stuurstoel, en maak het dan goed en betrouwbaar aan die beugels vast”.

Bob klom over de rugleuning van zijn zetel en ging op zoek.

„Maar zeg”, begon Jan. „Hoelang blijft dit toestel op het water drijven?”

„Daar hebben we het straks over. Heb je een zakmes?”

„Een eersteklas padvindingsmes”.

„Ik heb er zelf hier ook een, en dat houd ik open tussen mijn borstriemen geschoven om me snel los te kunnen snijden als er iets onvoorziens gebeurt. En dan nog dit: vlak vóór ik het water raak, ruk ik deze hendels hier los, en dan vliegt de hele plastic koepel van de cockpit af. Kijk daarginds eens... is dat een waterval?”

Bob was druk bezig in een tegen de wand geschroefde kist, die vol

bleek te zitten met zware canvas gespriemen en touwwerk met musketonhaken. Jan ging over de lege stuurstoel hangen en tuurde voorwaarts naar buiten. De rivier, die zij eerst maar vanuit de verte hadden zien blikkeren, lag nu vrijwel onder hen, en leek een breedte te hebben van tussen de dertig en veertig meter. Als een glanzend lint stroomde het water ervan voort tussen twee diepgroene wanden van oerbos, veranderde onverwacht van koers en brak zich een baan door een diepe inzinking van een bergrug. De Cessna volgde de baan van het snelstromende water... volgde eveneens de insnijding in de helling... passeerde de uitgang en kwam terecht boven een waterval van enkele tientallen meters hoogte die onderaan eindigde in een wijde kom, waarin ook een tweede rivier uitmondde. Vanuit die kom stroomde het gezamenlijke water over een flauw hellend bosterrein verder voort naar het oosten.

„Dit kon best eens heel goed van pas komen”, zei Houston. „Hoe lang vliegen we nu sinds mijn radio-oproep?”

„Een minuut of zeven, denk ik”.

„Het is in verband met pogingen om ons op te sporen, zie je... We raken hoe langer hoe verder uit de buurt van onze opgegeven positie. Let jij eens mee op, of je geen ondiepe plekken of rotspieken in dat rivierwater kan ontdekken”.

Achter hen kwam Bob Evers aanzetten met twee forse canvas bagagezelen, die hij vastgespte rondom het middel van Houston en de stuurstoel. Daarna sjoerde hij een eind zwaar henneptouw door die zelen en vervolgens ook door twee op de bodem van de Cessna vastgeklonken ladingbeugels. Jan had gespannen zitten turen naar het snel voortstromende rivierwater, dat hier wel vijftig tot zestig meter breed was.

„Allemaal open water, zo te zien”.

„Geloof ik ook”, knikte Houston. „Het zijn hier lage, beboste oevers van zand en modder, zo te zien. En het water stroomt gladjes voort. Sla elk een lus touw onder de armen door, haal het door wat van die beugels heen en houd je donders goed vast. Ik ga het hier maar proberen, voor we ergens verder voor nieuwe verrassingen komen te staan. Ik weet hier wat ik heb, maar niet wat ik verderop kan krijgen”.

Jan en Bob doken plat neer op de vliegtuigvloer, met de voeten naar de cockpit gekeerd, sloegen elk een eind touw over hun rug

en onder hun oksels door, haalden de einden door twee vloerbeugels en knoopten vast. Zij voelden nu duidelijk, hoe de Cessnamotor trager ging lopen, stukje bij beetje verminderend in toonhoogte. Dan kwam Houstons stem, roepend:

„Honderd meter hoogte... Alles vlak water... Alles OK daar achter?”

„Akela - wij doen ons best”.

„... Zeventig meter hoogte. Ik ga nog meer vaart minderen. Ik zal proberen of ik de staart het eerst het water kan laten raken... Hohoho... dat was net te veel... Vijftig meter nu... Nog effe en ik gooi de cockpitkoepel eraf. Houden jullie je zakmes gereed?... Ik gooi de koepel los... Daar gaat-ie!”

Knallend sprongen de klembeugels los en bulderend en gierend stortte een stormwind zich wervelend via de nu open cockpit in het open vliegtuigje. Flauwtjes bereikten hen nog de laatste woorden van Houston :

„We zakken nu snel... Op het allerlaatste moment zal ik de neus nog even omhoog rukken en de staart laten zakken... Eén... twee...”. Een geweldige schok - het ganse vliegtuig maakte een sprong opwaarts doordat het van het wateroppervlak wegkaatste, kwam dan met een stampende klets voor de tweede maal neer, slingerde naar links... wild naar rechts... en dan daalde een soort van wolkbreuk van warm, stinkend water van boven op hen allen neer. Het voortstuivende vliegtuig met de nog draaiende propeller sloeg een fonteinende golf van water uit de rivier omhoog, dat voor een groot deel in de open cockpit terecht kwam. Jan en Bob hadden hun voetzolen schrap gezet tegen wat uitsteeksels op de vliegtuigvloer, maar door het rukkend slingeren van de Cessna schoten hun voeten los en de volle afremkracht van hun lichamen kwam aan de touwen onder hun armen te hangen... het was of zij van een berg waren afgevallen, en met een enorme schok door hun klimtouwen opgevangen.

„Hou vast!” brulde Bob.

„Ja, wat dacht je?” gromde Jan tussen zijn opeengeklemd tanden door. Dan voelde hij dat het wilde slingeren wat minder werd en ook de onder zijn oksels snijdende afremming werd minder.

„Ik geloof waarachtig, dat het is gelukt”, zei hij, half tegen zichzelf en zijn hoofd schuddend om het nog steeds naar binnen stroelende water kwijt te raken. Maar hij leek iets te vroeg met die

opmerking. Een krakende, scheurende schok smeed het drijvend voortschietende vliegtuig een kwartslag om, en meteen begon het zijwaarts over te hellen.

„We hebben toch iets geraakt!” riep Bob. „Als we maar niet ondersteboven rollen...”

Dat gevaar leek helemaal niet denkbeeldig, want aan de beweging was te voelen, dat zij nu zijwaarts met de stroom meedreven en tegelijk steeds verder naar één kant gingen scheefhangen. Dat betekende natuurlijk dat er één vleugel schuin diep in het water stak, terwijl de andere scheef omhoog de lucht in wees... als een windvlaag daaronder sloeg, kon inderdaad de hele Cessna ineens zijwaarts omtollen.

„Snij mij los, jongens - vlug! Mijn mes is gevallen!”

Jan kerfde met een paar felle jappen door het touw dat hem veilig had vastgehouden, hield zich zo goed en kwaad als het ging staande aan de steunlussen in de schuin boven hem hangende zijwand en bereikte zo de stuurstoel, waar Houston al bezig was, de ondergespen van zijn vliegtuigage los te maken. Enkele fikse jappen sneden het strakke touw door, dat hem plus stuurstoel op zijn plaats had gehouden.

„Klimmen jullie er als de bliksem uit!” riep Houston over zijn schouder. „Onze ene vleugel is ergens tegenop gekledder”.

„Er begint hier water naar binnen te stromen”, riep Bob en begon over de lege stuurstoel naar boven te klimmen, tot zijn hoofd door de open cockpit boven de vliegtuigrand uit stak.

„Zie je iets bijzonders?”

„We liggen dwars midden in de rivier en drijven scheef af”.

„Spring nou overboord man. Waar wacht je op?”

Bob leek echter niet erg springerig gezind en bleef maar boven op die stuurstoel staan - het rivierwater nog uit zijn haren druipend, en nu ook nadenkend aan zijn neus krabbend.

„Wat HEB je nou toch, man? Ben je van plan om ,Vrouwen en kinderen eerst!’ te gaan loeien?”

„Nee, stoere. Maar heb jij wel eens van piranha’s gehoord?”

Daar werd Jan met één klap stil van. Voor zijn ogen verschenen de afschrikwekkende beelden die hij op verschillende films had gezien van de manier waarop hele wolken van deze bliksemsnelle roofvissen binnen enkele minuten het karkas van een volwassen koe tot op het bot kaalkluifden. Dat ging met zulk een woestheid

en snel geweld, dat het water rondom het koeiekadaver bleef koken en schuimen tot het laatste flintertje vlees en huid was verzwolgen.

„Piranha's!” krijste nu ook Houston, die zich intussen geheel had losgesneden, op zijn eigen stuurstoel klom en om zich heen staarde naar het water van de voortstromende rivier. Inmiddels begon de Cessna rustig dieper en dieper in het water te zinken, te beginnen met het zwaarste voorgedeelte en de cockpit. Maar nu begon Jans hoofd weer een beetje te werken:

„Och, jullie paniek-Amerikanen! Er zitten helemaal geen piranha's in deze bovenrivieren. En zeker niet in die van de Orinoco. Het Amazonebekken is wel duizend mijl verder naar het zuidoosten”.

„Weet jij wel zeker dat ze.. ,” begon Bob, gaf een kreet en wees met wilde gebaren naar een oever: „Daarginds staat een huis. Althans een woning. Althans iets onderdakkigs”.

Drie hoofden tuurden in de aangeduide richting. Op die plek maakte de beboste rivieroever een bocht naar de landzijde, zodat op die plek een halfronde baai of inham was ontstaan. Een deel van de bomen en struiken daar was weggekapt of weggebrand en op de zo gevormde open plek had iemand een houten huisje of hut gebouwd. Aan twee palen aan de waterrand lag een soort kano gemeerd.

„Nu of nooit!” riep Jan, trapte zijn schoenen uit en klom op de rug van de Cessna.

„Stommerd!” kreet Bob hem toe. „Wou jij zonder schoenen door het oerwoud gaan dauwtrappen? Op en tussen schorpioenen, bloedzuigers, teenkreeften en kuitebijters? Hier - pak an”.

Jan nam de losse schoenen van hem over, knoopte de veters aaneen en liet zich van de vliegtuigromp af in het water glijden. Meteen zag hij ook, wat de oorzaak van die vreemde botsing was geweest.

„Heizeg! We zijn in aanvaring gekomen met een drijvende boomstam. Dat halfverrotte ding zit scheef onder de romp geklemd”.

Hij bleef enkele tellen lang op de rug van de boomstam staan, zich vasthoudend aan een vleugel, keek speurend rondom zich in het water maar kon geen onraad ontdekken, nam een sprong en zwom met kalme slagen naar de oever... een afstandje van niks.

Het water was nog lekker warm ook. Juist toen hij aan wal krabbelde, en omkeek, zag hij hoe Houston de aluminium container met etenswaren uit de cockpit tilde en overgaf aan Bob, die er nu mee naar de kant begon te zwemmen: de doos voor zich uit duwend. Jan sjarde het ding op het droge en nu stonden de beide vrienden uit te kijken naar het langzaam verder afdrijvende vliegtuig en naar het hoofd van Houston, dat al halverwege de oever was gevorderd.

„Wat zijn we nu eigenlijk?” wilde Bob weten, op de grond stampend om het water uit zijn broekspijpen te krijgen.

„Schipbreukelingen of slachtoffers van een vliegtuigongeval?”

„Vliegbreukelingen, lijkt me”, zei Jan, en keek onderzoekend naar de hemel. Die was strakblauw, met een brandend hete zon en in de verte, naar het westen, de bobbelige en piekerige horizon van het gebergte waarover zij waren komen aanvliegen. Laten we eerst even alles uit onze zakken halen wat nog gedroogd kan worden.”

Zakboekje, papiergeld, sigaretten, wat losse brieven... dat werd op de hete rivieroever uitgespreid en met wat lange eindjes tak behoed tegen wegwaaien. Houston werd door Bob met een hand op de kant getrokken en begon een leren tas ondersteboven leeg te kiepen.

„Dat heb ik nog inderhaast kunnen redden. Je weet nooit, hoe het van pas komt”.

Het was de kaart met hun vliegroute, een schroevendraaier, een grote spuitbus insectendoder, een waterpomptang en een rolletje elektrisch snoer: dingen die blijkbaar in een van de portiertassen hadden gezeten.

„Een waterpomptang!” zei Jan, goedkeurend knikkend. „Ha, juist. Zeer nuttig in het oerwoud. Kun je hinderlijke brulapen de nek mee omdraaien”.

De daadkrachtige Houston had even om zich heen gekeken, maar ging nu meteen tot actie over, en gaf een brul die ver over de rivier en weer terug schalde.

„Hallo daar! Is daar iemand thuis?”

De afstand van de rivieroever naar de houten hut was ongeveer een meter of honderd. Het dak was vervaardigd uit op en over elkaar heen gelegde lagen van lage, brede plantenbladeren. De wanden uit behoorlijk dikke, rechtop staande boomstammen.

Het geheel zag er niet verwaarloosd uit: eerder als een behuizing, waarvan de bewoners lagen te slapen, of even weg waren naar de winkel om de hoek. Houston kwam nu in beweging en beende rechtstreeks op de voordeur af, hield daar halt, bonsde met de vuist tegen het midden en riep:

„Hallo there! Anybody at home?”

Men kon niet zeggen, dat er diepe stilte volgde, want overall rondom hem kwetterden, zongen of floten duizenden vogels. Uit de hut zelf kwam echter géén reactie. De deur leek gesloten door middel van een eenvoudige, houten schuifgrendel. Houston trok die opzij en duwde... De deur week naar binnen open en Houston stak zijn hoofd een eindweegs door de ontstane opening het duister in. Jan vroeg:

„Zie je wat?”

Houston trok zijn hoofd met een wilde ruk terug:

„Grote, sissende sluipsalamanders! Het stinkt daarbinnen als een dinosaurushol”. Hoewel de laatste dinosauriërs waren uitgestorven enkele honderduizenden jaren vóór de eerste mens op aarde rondkuierde, en het dus nogal onwaarschijnlijk was, dat Houston ooit een dinosaurushol had kunnen besnuffelen, was de bedoeling overduidelijk.

„Dieren vellen”, zei Houston dan, en schopte met de punt van zijn schoen de deur geheel open. „Ik kèn die stank. Wedden, dat dit de operatiebasis is van een wildjager? De gestroopte huiden bewaart hij hierbinnen, natuurlijk, tot hij zijn hele voorraad ineens kwijt kan. HALLO! Is hier iemand aanwezig?”

Jan en Bob stonden nu ook om de hoek van de deuropening naar binnen te turen, maar daar werden zij niet veel wijzer van. Links en rechts zaten er twee kleine venstertjes in de zijwanden, waardoor buitenlicht naar binnen viel... op een ruwhouten tafel in het midden, maar de rest van het stinkende vertrek was daardoor des te donkerder.

„We kunnen hier misschien wel overnachten”, zei Houston, en begon door de deur naar binnen te wandelen.

„Daar beweegt iets in de hoek!” riep Jan Prins, en daardoor bleef Houston stilstaan. Dat redde hem zoal niet zijn leven, dan toch wel zo het een en ander van zijn ledematen, want met een wilde grauw en luid gerinkel van ketting kwam een katachtig roofdier langs de middentafel naar voren gesprongen - helwitte scheur-

tanden blikkerend in een open muil en de nagels wijd uiteen aan de gespreide voorklauwen. Jan Prins vloog weg naar links... Bob Evers holde in doodsangst om het houten gebouwtje heen en eindigde tussen de struiken aan de voet van het oerwoud - Houston zelf daverde als een Texas-stier recht op de rivier af, dook erin en zwom een meter of tien de kant uit, waar hij bleef liggen watertrappen.

Jan Prins, die zijwaarts was weggestoven, zat een paar honderd meter van hem af op de plaats waar de opengekapte plek eindigde - waar het oerwoud dus tot aan de waterkant doorgroeide. Hij had daar een los eind liaan te pakken gekregen, zijn voeten tegen een boomstam gezet en was op die manier: hand-over-hand en voet-over-voet, naar boven gewandeld tot aan de eerste stevige zijtak.

„BOB! Waar zit je?”

Het bleef enkele tellen lang stil. Dan kwam er antwoord van ergens achter de jachthut:

„Ik zit hier. Maar waar zit dat bloeddorstige ondie?”

„Nog daar binnen, voor zover ik weet”, kwam de basstem van Houston uit de rivier. „Het verrekt hier van de muskieten, zeg”.

„Nou - liever een muskiet aan mijn nek dan een jaguar”.

„Dat dácht ik al. Een panter of een jaguar”.

„En niet zo'n kleine ook”.

„Nou - voor een kleine ga ik óók beleefd opzij, hoor. Allah zal me kraken - wat kan zo'n beest een muil opensperren!”

Bob's stem kwam nu wat duidelijker over - hij was blijkbaar boven het dichte struikgewas uitgedoken:

„Zeg - vanwaar jullie zitten - kun je vandaar de ingang zien?”

„Ik zit er vlak vóór!” zei Houston. „Ik kan zo naar binnen kijken. Sodepilaar... die muskieten vreten me op hier. Kom overigens maar te voorschijn, jullie”. - Hij begon zelf verder naar de oever te waden. „Die jaguar ligt aan een ketting. Die kan de deur niet uit”.

„O, was het dát! Dat metalen gerinkel. Ik dacht al!”

Jan Prins liet zich langs de liaan afzakken en Bob kwam van achter de jachthut naar voren. Daar stonden ze met zijn drieën bijeen op een meter of dertig afstand van de open hutdeur.

„Het ziet er niet naar uit, of we daar vannacht onderdak komen. En dat zou toch wel prettig zijn, want op een oerwoudleven zijn

we nou niet bepaald gekleed of uitgerust. Pats! Direct na zonsondergang vliegen er een miljoen muskieten op ons af”.

„Een flink rokend vuur stoken - dat is de beste manier”.

„Ach man - er is toch zeker al een hulpvliegtuig naar ons onderweg”.

„Ja ja”. Houston wees naar de zaagtandige lijn van bergpieken in het Westen. De zon hing daar ongeveer een handbreedte boven.

„Over een halfuur is het donker. En dan kunnen we mogelijke reddingsacties wel vergeten tot morgen. Ik zie er echt van komen, dat we de nacht hier onder de open hemel moeten doorbrengen”.

„We zullen het best wel overleven”, zei Jan. „We hebben wel rauwere dingen meegemaakt”.

Houston schoof de vuisten in de zakken van zijn kletsnatte broek en staarde fronsend naar de open hutdeur:

„Als dat rotbeest daar niet binnen zat, hadden we daar geen oncomfortabel onderdak. Stank of geen stank”.

„Het is een heel doeltreffende manier, om je huis te laten bewaken. Maar hoe krijg je zo’n beest aan een ketting? Ik heb thuis wel eens geprobeerd om een gewone huiskat aan een halsband te leggen, maar dat legde ik glad af, hoor”.

„Ik denk zo, dat de vent in kwestie dat beest van heel jong af eraan heeft gewend. En hij heeft natuurlijk geen halsband om, want daar trekt-ie zijn kop uit. Een leren tuig, denk ik. Om zijn nek en onder de voorpoten door”.

„Maar zo’n dier wordt toch tam, zeker. Deze leek me knap wild”.

„En een waakhond, dan? Het is maar hoe je ze traint”.

„Als we er nou eens heel kalm op af gaan en roepen: poes, poes, poes...”

„Ik heb een beter idee: we hebben toch zo’n insectenspuitbus bij ons? Als we ’m daarmee in zijn neus blazen, gaat-ie misschien wel van de kaart”.

„Laten we nou maar beginnen met hout te verzamelen zolang het nog licht is... Wat we het hardst nodig hebben, is een vuur met massa’s rook en stank”.

Houston trok de handen uit zijn broekzakken:

„Lopen jullie de bosrand langs, dan neem, ik de rivieroever. Daar ligt aardig wat spoelhout”.

Geen Spreekwoorden, maar Daden!

Toen de woedende Podulka, zijn feestmaat Ridders aan de pols meesleurend, het café was uitgehold, was Aries eerste en onmiddellijke opwelling, om achter hen aan te gaan, om te kijken, wat deze twee lieden nu in de zin hadden. Maar hij liet dat plan snel varen. Je leest in detective-boeken altijd rissen beschrijvingen van sluwe speurders die geheel onopgemerkt hun prooi blijven volgen: in brede straten, in smalle straten, in volle lanen, in lege stegen, en nóóit heeft zo iemand in de gaten dat een ander achter hem aan zit. Zoiets is echt nog wel te doen als de achtervolgende speurder een soort onopvallend manneke is, dat tussen zijn medemensen verdwijnt als een baksteen in een muur. Maar ongelukkigerwijs behoorde Arie Roos tot het slag personen dat maar één keer in de halve eeuw wordt aangemaakt. Je hoefde maar toevallig even over je schouder te kijken, om in een volle winkelstraat metéén de gestalte van Arie Roos eruit te pikken. Nee - persoonlijk volgen leek Arie niet zo'n geslaagd denkbeeld. Bovendien: waaróm zou hij die Podulka gaan volgen? Dat de man wanhopig geld nodig had... dat was zonneklaar. Het was eveneens zonneklaar, omdat hij in de knoei was geraakt met geld, het niet goed aandurfde, om zijn Newyorkse opdrachtgevers recht onder ogen te komen. Hij had klaarblijkelijk dat noodtelegram naar New York gestuurd, omdat hij dringend verlegen zat om tienduizend dollar. Zoiets kan voorkomen. En hij had er ook rekening mee gehouden, dat die lang niet op hun achterhoofd gevallen miljonairs uit New York best eens iemand zouden kunnen sturen - al dan niet met tienduizend dollar op zak - om eens eventjes hartig aan Podulka te vragen waar dat geld voor nodig was, en waar de rest was gebleven. Dat was dan ook prompt gebeurd: Houston zelf was naar Bogotá komen vliegen.

Die man uit New York wist natuurlijk, dat Podulka het antwoord op zijn noodtelegram op zou komen halen in het Tequendama-Hotel, en had dus niets anders te doen dan in de hotel-hall te gaan zitten wachten, tot Podulka kwam opdraven. Maar die olijke slimmerd was niet van zins geweest, daar in te trappen. Hij was ergens in een feestcafé gaan zitten, om de zenuwen te verzetten, en belde elke paar uur naar het hotel op om te vragen, of er al post

voor hem was.

Tot zover was alles kristalhelder. Arie had die grote envelop daar neer laten leggen als lokaas, maar Podulka was er niet ingetrapt en had die envelop laten ophalen door een taxichauffeur, waarna de slim bedachte Roos-opzet ietwat in het honderd viel. Arie stond met een ruk op en elleboogde zich een weg naar de uitgang. In de allereerste plaats moest er nu rapport worden uitgebracht aan Houston.

De woest voortbenende Podulka, op anderhalf pas afstand gevolgd door een onvast laverende Rikkers, was in een zigzag-baan enkele straten doorgenavigeerd en met een plof neergestreken aan een hoektafeltje in een donker en rustig koffiehuis, waar hij meteen de ellebogen op het tafelblad plantte, en het zware hoofd op de vuisten liet rusten.

„Wat nou?” gromde hij. „Wat doe ik NOU?”

Een kellner met een zwieberbuik en een besnord vollemaansgezicht kwam bij hem staan en wachtte belangstellend op bestelling.

„Koffie met cognac”, kreunde Podulka.

„En een tequila met water”, zei Rikkers. „Kom op, maat. Kijk niet zo somber”.

Als reactie hierop begon Podulka in de zakken van zijn legerjack en van zijn broek te graven. Wat hij aan geld vond werd op een hoopje op tafel gedeponeerd. Er waren wat Amerikaanse dollars... Colombiaanse pesos en wat brokjes gesteente, waar hier en daar een groenig licht uit scheen. Podulka tikte de steentjes opzij en telde het geld.

„Geen dertig pesos meer... Daar kan ik niet eens ons hotel van betalen”.

„Geen zorgen, man - geen zorgen, maat!” Rikkers wong een zware knuist in een broekzak en gooide een prop bankbiljetten op tafel. „Hier is nog meer dan negentig dollar!”

„Wa... Hoe kom jij dáár zo ineens an?”

„Van die dikke geleend. Die dikkerd met die sproeten. Da's ook een Hollander. Die heeft een of andere Amerikaanse studiebeurs gekregen, vertelde hij, en toen draaide ik hem meteen een poot uit”.

De koffie met de glazen cognac en tequila werden gebracht en de

kellner bleef enkele tellen bij hun tafeltje staan, gehypnotiseerd door dat rommelige papiergeld, maar ging tenslotte toch weg, alhoewel met lode schreden. Het was echt niet zó eenvoudig, in Colombia aan een redelijk inkomen te raken... maar sommige mensen schenen daar geen moeilijkheden mee te hebben en gooiden het geld met hopen te kijk neer. Podulka zag dat echter anders, goot de helft van zijn cogcac in de koffie en ging weer somber zitten staren.

„Goed - daar kunnen we een paar dagen van eten. Maar dat is dan ook alles”.

Rikkers barstte in een joviaal gelach uit, goot het hele glas tequila achterover in zijn keelgat, en zette het lege glas met een klap neer: „Man - weet je wat jouw grote fout is? Je bent een beste vent, maar je ziet alles veel te somber in. Neem nou bijvoorbeeld al die fortunen die jij mij daar rondom die mijn hebt laten bouwen”.

„Wat is daarmee? Wat bedoel je daarmee?”

Rikkers boog zich vertrouwelijk voorover en priemde een vinger in het midden van Podulka's borstkas:

„In Nederland hebben we een heel bekend spreekwoord. Dat zie je hier en daar wel eens op een bordje aan de muur hangen. En dat luidt: 'DE MENS LIJDT DIKWILS 'T MEEST, DOOR HET LIJDEN WAT HIJ VREEST, MAAR DAT NOOIT OP KOMT DAGEN'.

Dat is met jou óók zo, zie je? Je moet wat vrolijker en wat onverschilliger zijn, man”.

Podulka bonsde met een vuist op tafel:

„Hoe kán ik nou vrolijk en onverschillig zijn? Ik zit tot over mijn oren in de rotzooi. Ik kan mijn opdrachtgevers in New York niet eens onder ogen komen. Ik heb alles stom gedaan...”

„Bestaat niet”, zei Rikkers.

„Wát bestaat niet?”

„Niemand kan álles stom doen!”

„Ik wel”, zei Podulka somber. „Die rijke kerels daar in New York hebben me vertrouwd, die hebben me geld geleend om die mijn te gaan zoeken en ontginnen en ik heb alles in de gort laten draaien”.

„Zie je nou!” zei Rikkers, met een wijde armzwaai. „Daar héb je het weer”.

„Heb je wát weer?”

„Jij zit maar te jammeren dat alles in de gort is gedraaid. Je moet niet bij de pakken neer gaan zitten - dát is het hem. We hebben in Holland een bekend spreekwoord, en dat zegt: ‘NA REGEN KOMT ZONNESCHIJN’.

En zo is het ook nog ‘es een keer. Sla die cognac achterover en neem er nóg een en dan zal je zien dat alles vanzelf op zijn pootjes terechtkomt”.

„Och vent - zit niet zo slap te zwetsen. Wij hebben in Amerika óók spreekwoorden, weet je? En ik krijg daarnet een heel aardig gezegde in mijn hoofd”.

Rikkers zat armzwaaiend de kellner te roepen en vroeg, hevig belangstellend:

„O ja? Vertel es?”

„JE MOET NIET DOOR JE NEKHAREN ZWETSEN’. ‘Goed hè?”

Rikkers bestelde nog een koffie een cognac plus een tequila, boog zich dan weer eens vertrouwelijk voorover, legde een gestrekte vinger opzij langs zijn neus en vroeg:

„Het zijn mijn zaken niet, natuurlijk. Ik probeer je alleen maar wat op te vrolijken. Maar wat is er nou eigenlijk gebeurd, waar je zo over in de rats zit? Het gaat mij niet aan - ik ben alleen maar de vent die in jouw opdracht die forten heeft gebouwd. Maar...”

„Ik heb twee fouten gemaakt”, zei Podulka. „Ik heb de moeilijkheden met die mijn onderschat - en in de tweede plaats heb ik me vijftienduizend dollar laten ontstelen. Dáárom zit ik nou ineens zo helemaal aan de grond”.

In de stilte die nu viel kwam de kellner de koffie en de glazen neerzetten.

„Vij... vijftien... duizend... dollar?”

„Dat zei ik, ja”.

„In geld?”

Podulka barstte los:

„Ja, wat dacht je dàn? In Colombiaanse koffiebomen? Ik had het in een leren aktetas van de bank gehaald omdat ik het daarginds in die mijn bij de hand wilde houden. Dat fort B van jou is een ideale bergplaats voor kasgeld. Daar heb ik het ook voor laten bouwen. Tevens om er de smaragden in te bewaren, als die eenmaal gedolven werden”.

„Dus dat geld... is hier in Bogotá gestolen?”

„Ja. Twee dagen geleden”.

Rikkers ging er schuin achterover van op zijn stoel hangen en zat met gestrekte arm zijn glas tequila rond en rond te draaien.

„Dus dáárom had je zo de pest in toen je mij gisteren tegenkwam?”

„Snap je het nou?”

Rikkers schoot ineens naar voren en gaf Podulka een daverende klets op de schouder:

„Zie je - daar heb je het weer. Je laat het hoofd hangen. Wij, in Holland, hebben een spreekwoord, en dat luidt: ‘ENDE DESPEREERT NIET’.

Dat zie je hier en daar op een bordje aan de muur hangen. Er is zelfs nog een ander, en dat luidt: ‘LUCTOR ET EMERGO’.

Dat... Is er wat?”

Er was kennelijk wat. Podulka zat zwaar en moeilijk adem te halen en zijn ogen puilden lichtelijk uit hun kassen. De vingers van zijn zwaar kaliber knuisten bewogen zich in nerveuze gretigheid. Hij kwam twee handbreedtes hoog uit zijn stoel overeind en zei schor:

„Rikkers... als ik nog één kik uit jouw vrolijke Hollandse strot komen over optimistische Hollandse spreekwoorden, dan zal ik je hoogst eigenhandig met deze Amerikaanse klauwen een nummertje worgen laten voelen dat er niet om liegt. Is dat duidelijk?”

„Nou nou...” zei Rikkers, die zich kalmpjesaan verder en verder achterwaarts in zijn stoel liet zakken. „DE SOEP WORDT ZO HEET GEGE...”. Hij slikte de rest haastig in, greep zijn glas tequila en goot het in één teug achterover. Podulka daalde langzaam weer neer op zijn stoelzitting, goot cognac in zijn koffie, roerde wat en zei dan:

„De pest is natuurlijk, dat niemand me zal geloven”.

„Wie niet?”

„Die kerels in New York, natuurlijk. Die denken dat ik een smoes verzin en dat ik die vijftienduizend dollar achterover heb gedrukt”.

„Maar... kun je dan niets bewijzen? Heb je geen aangifte gedaan bij de politie?”

Podulka gooide het hoofd achterover en liet een schamper gelach horen dat terugkaatste van het bruinberookte plafond:

„Politie. Hier? Politie in Bogotá? Ze keken me aan of ze me net zo lief meteen in een of andere beschimmelde kerker hadden gesmakt. Als Amerikaan krijg je hier geen poot aan de grond. Ze begonnen me met drie man een kruisverhoor af te nemen, ook nog. Waarom heeft iedereen toch zo de pest aan Amerikanen? Wat hebben we misdáán?”

„Mij niks, hoor”, zei Ridders. „Ik vind jou best een geschikte snurker, al ben je wat zwaar op de hand. Maar hóé ben jij nou eigenlijk bestolen? Wanneer ben ik jou ook weer tegen het lijf gelopen?”

„Gisterenmorgen. En de middag dáárvóór is het gebeurd. Om een uur of half drie. In de middag. Ik kwam de bank uit met die aktetas onder mijn arm. Ik liep door de Calle Frontada naar mijn hotel en ineens wordt er van achteren een ouwe jas over mijn hoofd gegooid. Iemand port me iets hards in mijn ribben en snauwt: „Dit is een revolver. Sta stil!” Meteen wordt de tas onder mijn arm uitgerukt en krijg ik een geweldige slag in mijn nek. Ik stond daar een paar tellen te suizebollen en te zwaaien op mijn benen en toen ik die jas van mijn hoofd gooide, waren de daders al in een zijstraatje verdwenen”.

„Heeft niemand het gezien?”

„O, jawel. Maar die het gezien hadden, maakten dat ze weg kwamen. Niemand wilde getuigen, zie je. Zo gaat dat in Bogotá. Snap je nou dat ik met een dergelijk stom verhaal echt niet voor de dag kan komen?”

„Maar waarom kom je nóú pas met dat verhaal aanzetten? Waarom heb je me dat gisteren niet meteen verteld?”

Podulka maakte een kort, wegwijsend gebaar:

„Ach man - ik had zó de pest in, dat ik me zo stom had laten beroven, dat ik er helemaal niet over wilde praten. Ik wou er niets eens over dènken. Ik stuurde dat noodtelegram naar New York, ben de kroeg ingegaan en daarna kwam ik jou tegen”.

Ridders zat zich met de palm van een hand over zijn stoppelige kin te schuren.

„Toch lijkt het me het beste als je het maar wel doet”.

„Wàt doet?”

„Gewoon met de billen bloot komen. We doen allemaal wel eens iets stoms. Er is een bekend Hollands spreekw... Pardon”.

Podulka zat in zijn koffie te roeren.

„Dus jij vindt dat ik naar het Tequendama Hotel moet gaan en alles aan die Houston opbiechten? Zelf erop afgaan?”

Rikkers spreidde de armen en declameerde: ‘DE BESTE BOODSCHAPPER IS DE MAN ZELF’. Een bekend Hollands sp... Pardon”.

Podulka zat hem enkele tellen lang vuil aan te kijken, en schoof dan met een ruk zijn stoel achteruit. Uit zijn zijzak haalde hij een sleutel met een smal plankje eraan.

„Dit is de sleutel van mijn hotelkamer. Het Granada Hotel. Wacht daar op me. Ik ga naar die Houston toe. En...”

„JE MOET DOOR DE ZURE APPEL HEENBIJTEN - dat is...”

Podulka gromde:

„Betaal jij dit maar - jij hebt meer poen dan ik”, keerde zich op zijn hakken om en beende het koffiehuis uit.

Toen Arie Roos eerder die middag van achter zijn bak ijs overhaast het hotel was uitgehold, had hij zijn kamersleutel nog in de zak. Hij kon dus zonder meer door de hall naar de liften lopen, op de twaalfde verdieping uitstappen en zijn eigen appartement betreden. Nauwelijks had hij daar de deur achter zich dicht, of hij rukte zijn shirt los, smet het met een boog in de hoek, liep de badkamer in en stak zijn rode haren onder de koude kraan. Zich nog nadrogend met een handdoek liep hij terug de zitkamer in, ging op de rand van het bed zitten en nam de telefoon ter hand. Kamer 1218 antwoordde niet. Het nummer van Houston was 624. Dat antwoordde evenmin. Als derde nummer draaide Arie de receptie, beneden.

„Met Roos - kamer 1216. Is er een boodschap voor mij afgegeven?”

„Een ogenblik, sir... Nee, niets”.

„Barst!” zei Arie en legde de hoorn neer. „Misschien zitten ze dan ergens in de eetzaal of zo”.

Hij haalde een fris shirt uit zijn koffer, kamde zijn belachelijke haren wat op (zonder veel hoop) en ging op verkenning uit door de eetzaal, de koffiebar en de verschillende andere gezelligheidsruimten van het uitgebreide hotel. Geen Houston, Jan of Bob te bespeuren.

„Welaan dan, beminde gelovigen - die komen wel weer boven

water”, bromde Arie knorrig, ging terug naar de ontvangsthall en meldde zich daar bij de boeken- en tijdschriftenkiosk, alwaar hij het boek opsnuffelde waar Jan Prins hem eerder die dag mee had verbaasd. Het bestond inderdaad: ‘DE KUNST VAN OVERLEVEN’.

Daarmee installeerde hij zich aan een der marmeren tafeltjes, op een plek vanwaar hij zowel de ingang als de receptie-balie in de kieren kon houden. Met popelend gemoed sloeg hij zijn kostbaar boek open en begon te lezen:

Dit boek gaat over de kunst van in leven blijven onder de meest kritieke omstandigheden. Het vertelt u, hoe men bij elk denkbaar soort ongeval of uit de meest levensgevaarlijke situaties ongedeerd te voorschijn kan komen. U hoeft maar een willekeurige krant open te slaan, of u leest hoe vaak, of op hoeveel verschillende manieren, een mens tegenwoordig in levensgevaar kan komen te verkeren.

Wat doet men, als de auto waarin men zit, onverwacht het water inrijdt? Als uw hotel in brand vliegt, en u zit opgesloten op de twaalfde verdieping? Als bandieten uw huis binnendringen en u aan handen en voeten binden, of u proberen te ontvoeren voor losgeld? Wat doet u als een maniak u ter plaatse de keel af wil snijden, uit wraak, omdat hij u voor iemand anders aanziet? Wat te doen als u in een onderaardse gang op uw buik verder kruipt en achter u stort het gewelf in?”

Arie knikte goedkeurend en ging er eens lekker voor zitten. Aan een boek als dit bestond zeker een wereldwijde behoefte. Er moesten meer van dit soort handige handleidingen bestaan. Zoals: „Hoe Word Ik Miljonair Binnen Een Maand Zonder Eén Klap Uit Te Voeren?” en: „Hoe Maak Ik Elisabeth Taylor Stapelverliefd Op Mij Zonder Dat Ze Lastig Wordt?”

Hij bladerde snel en weetgierig verder, mompelend:

„Ik ben benieuwd of deze knappe knaap ergens aangeeft wat je moet doen, als je uit het raam op de achttiende etage van een wolkenkrabber lazert. Snel denken, in ieder geval”.

Op dat moment kwam er een kellner op hem toe:

„Eh... wil u weer iets gebruiken, meneer?”

Arie keek wat verstoord op, want hij had juist iets spannends gevonden. De schrijver legde daar uit, dat alle denkbare soorten

van levensgevaarlijke situaties bijeen waren gebracht onder verzamelhoofden als: TE KOUD - TE HEET - TE HOOG - TE DICHT - TE NAT - TE SNEL - TE...

„Breng me maar een grote bak ijs met slagroom”.

„De kellner ging niet weg, maar stond wat op zijn platvoeten te draaien:

„Maar u moet hier in de hall wel meteen betalen, meneer. U bent daar straks ook zo ineens weggehold...”

„TE VEEL GEZEUR”, zei Arie, keek langs de kellner heen en zag Podulka naar binnen duiken, die in één run op de receptie afstoot. Zijn stemgeluid was door de ganse hall verstaanbaar:

„Is er een meneer Houston uit de USA in het hotel?”

De receptionist keek met een ruk op, zag Podulka en scheen een beetje te verstarren. Niet ernstig, maar wel tot een merkbare, graad van verstijving.

„Een mijnheer Houston? Jawel, sir... Maarre... die heeft ook geen houten been met een gele strohoed. Ik weet heus geen...”

„Nee nee nee!” Podulka wuifde ongeduldig met een ham van een hand. „Dat was allemaal een misverstand. Houston kent mij heel goed. Is hij op het ogenblik in het hotel?”

„No, sir. Hij heeft al uren geleden een vliegtuig besteld en is daarna naar het vliegveld vertrokken”.

Het was of er een schok ging door Podulka’s massale rug.

„Een vliegtuig besteld? Weet u ook waarvóór? Waarheen?”

De afgemeten figuur achter de balie trok de wenkbrauwen wat op. „Daar informeren wij niet naar, sir. Dat zijn onze zaken niet”. Podulka liet een kortaangebonden grom horen, keerde zich met een ongeduldige ruk om, en stond oog in oog met Arie Roos, die ademloos langs hem heen vroeg:

„Die meneer Houston, zeg. Daar zit ik ook op te wachten. Is die op zijn eentje naar het vliegveld vertrokken? Of had hij nog anderen bij zich?”

Na enkele tellen aarzelen kwam het antwoord:

„Yes, sir. Hij had twee jongelieden die hem vergezelden”.

„Die ook hier in het hotel logeren?”

„Yes, sir”.

De rolronde Arie en de zwaargewicht Podulka begonnen elkaar een beetje aan te kijken. Dan deden ze precies tegelijk hun mond open:

„Waar kunnen die nou naart...”
„Al zijn leven is die wilde Houston...”
„Naar de mijn?”
„Waar anders heen met een vliegtuig?”
„Kun je daar dan komen met een vliegtuig?”
„Vergeet het maar. Ik moest alles vervoeren per helikopter. Een ouwe leger-Sikorski. En dan verder transporteren doordat ik bulldozers als tractors gebruikte”. Er begon weer een wantrouwende trek over Podulka’s toch al niet zo aanminnig gelaat te kruijen: „Wat mot jij nou weer met die Houston, hè?”
„Mijn geld, verdomme!” vertelde Arie openhartig. „Wat dacht jij nou? Ik zit zelf in het pak, net als die taxichauffeur. Mooie vent is dat, die Houston. Hollandse studenten en arme chauffeurs in het ootje nemen. Iedereen met zijn rotboodschappen in moeilijkheden brengen. En als het op betalen aankomt, is-ie nergens te vinden. Hij heeft mij OOK honderd dollar beloofd en inplaats van ordentelijk mijn geld krijg ik de grootste bonje met jou. Buiten mijn schuld”.
„Jij hebt anders zomaar aan Ridders - aan die Hollander die een tijd voor mij heeft gewerkt - zomaar honderd dollar geleend. In dat café daarginds”.
„Da’s aan een Hollander”, zei Arie. „Hollanders onder mekaar. Da’s heel wat anders. En bovendien: geld moet rollen. Daar is de hele wereld-economie op gebaseerd. Als iedereen krampachtig zijn geld in zijn zak gaat houden, dan verdient niemand wat. Je moet een beetje vlot zijn in het leven, zeg nou zelf...”
Podulka stond hem nog even onzeker aan te staren, en het leek of hij wilde gaan antwoorden, maar dan draaide hij zich op zijn hielen om en beende daadkrachtig naar de uitgang. Arie wilde hem juist gaan volgen, toen hij zich bij een mouw voelde plukken. Naast hem stond weer die keller met een enorme bak ijs op een blaadje.
„Hier is het ijs dat u besteld hebt. Maar u moet wèl meteen afrekenen. Dat zijn de regels van ons hotel, sir. Wat u op uw kamer consumeert, dat gaat op rekening. Maar wat u hier in de hall consumeert...”
„Zet het dan maar boven op mijn kamer”, zei Arie. „Twaalfde verdieping. Ik ben in dit hotel ingeschreven. Mijn kamernummer is 1216. Ik eet het vannacht wel op. Adios, amigo”.

Voor de kellner van zijn mengeling van verontwaardiging en administratieve verbijstering kon bekomen, was Arie in het kielzog van Podulka naar buiten geglipt, in de late, hete namiddagzon.

En daar trof hij zijn oude makker Pedro de Sarasate, taxichauffeur, in opgewonden gesprek met Podulka en de hotelportier. Arie ging er gezellig bij staan. Allemaal ouwe jongens onder elkaar.

„Ik kan er niets aan doen, sir”, legde de portier uit aan Podulka.

„Deze lastpost blijft hier maar rondhangen en zeuren over die Amerikaan met zijn houten been en honderd dollar. Ik heb daarnet weer de grootste moeite gehad om te zorgen dat hij niet naar binnen u achterna holde, en...”

Pedro, die nu Arie ontdekte, begon in ratelend Spaans tegen deze nieuwe betrokkene te betogen, maar de dikkerd hield kalmerend de beide handen omhoog - met de roze handpalmen naar voren: zowat de enige plekken waar hij geen sproeten bezat.

„Peace!” sprak hij bezwerend. „Love and peace. Vrede op aarde en alle Colombianen een welbehagen. Laten we aan dit gedonder nu eens een eind maken”. Hij wrong een voorpoot in een broekzak, trok wat ineengefrommeld bankpapier te voorschijn, viste daar een dotje van honderd dollar uit en hield dat Pedro voor de neus. „Dat heeft die Amerikaan jou beloofd. Ik zie wel dat ik het van die knaap terugkrijg, samen met mijn eigen geld”.

Pedro gaapte, staarde, griste en boog als een rubber knipmes.

„Gracias señor, muchos gracias”.

Op dat moment klonk er van de overzijde van het plein een nogal rauw gebrul:

„Miiiike! Podulka!”

Met zwaaiende arm en met duidelijk slingerende gang kwam daar de verfromfaaide gestalte van Ridders op hen af gebanjerd.

„Miiiike! Heee... Hooo! Podulka!”

„Wat heeft die dolleman NOU weer?” gromde Podulka en begon de trappen van het hotel af te dalen, tot hij naast de taxi van Pedro stond. Arie bleef bepaald niet ver achter en bekeek met belangstelling het vuurrode, met zweet overdekte gezicht van zijn mede-Hollander, die nu ook de taxi had bereikt, en zich vastgreep aan een voorspatbord. Hij was nogal buiten adem, en bij elke hijg stootte hij een straal alcohol damp uit die elke mug of muskiet binnen een straal van dertig voet verschrompeld ter aarde deed

storten.

„Mike... ouwe makker! Ik heb een geweldig idee. Toen ze dat geld van jou roofden... toen gooiden ze jou toch een jas over je harses? Dat vertelde je toch?”

„Ja, dat deden ze. En wat zou dat?”

„Waar is die jas nou?”

„Waar die jas is? Wat kan jou nou die jas verdommen, man?”

Rikkers, loens kijkend van de feestvreugde, prikte met één vinger naar Podulka's borstkas, maar kwam ergens onder een oksel uit.

„Kan heel véél verdommen. Ik ben hier heel goeie maten met een vent van de speurhondenbrigade. Verrekte goeie speurhonden. Met zúlke flaporen. Speurbloedhonders... Ik bedoel: blondspeurhoenders... Ach nee - ik bedoel: bleurspond... Als we die nou de lucht geven van die jas... Oud Hollands spreekwoord: 'MET EEN SPEURHOND IN DE HAND KOM JE DOOR HET GANSE LAND'. En...”

Podulka begon weer een beetje te knarsetanden.

„Dan mag jij wel uit de buurt blijven, of die beesten vallen om van de drankwalm. Als jij niet het eerst bent omgevallen”. Hij keerde zich om en sperde zijn mond open, blijkbaar om Arie aan te brullen, maar dat hoefde niet. Die dikkerd stond vlak achter hem, met Pedro hoopvol in directe nabijheid.

„Ik wou jou wat vragen”.

„Dat kan”, zei Arie.

Maar met een klap kwam de hand van Rikkers op Podulka's schouder neer:

„Die jas. Luister nou, makker. Waar is die jas?”

„WAT MOT JE NOU? Ik moet dringend naar het vliegveld”.

„Die jas. Die over je kop gegooid werd. Waar is die nou?”

„Op mijn kamer. Ligt ergens op mijn kamer”.

„Heb je... heeft de politie die niet onderzocht?”

Podulka barstte los in een verwilderd gelach:

„Alles wat die fijne politie hier onderzoekt, zijn nieuwe manieren om Amerikanen poten uit te draaien. Of kinderspaarpotten te kraken. Hij stak een arm uit en greep Arie bij een elleboog: „Zeg, luister eens. Ik moet dringend naar dat vliegveld, maar ik heb geen geld genoeg bij me. Kun jij...?”

„Natuurlijk!” zei Arie stralend. „Vanzelfsprekend, beste kerel. Je hebt een studiebeurs of je hebt hem niet. De mijne is eigenlijk wel

bedoeld voor het bestuderen van fossiele mensen, maar we worden vroeger of later allemaal tóch fossiel, dus...” Hij rommelde wat in de dot bankpapier. „Vijftig dollar genoeg?”

Podulka sloot een grote klauw om het bankbiljet, dook achterin de taxi en ging daar als een pasja achterover liggen, terwijl Pedro buigend het portier sloot, onder het prevelen van Colombiaanse zegeningen.

„Schiet op en hou op met die fratsen!”

„Si si, señor!”

De taxi legde een rookgordijn van blauwe walm en verdween ratelend (met wat lichte slagzij door een gebroken veer) in noordoostelijke richting. Rikkers, licht heen en weer deinend op golven van alcohol, keek hem na en bracht dan uit:

„Vliegveld. Wat mot hij nou op een vliegveld?”

„Hij is Houston achterna. Die heeft uren geleden een vliegtuig gehoord”.

„Houston? Wat moet Houston nou in een vliegtuig?”

„Och”, zei Arie. „Misschien wil hij die tienduizend dollar boven Podulka’s mijn droppen aan een mini-parachute”.

Om een of andere reden vond Rikkers dat zo ontzettend geestig, dat hij dubbelsloeg van het lachen en zonder twijfel plat op zijn muil zou zijn gevallen, als Arie hem niet precies op tijd om het middel had gegrepen. Rikkers hield even plotseling met lachen op als hij was begonnen, richtte zich op en zei uiterst plechtig:

„Dat was helemaal niet zo’n gek idée...”

„Om de sodepilaar niet!” zei Arie. „Welk idee?”

„Dat van die honden, man”.

„Is er dan geld van Podulka gestolen?”

Rikkers maakte zich los uit Aries omhelzing en draaide zich om. Hij probeerde Arie recht aan te kijken, maar dat ging niet zo best. „Vij... vijftienduizend smakkers”, zei hij toen. „Dat heeft hij ook daarnet pas aan mij verteld. Dáárom heeft-ie zo de pest in. Had-ie net van de bank gehaald. Maar ik ga d’r wat aan doen...” Hij kwam zigzaggend in beweging in vaag westelijke richting. Arie zigzagde met hem mee. Het leek wel een konvooi dat probeerde, duikboottorpedo’s te ontwijken.

„Met die speurhonden?”

„Da’s een kornuit van me. Een echte maat. Ik zit al jaren hier, hè? Dan leer je vanzelf mensen kennen. Echte makker van me.

Die

zat bij de beschermingsdienst van een aannemingsmaatschappij. Ze stelen hier als de dolle raven. Daarom die honden. We laten ze aan die jas ruiken. Honden hebben de hele dag niks om aan te ruiken dan mekaar. Gaat ze ook verrekte vervelen. Ruiken ze weer es wat anders. Hebben ze es een uitje”.

„Waar gaan we nou eerst naartoe dan?”

„Podulka zijn hotelkamer, man. Die jas ophalen. Om die honden te laten ruiken. Enorme neuzen, die beesten. Ruiken alles. ALLES!”

Miljonairs van het type Houston kiezen - als zij op reis zijn - steevast de modernste en duurste hotels uit om in te verblijven en zetten daar een enorm grote bek op als zij niet op hun wenken worden bediend. Maar avonturiers van het type Podulka voelen zich in die oververhitte bouwsels niet erg lekker. Zij sjokken het liefst rond op sleetse legerlaarzen en in ruimzittende jakken en willen zo weinig mogelijk fratsen aan hun kop. Het hotel dat Podulka had uitverkoren was dan ook wel totaal verschillend van het protserige Tequendama - nog afgezien van het feit, dat het zo'n tweehonderd jaren eerder was gebouwd... maar dan wel op een manier, waar de tand des tijds zich suf op kon knagen. Door heel Spaans Zuid-Amerika kun je dat soort bouwwerken aantreffen: met muren van meters dik, met kleine, vierkante venstergaten die voorzien zijn van tralies; met platte daken die waterdicht zijn gemaakt door dikke platen lood en beschermd met oersolide eiken deuren, beslagen met vuistdikke smeedijzeren knoppen.

De hoofdingang bestond uit een boogvormige poort, breed genoeg om er met een huifkar binnen te rijden, Erboven stond in roestige, smeedijzeren letters: 'CASA BOLIVAR'.

Ridders hield even halt in het schemerdonker binnen de poort en keek links en rechts. Want die poort kwam niet uit op een binnenplaats of op een open voorterrein, maar was het begin van een soort tunnel, uitgespaard in het gebouw zelf en doorlopend naar een zonverlichte binnenplaats in de verte. Zodra hun ogen wat aan het duister waren gewend, zagen zij aan weerszijden brede stenen trappen, die toegang gaven tot de beide vleugels van dit hotelbolwerk. Ridders trok het plankje met de sleutel, dat Podulka hem had gegeven, uit de zak en las het kamernummer: 74.

„Waar kan dat ergens zijn?”

„Dáár!” wees Arie, die juist op dat moment ontdekte, dat er naast de trappen op de muurstenen stond geschilderd, tot welke reeksen kamers elke trap toegang gaf. Zij begonnen te klimmen tot aan een soort portaal, waarop twee gangen uitkwamen en een trap die verder omhoog voerde. Uit die gangen kwamen rare luchtjes en exotische geuren benevens roerige geluiden: gitaarmuziek, het janken van honden, schel kijdende stemmen en zwaar gehamer, als van iemand die een haak in een stenen muur probeert te drijven. Naast de trap stonden de cijfers: 38-76.

Zij klommen verder, gingen halverwege opzij voor twee besnorde kerels die een vuile matras naar beneden zeulden, en kwamen uit op een nieuw portaal, met wéér dwarsgangen, geuren en geluiden. Kamer 74 bleek ergens midden in een gang en had een bijna zwartbruine, eiken deur met een uitgesleten sleutelgat en een slot dat knerpte toen Rijkers de sleutel erin omdraaide.

Er waren twee ramen in dit vertrek: vierkante uitsparingen in de metersdikke buitenmuur. Het leken meer schietgaten dan ramen. Rechts bevond zich een plat, breed bed op balkpoten waar de dekens half waren afgegleden. In het midden stond een enorme tafel, die er uitzag of je het ding met acht man zou moeten versjouwen. Aan het plafond hing een kale gloeilamp vol vliegenspikkels aan twee bochtige draden. Er waren ook nog twee stoelen: dat Spaans-Mexicaanse type met een zitting van gevlochten repen rundleer. Over een ervan hing een legerkleurige jas of jak. Rijkers ging daar recht op af, hief het ding met een hand op, rook eraan, en knikte. Daarna begon hij in een zijzak te voelen.

„Bloedhond Rijkers in actie”, zei Arie, met de knokkels van beide handen op het tafelblad steunend.

„Zou je misschien niet denken, maar ik heb een verrekke goeie neus”, zei Rijkers. Altijd gehad. Het is echt niet de lucht van Podulka die hier aan zit. Die ruikt heel anders”.

„Hoe ruik IK dan?” wilde Arie weten.

„Naar volle melk met roestige spijkers erin”, zei Rijkers zonder een seconde aarzelen. „Dat heb je vaak bij mensen met rood haar”.

Arie stond enkele tellen lang verbijsterd naar hem te kijken, zich afvragend of deze Rijkers nu een vreemdsoortig halfgenie was, behept met uitzonderlijke gaven, die door het mensdom nooit voldoende op prijs waren gesteld, of gewoonweg driekwart

knetter. Ridders zelf scheen echter niet te beseffen dat hij iets ongewoons had gezegd, hield het groenige jak met een hand omhoog en begon de zakken ervan te doorzoeken. Allereerst kwam er een alledaagse balpen te voorschijn, snel gevolgd door een halfvol en frommelig pakje sigaretten. De derde produktie werd gevormd door een zakdoek-achtige lap, die Ridders ruikend onder de neus hield, alvorens haar bij de rest op tafel te gooien. „Ruikt naar tabak en benzine”, bromde hij, en begon in de twee borstzakken te friemelen. Daarna in een binnenzak. Het viel Arie op, dat hij elke zak diep en grondig aftastte, alsof hij ook de, uiterste hoekjes ervan naspeurde. Dat was ook bij de binnenzak het geval, tot hij ineens uitriep: „AU!” en met een wat peinzende blik bleef doorfriemelen.

„Wat is dát nou?” bromde hij binnensmonds, trok zijn hand weer naar buiten, keerde het jak dwarsom en begon met één hand aan de binnenzijde en een aan de buitenkant de stof te betasten. „Er zit iets scherps hier”, mompelde hij, boog wat, peuterde wat en trok dan tussen zijn nagels een lang, dun eindje metaal te voorschijn, hield dat vlak voor zijn ogen en riep uit: „Een ijzerzaagje, dikke! Zat heel geraffineerd in de naad van de binnenzak verborgen. Kijk maar”.

Arie nam het ding van hem over en bekeek het aandachtig, terwijl Ridders verder speurde. Het instrument leek het meest op een figuurzaagje, met dit verschil dat het ongeveer twee keer zo lang was en even buigzaam als een dun koordje. Bovendien was het niet aan een, maar aan vier kanten van ragfijne tandjes voorzien.

„Dit is een heel bijzonder instrument, Ridders”.

Ridders had een knipmes uit een broekzak gehaald en zat met de punt ervan aan een naad van de onderzoom te peuteren.

„Het is een heel speciaal hardstalen ijzerzaagje. Die dingen zijn bijzonder in trek in gevangenissen. Gespecialiseerd in- en uitbrekersgereedschap. Je kunt er celtralies mee doorzagen. Ze gaan door gewone ijzeren staven heen als een figuurzaagje door triplex. En vrijwel geluidloos. En in deze onderzoom zit ook wat verstopt. Dat is het handige van deze zware militaire jakken: ze hebben van die dikke zomen en naden”.

„Hoe heb je dit zaagje dan zo rap gevonden?”

„Omdat ik mijn vingers openhaalde aan één uiteinde ervan dat naar buiten stak. En wat hebben we hier...?”

Schuivend en duwend wurmde hij een dun rolletje bruingroenig papier door de hoek van de zoom naar buiten, trok het te voorschijn, rolde het open en liet een korte lach horen.

„Een opgerold biljet van honderd dollar! Blijkbaar bestemd voor duidelijke noodgevallen”.

„Dat is héél merkwaardig” zei Arie langzaam, het dunstalen zaagje op en neer zwiepend. „Je zou zo gaan denken...”

„Dat de eigenaar van dit geprepareerde jak er op voorbereid was, onverwacht terecht te komen in noodsituaties. Met tralies”.

Rikkers was weer verder aan het speuren en haalde nu een lang, heel smal pakketje uit een zakje laag links onder aan de binnenzijde van het jak.

„Het militaire noodverband zit er zelfs nog in. Tja... Bij dit soort jongens zou zoiets wel eens van pas kunnen komen”. Hij gooide het pakje militair verband op tafel, stak enkele vingers in het zakje en mompelde: „En wat voelen we hier?...”

Hij trok de hand terug met een opgevouwen en wat verfrommeld papier tussen twee vingertoppen. Hij begon het open te vouwen en terwijl hij het bekeek, veranderde de uitdrukking op zijn gezicht op merkwaardige wijze.

„Wat is het? Wat staat erop?”

„Het is”, zei Rikkers, met twee vingers van een hand bedachtzaam aan zijn belachelijke neuspunt trekkend, „een kwitantie voor een week huur van kamer 37 in ditzelfde hotel. Op naam van een señor De Paula Lopez”.

Arie en hij stonden elkaar even aan te kijken.

„Dus dan zou de eigenaar van dit jak...”

„Hier in het hotel wonen? Och - waarom niet? De vent moet per slot van rekening toch èrgens wonen, niet?”

„Maar... heeft Podulka dan de zakken van dat jak niet nagezocht?”

„Allicht wel Maar hij vond niks anders dan die ballpoint en wat sigaretten. Die smalle zakjes noodverband zie je heel gemakkelijk over het hoofd. Kijk - dat zakje hier zit op een heel ongewone plaats: helemaal links onderaan binnenzijde. Op dij-hoogte. Bovendien was Podulka door het dolle heen, omdat hij net van vijftienduizend dollar was beroofd”.

Arie nam de hotelkwitantie van Rikkers over, bekeek die zelf en zei dan, ineens opkijkend:

„Maar dat is allemaal geen toeval meer! Ik bedoel: we kunnen gevoeglijk aannemen dat dit het jak is, dat de dief over Podulka's hoofd gooide, daar op straat. Zo gebeurde het toch, nietwaar?”

„Zo heeft Podulka het mij verteld, ja”.

„En zou een straatrover dan stom toevallig zomaar in hetzelfde hotel wonen? Het ligt veel meer voor de hand, dat de vent geweten heeft dat Podulka dat geld van de bank ging halen, en hem van hieruit is gevolgd”.

Rikkers gooide het lege jak terug op de Spaanse stoel:

„Ik ga eerst eens even beneden informeren of die snuiter nog steeds in dit hotel logeert. Je hebt alle kans dat hij, met het geld, direkt na de overval de plaat heeft gepoetst. En een oud Nederlands spreekwoord zegt...”

„Jajaja”, zei Arie haastig. „Ik ken het. Wie de plaat poetst poetst zijn aangezicht, of iets dergelijks”.

Rikkers keek hem wat raar aan, maar zette zich dan in beweging in de richting van de deur, daarbij op de voetzool gevolgd door de heer Roos, die niet van zins was om werkeloos achter te blijven en het bovendien nuttig oordeelde, van nabij een scherp oog te houden op de activiteiten van de nog steeds in alcoholwolken toevende heer Rikkers. Alhoewel het inmiddels al wel duidelijk was geworden, dat deze Rikkers behoorde tot het bijzondere type van avonturiers, dat tot de oorlellen vol kan zitten met whisky, wodka, bier of tequila, al dan niet gemengd, en dan toch nog helder kan blijven denken. Via de route waarlangs zij waren gekomen kwamen zij terug op de begane grond, waar alras bleek dat Rikkers zich in deze Spaanse bouwsels best thuis voelde, want hij zette meteen koers naar een soort van inham die in de zijkant van de poort-doorgang was uitgespaard. Daar bevond zich een laag en vrij breed raam met een brede vensterbank en ruiten die naar binnen openstonden: dus een soort verbreed open loket. Rikkers ging met de ellebogen op de vensterbank leunen, kijkend naar een nors uitziend manspersoon van enorme afmetingen, die met een soort bajonet reparaties verrichte aan het inwendige van een Colombiaanse wekker. Of iets wat er zo uitzag. Het kon natuurlijk ook het ontstekingsmechanisme zijn van een bom. De man keek op met een blik, of hij drie verschillende soorten onraad vermoedde en er ontwikkelde zich een gesprek dat gedeeltelijk bestond uit korte grommen en gedeeltelijk uit tot brokken

gehakt Spaans, waarvan Arie slechts hier en daar een woord kon thuisbrengen. Dat ging zo door tot Ridders ineens een hand zijwaarts uitstak: „Zeg - geef es effe vijf dollar”.

Arie was er inmiddels al aardig aan gewend, te fungeren als een rondwandeland bankierskantoor, stelde dus geen nodeloze vragen en ging in zijn voorraadjie geldswaardig papier rommelen. „Ik heb alleen maar een briefje van tien”.

„O, da's ook best”.

„Altijd prettig als mensen niet lastig zijn”, mompelde Arie en schoof tien dollar over de vensterbank. Ridders nam ze met een elegant gebaar tussen wijsvinger en duim en hield het biljet wuivend naar voren. De revolutionaire klokkenmaker kwam van achter zijn tafel overeind, pakte het biljet aan, bekeek het van twee kanten, schoof het met een knor in de achterzak van zijn slobberige broek en sjokte naar een zijkant van zijn hol, waar door middel van planken en tussenplankjes een heel raamwerk van vierkante berghokjes was getimmerd: kennelijk voor binnenkomende boodschappen en post, want elk hokje had een eigen nummer dat in koperen lettertjes op de voorkant van het plankwerk was aangebracht. Oud en degelijk vakmanschap.

Uit hokje nummer 37 kwam een witte envelop te voorschijn, waarmee de barse wekker-expert naar het loket kwam sloffen. Weer wat geknor en Spaans heen-en-weer gepraat, terwijl Ridders de envelop van voren en van achteren bekeek. Tellenlang bleef hij staren op het gedrukte adres aan de achterzijde. Arie loerde over zijn schouder mee. Als afzender stond vermeld: Juan Cabral,

Avenida de San Bartolome 284

Ridders gaf de brief terug, maakte een soort van beleefd buiginkje met hoofd en schouders en gaf dan een kort rukje met het hoofd in Aries richting. Zij zetten weer koers naar de stenen trap die naar de eerste verdieping leidde, en begonnen die te beklimmen.

„Wat ben je aan de weet gekomen, zeg?”

„Iets verrekte gek...” zei Ridders, langzaam en nadenkend de uitgesleten stenen treden bestijgend. „Iets heel erg raars. Ik vraag me af...”

„Logeert die knaap nou nog in dit hotel, of niet?”

„Ja ja. Tenminste: dat lijkt wel zo. Zijn sleutel lag in dat hokje. Samen met die brief. Hij heeft zijn kamer niet opgezegd, maar hij

is de hele dag gisteren niet komen opdagen”.

Zij waren nu op de eerste verdieping, en Arie gaf Ridders van opzij een fikse por:

„Waar loop je nu over te piekeren, man? Ik kon zowat geen woord van jullie Spaans gebrabbel verstaan”.

„Dat was ook geen zuiver Spaans, maar een soort van half-dialect. Dat leer je gauw genoeg gebruiken als je hier een tijd woont. Maar die brief was afkomstig van Juan Cabral, en dat is werkelijk...”. Zijn stem stierf weg in hoofdschuddend gemompel. Zij waren nu op de tweede trap en Arie werd machtig ongeduldig:

„WIE, voor de doorbakken duivekaters, is Juan Cabral?”

„Dat is nou juist het dolzinnige! Juan Cabral is de vent die de kaarten met alle gegevens over de ligging van de verdwenen smaragdmijn aan die Newyorkse miljonairs van Podulka heeft verkocht!”

Dat was een zo verbijsterende mededeling, dat de dikke Arie genoeg had om over na te denken tot zij de deur van Podulka’s kamer al achter zich hadden gesloten, en toen liet de dikke zich beheerst op het slordige bed neerdalen.

„Ik begrijp toch niet goed, wat... Ken jij die Juan Cabral dan?”

„Nee nee. Persoonlijk niet. Maar Podulka heeft me natuurlijk, als we zo samen zaten te praten, wel het een en ander verteld. Ook over de manier waarop hij en zijn miljonairs aan de gegevens waren gekomen over de ligging van die mijn. Er bestaat geen twijfel aan, of de man die dat allemaal moeizaam uit oude Spaanse archieven heeft opgediept... die vent heet: Juan Cabral”.

„Wonende: Avenida de San Bartolome 284, ja. Is dat hier in Bogotá?”

„Jaja. Dat is in Bogotá. Ik ken die laan wel”. Ridders ijsbeerde heen en weer over de kale vloer van geoliede planken, intussen half en half tegen zichzelf pratend: „Maar alle donders nog an toe... wat heeft die Cabral nou te maken met en brieven te schrijven aan een boef als De Paula Lopez, die zonder twijfel de eigenaar is van dat militaire jak daar, en die Podulka onverhoeds op straat heeft overvallen, terwijl hij met vijftienduizend dollars recht van de bank af kwam...”

Arie zei langzaam:

„Je zou bijna gaan denken...”

Ridders stond met een ruk stil, en leek nu helemaal niet dronken

meer.

„Ik ben het punt van bijna denken al voorbij, zeg. Dat is heus allemaal geen toeval! Die De Paula Lopez heeft een kamer in ditzelfde hotel als Podulka. Het is beslist evenmin zomaar toeval dat Podulka werd overvallen terwijl hij nét vers van de bank kwam. Die overvaller wíst gewoon, dat Podulka een fiks bedrag in contanten zou gaan ophalen en heeft hem buiten de bank opgewacht. Van wie wist hij dat, en hóé wist hij dat?”

„Van die Juan Cabral?”

„Je zou dat als eh... voor-de-hand-liggend kunnen zien”.

„Maar wist Cabral dat dan? En hoe?”

„Da's niet moeilijk. Kijk eens: in de dagen dat Podulka hier in Bogotá zat, is hij natuurlijk een keer bij Cabral langs geweest. En waarom ook niet? Dat is zo vanzelfsprekend, dat je er niet aan hoeft te twijfelen. Om nog eens iets na te vragen, of zo. Als je van iemand de papieren over een verborgen smaragdmijn koopt, en je bent al maanden bezig om zo'n mijn met veel moeite te ontginnen in de hoop daar smaragden te vinden, en je komt dan ineens terug in Bogotá, dan wil je best even bij die knaap langs wippen. Al was het alleen maar voor een kletsje en een borreltje”.

„Zie ik helemaal zitten”, knikte Arie, een hand onder zijn shirt stekend om zijn potvisbuik te krabben. „Dan is het ook helemaal niet onwaarschijnlijk, dat je terloops en in goed vertrouwen vertelt dat je in Bogotá bent om contant geld op te halen om je mijnpersoneel van te betalen...”

Ridders en hij keken elkaar enkele tellen lang strak aan. Toen vroeg Arie:

„Hebben jullie daar eigenlijk ook maar één miezerige, petieterig flutsmaragdje in die mijn gevonden?”

Ridders krabde wat rond op zijn kop.

„Kijk eens even - mijn taak daar was het bouwen van die blokhutten, of fortten, of hoe je die dingen noemen wilt. Met gebruik van een maximum van daar aanwezige rotsblokken en een minimum aan zakken cement, die allemaal per helikopter door de lucht moesten worden aangevoerd. Met het graven in de mijn zèlf had ik niks te maken. En voor mijn lol ging ik die duistere, benauwde holen heus niet in. Ik weet er officieel dus niks van. Ik wil nou wel aannemen, dat ik het best zou hebben gemerkt, als er opwindende vondsten waren gedaan. Maar je

moet er wel rekening mee houden, dat ik al meer dan een maand daar weg was en allang hier terug, toen ik Podulka hier weer tegen het lijf liep”.

Arie kwam met een klein schokje een beetje overeind:

„Hé zeg - heb jij daar ooit een zekere Rumpf ontmoet? Een vent die Erwin Rumpf heette”.

„Nou je het zegt - die kwam daar aanzetten een paar dagen vóór dat ik vertrok. Die kwam in...” Ridders stopte ineens met praten, stond lang en aandachtig naar de dikke jongen op het bed te kijken en vroeg dan langzaam:

„Wat weet jij van de komst van Rumpf af? Hoe kun jij weten dat er zowat anderhalve maand geleden een Rumpf daar is komen aanzetten?”

Dit was een van de zéér weinige keren in de loop van al zijn avonturen dat de slimme heer Roos zich in een achteloos moment verkletste. Maar nog in dezelfde seconde kwam zijn op computersnelheid werkend meesterbrein in actie. Zijn grote, oprecht kijkende, blauwe ogen, die spiegels waren van àlles, behalve een eerlijke ziel, sperden zich wijd open en met ontwapenende argeloosheid vertelde hij:

„Hoe ik dat wéét? Daar stond die Podulka over te zeuren toen wij daarnet het hotel uit kwamen en bij die taxi stonden... Toen jij lamlazerus het plein over kwam zwaaien en ons toebrulde. Is er dan zo iets bijzonders met die Rumpf aan de hand?”

„Nee nee”, zei Ridders, wat geërgerd. „Het is al goed. En bovendien was ik helemáál niet lazerus, want er is heel wat meer voor nodig om mij zover te krijgen. Zeg niet van die kinderlijk idiote dingen, jongen. Je moet nog een hele hoop leren, jongetje”.

„Ja, oom”, zei Arie. „Maar luister eens - als er werkelijk een belangrijke smaragdvondst daar in die mijn was gedaan - zou Podulka het dan niet aan jou hebben verteld? In deze laatste dagen, bedoel ik.

„Die slag is aan jou”, erkende Ridders. „En Podulka maakte op mij nou niet de indruk van iemand die zich dansend door de straten bewoog, kraaiend van succes”.

Arie stond op, liep naar een van de diepe schietgatvensters en keek naar het felle zonlicht buiten. De schaduwen waren lang en laag. Het zou niet lang meer duren eer de zon onderging.

„Stel je nou eens voor, dat die Juan Cabral de hele kluit heeft

besode...”

„Besodezandstraald”, knikte Ridders. „En dan van twee kanten, ook nog. Allereerst heeft hij dan die Newyorkers gegevens in de maag gesplitst over een mijn die zo goed als waardeloos is... Maar ho! Wacht eens eventjes...! Er is daar vroeger wel degelijk een mijn geweest, hoor. We hebben daar restanten van oude mijngangen aangetroffen en dieper in de berg vonden ze nog hele einden gang die in al die eeuwen niet waren ingestort. Nee nee... er is daar wel degelijk in de Spaanse tijd een mijn geweest”.

„Maar dat kan toch best een mijn zijn, die één al niets meer opleverde? Je hebt, voor zover ik weet, over de wereld heen duizenden afgewerkte of leeggewerkte mijnen. Of dat nou kopermijnen, goudmijnen of kolenmijnen zijn”.

Ridders mepte de vuist van zijn rechterhand in de palm van zijn linker.

„Dat doet er eigenlijk ook weinig toe. Ik wil een dierbaar ding verdedden, dat die Cabral een vuil spelletje heeft gespeeld. Dat-ie verre van zeker was van de waarde van die ouwe mijn... Maar dat is nog tot dáár aan toe. In New York wisten die miljonairs óók deksels goed, dat het een gokje was, waar ze aan begonnen”.

Arie stond op het punt om te zeggen:

„Dat hebben ze zelf tegen ons gezegd”, maar slikte dat haastig weer in. Het moment om deze Ridders geheel in vertrouwen te nemen leek hem nog niet gekomen. Beter nog maar even de rol van avontuurlijk aangelegde student blijven spelen. Met reisbeurs natuurlijk. Ridders ging door:

„Maar het is een heel ander soort van streek om onder één hoedje te gaan spelen met een straatrover, en die dan de tip geven dat een man als Podulka een smak geld van de bank gaat halen... Dat is gewoon een luizestreek”.

„Best”, zei Arie nu. „Maar àls Cabral het gedaan heeft, deed hij dat natuurlijk niet vanwege de mooie oorlullen van die straatrover. Hoe heet die snurker ook weer?”

„De Paula Lopez. Kamer 37”.

„Juist, ja. Dan wordt zoiets minstens sam-sam gedaan”.

„Dus als we één van de twee te grazen krijgen...”

„Dan zijn we waarschijnlijk een heel eind”.

„Maar... die Lopez is al bijna twee dagen onder water”.

„Ja. Vrijwel vanaf het moment van de overval”.

„En waar die snaak nu zit, weten we niet”.
„Nee. Maar we weten wèl, waar Cabral woont”.
„Dus...?”
„Dus we kunnen met enige moed en een hoop beleid bij die woning van Cabral gaan neuzelen”.
„Maar weet je wat we nu eerst gaan doen?”
„Een glas tequila drinken?”
„Nee nee. Dat kan straks wel. Kunnen we de kamer van die Lopez binnenkomen?”
„Och, man - die ouwe deursloten hier zijn voor een zieke kip. Da's zó gepiept”.
„Gekakeld, bedoel je”.

Met deze Rikkers viel je wel van de ene verbazing in de andere. Zonder twijfel was hij een knaap vol verborgen talenten. Hij keek zoekend het vertrek rond, liep dan lijnrecht op een bouwvallig schemerlampje toe, scheurde er het perkamenten kapje af, boog hier en daar wat aan het geraamte van metaaldraad en hield een eindje los, stug draad over met aan het einde een bochtig haakje. Daarna pakte hij de sleutel waarmee zij Podulka's kamer waren binnengekomen, bekeek het type daarvan en knorde nogal tevreden.

„Kom mee”.

Een minuut later stonden zij voor de deur van kamer 37. Rikkers hield luisterend het hoofd scheef, hoorde nergens naderende voetstappen, wriemelde het haakeinde in het sleutelgat en wrikte tastend heen en weer. Er scheen van binnen iets houvast te geven. Nu boog hij het naar buiten stekende draadstuk zijwaarts tot hij kracht kon zetten, en draaide. Met een schraap en een klik ging het slot open.

De kamer van De Paula Lopez was ongeveer net zoiets als die van Podulka. Alleen stonk het er wat meer. Naar knoflook, ongewassen sokken en sinds dagen niet gelege asbakken. Nou ja asbakken... Lege en van binnen beschimmelde voedselblikjes dienden daarvoor. Onder het bed stond een oude, leren koffer met kaal geschaafde hoeken. Het ding was niet eens op slot ook, en dat was geen groot wonder, want iemand had allang geleden de sloten ervan opengebroken en als sluiting tijdens vervoer diende een leren riem met een gesp. De inhoud bestond uit wat oude kleren, een dikke stapel Spaanstalige stripverhalen, een

kapot polshorloge, drie lege portefeuilles („Wedden dat die van drie verschillende kerels gerold of gestolen zijn?” mompelde Ridders) en een zeer zakelijk uitzierend automatisch pistool van het merk Beretta, in een olielap gewikkeld samen met drie extra houders vol patronen.

„DAT is nog eens iets dat van pas kan komen!” zei Ridders, het deksel van de koffer sluitend. Hij snoerde de riem er weer omheen, terwijl Arie het wapen in de ene broekzak liet glijden en de reservemagazijnen in de andere.

„En als-ie terugkomt en dat pistool mist?”

Ridders haalde de schouders op:

„Wat dan nog? In een hotel als dit kun je elke dag kamerdiefstal verwachten. Het heeft ook geen zin om hier naar geldbuit te zoeken. Ik wed dat die snaak na de overval hier helemaal niet meer is teruggeweest... Die brief van Cabral heeft hem niet meer bereikt. Ik had eigenlijk best willen weten, wat daar in stond, maar het was mooi genoeg dat die waakhond, daar beneden, me de envelop liet bekijken. Kom mee. Het is hoog tijd om te maken dat we hier vandaan komen”.

De zon was nu al zo laag gezakt, dat alleen de daken aan weerszijden van de straat nog werden beschenen. Het zou gauw geheel donker zijn.

Nacht in het Oerwoud

Onze Bobbie Evers, zowel als Janus Prins, die beide al jaren eerder in de Stille Zuidzee de nodige ervaring hadden opgedaan omtrent tropische toestanden, sprokkelden min of meer dor hout bijeen met bewonderenswaardige ijver. En daar was een bliksems goeie reden voor. Men kon zelfs zeggen, dat zij sprokkelden met één oog op de grond en het andere oog op de afstand die de dalende zon nog had af te leggen, eer die roodgele bol achter de bergpieken in het westen zou wegzinken. Dat zat hem hoofdzakelijk in beider beduchtheid voor de doorgaans bij het invallen van de duisternis te verwachten geconcentreerde aanval der muskietentroepen. Daarbij komt nog, natuurlijk, dat het altijd nog heel wat gemakkelijker is om bij daglicht hout in te zamelen, dan bij duisternis. Je kunt altijd wel in het duister gaan rondhollen tot je over een tak struikelt en dan gezellig op je bek valt, maar als

het nou simpeler kan...

Dank zij hun noeste ijver lag er een aardige stapel dikke en dunnere takken te hoop toen er van de zon alleen nog wat gloed te zien was die van achter de diep-paarse bergtoppen waaiervormig de lucht in straalde. Het werd meteen ook wat minder heet. Niet, dat het hier ooit werkelijk koud zou gaan worden... maar de als heet lood op hoofd en schouders wegende zonnebrand was weggevallen.

Het aanmaken en onderhouden van kampvuren is een kunst op zichzelf. Jan en Bob hadden er het volste vertrouwen in, dat je zoiets zonder omkijken aan een Texas-Amerikaan kon overlaten, en dat bleek volledig te kloppen. Zonder dat de beide jongens daar een conferentie over hadden moeten houden, hadden zij het systeem gevolgd om allereerst het hout op grote afstand op te halen. Dat duurt dan aanvankelijk wat langer, maar op den duur komt dat er driedubbel uit, want nadat het eenmaal donker is geworden, kun je dichterbij gaan sprokkelen in de lichtkring van het brandende vuur. Allemaal een kwestie van leren door ervaring. En ervaring hadden Jan en Bob voor tien. Dat wel.

De eerste vlammen lekten omhoog en beschenen het hoekige gezicht van Houston, hier en daar al opgesierd met bulten van muskietebeten. Het was gelukkig vrij windstil, zodat de rook in de over-vochtige rivierlucht een beschermend waas ging vormen. „Voorlopig hebben we zo wel even genoeg, zeg”, zei Houston. „Laten we eerst maar eens kijken, wat we nog aan vreterij beschikbaar hebben”.

Nou - dat was gauw bekeken. De totale overgebleven proviand bestond uit vijf blikjes prik - een aangebroken fles whisky - twee broodjes hot dog - vier sandwiches met plakken cornedbeef, negen blikjes Heineken exportbier en tenslotte een grote doos Droste chocolade.

„Moet je zien!” zei Jan Prins, in de ene hand een blik bier en in de andere de chocola omhoog houdend. „Overal ter wereld kom je toch maar de produkten van de Hollandse export-drift tegen”.

„Dat ben jij zelf toch zeker ook?” zei Bob droogjes, dikkere takken kruiselings in de steeds hoger flakkerende vlammen leggend. Het halfvochtige hout begon te sissen... en op datzelfde moment hield Jan het hoofd luisterend scheef:

„Hoor ik daar in de verte een motor?”

De beide anderen hieven het hoofd en draaiden hun oren van links naar rechts.

„Verrek, ja. Daarginds - naar het noorden toe”.

„Da’s een vliegtuigmotor, hoor”.

„In deze duisternis?”

„En waarom niet? Zolang ze maar niet willen gaan landen”.

Houston was opgestaan en stond naar de hemel in noordelijke richting te turen. Er lag een soort dampwaas over de nachthemel en alleen de helderste sterren prikten er met hun schijnsel doorheen. Zij gingen een eindje van het vuur af staan om niet door het sissen en knetteren te worden gehinderd. Het geluid van de vliegtuigmotor bleef een tijdlang op dezelfde sterkte hoorbaar, werd dan zwakker en stierf weg.

„Vaarwel”, zei Bob. „Die is terug naar zijn basis”.

„Denk je dan dat het naar ons op zoek was?”

„Het was géén straalvliegtuig, in elk geval. Voor hetzelfde geld had het ons vuur gezien”.

„En wat dan nog? Dacht je dat wij hier het enige kampvuur waren in het Orinoco-bekken?”

„We hadden toch met onze zaklantaarn kunnen seinen, rund!”

Zij keerden terug naar hun vuur en aten cornedbeef sandwiches met de man een blik bier en wat stukken chocola na.

„Een weelderig maal”, vond Bob, het lege blik wegsmitjend.

„Milieuvuiler!” zei Jan streng.

Bob grinnikte en krabbelde overeind.

„Ik ga me eventjes tactvol terugtrekken buiten de lichtkring om nog wat méér milieuvuiling te plegen”.

„Netjes in de goot en niet op de stoep, hè?”

Maar dat ging mooi niet door, want zonder enige waarschuwing tred een vage gestalte vanuit het nachtelijk duister binnen de vuurlichtkring en bleef op enkele passen afstand staan. Niemand bewoog. Niemand zei een woord. De nieuweling droeg een soort van zeildoeken broek, waarvan de pijpen in de wijde bovenkant van halve laarzen waren gestoken. Daarboven had hij een bruin groen jak met grote, volgepropte zakken. Onder de linkerarm een geweer dat met de loop schuin naar de grond wees. Op het hoofd een Amerikaanse vechtpet. Zijn bruin vuil gezicht had een baard van drie of vier dagen. Hij zag eruit als een blanke met een flinke scheut Indiaans bloed.

„Good evening, friend”, zei Houston, met zijn zware bas.
„Who are you?” vroeg de ander, met een duidelijk accent.
De toon van zijn stem was wel wat wantrouwend, of voorzichtig, maar niet bepaald vijandig. Houston wees naar de op enige afstand voorbijstromende rivier.
„Wij vlogen hier rond in een Cessna en een van onze motoren viel uit. Wij konden niet terug over die bergtoppen daar en toen hebben we een noodlanding moeten maken op het water. Daarna zijn we naar deze oever toe gezwommen. Dat is alles. We hebben zonet dit vuur aangelegd”.
„You American?”
„Ik ben een Amerikaan. En die daar ook. De derde is een Hollander”.
De vreemdeling kwam nu naderbij, liet zich door zijn knieën zakken, hurkte neer en legde het geweer met de loop schuin omhoog tegen de stapel brandhout.
„Trek in een blikje bier?” vroeg Houston, om de sfeer wat luchtiger te maken.
„Och ja - waarom niet? Het is dorstig weer”. De man begon zich in zijn handen te wrijven, liet dan gretig een hand naar voren schieten, greep het blikje dat Houston al beleefd voor hem geopend had en begon de inhoud naar binnen te kloppen. De drie breukelingen wachtten tot die ceremonie was afgelopen. Dan vroeg de Texaan:
„Kwam u toevallig zomaar hier voorbij lopen?”
„Wat? Toevallig? Welnee, man”, de kerel gebaarde met het bierblik in de richting van de panterhut: „Ik woon hier. En ik vroeg me al af wie zich zomaar zo ineens op mijn land had genesteld”.
„Dat was echt een onvoorziene noodmaatregel”, verklaarde Houston. „Onder gewone omstandigheden hadden we heus wel eerst om toestemming gevraagd”.
De man knikte, dronk de rest van het bier op en liet het lege blik tussen zijn knieën vallen. Dan vroeg hij zelf:
„Waar waren jullie eigenlijk op weg naartoe?”
Houston aarzelde een tel of wat, en antwoordde dan naar waarheid:
„Och - dat is helemaal geen geheim. Mijn mensen zijn een eind verder daarginds” (hij gebaarde naar het westen) „op de helling

van de Monte Christo-bergen aan het werk in een oude Spaanse mijn, maar het gaat daar allemaal niet zoals wij willen. Dus ik dacht: ik ga daar zelf maar eens een kijkje nemen”.

De man zat enkele tellen knikkend in het vuur te kijken, en vroeg dan:

„Hoe had je dat dan willen doen? Zat je in een watervliegtuig?”

„Nee nee. Een Cessna met een gewoon wiel-onderstel”.

„Daarmee kun je toch nergens hier in de buurt landen, zeker. Met een watervliegtuig desnoods op de rivier, maar dat is ook nog machtig link, want...”

„Ja - dat hebben we gemerkt. Wij kwamen al meteen op een drijvende boomstam terecht. De voornaamste kwestie voor ons nu is: hoe komen we hier weer vandáán?”

„Tja...” zei de hutbewoner. „Tja...”

„Toen we die motorstoring kregen, heb ik meteen een radio-boodschap gestuurd naar het vliegveld in Bogotá, dus morgenvroeg meteen zullen ze wel naar ons op zoek gaan”.

„Waar ergens ligt die mijn waar jullie heen wilden?”

„Nou - toen onze ene motor uitviel, vlogen we er recht boven. Dat was op de oosthelling van de Monte Christo. Daarna zijn we noordoostwaarts langs de berghelling afgezakt, langzaam dalende, tot we een rivier zagen en een waterval. Daarna hebben we de rivier gevolgd tot hier”.

De ander knikte en begon met een tak in het vuur te porren. Bob gooide er een nieuwe lading takken op en de vonken sproeiden omhoog naar de sterrenhemel.

„Van hieruit terugkomen naar die mijn zal een helse toer worden. Want kijk eens - van hier stroomopwaarts de rivier opvaren - dat is nog wel te doen. Ik heb een uitstekende kano hier aan de wal liggen en de stroomsnelheid is niet zó groot dat je er niet langzaam tegen op zou kunnen varen. De moeilijkheid gaat komen in het terrein voorbij de waterval die jullie gezien hebben...”

„Ja - daar kunnen we per boot moeilijk tegen op”.

„Dat is niet het enige. Vanaf die plek loopt de bodem vrij steil bergopwaarts door dicht oerwoud, met op de meest onverwachte plaatsen rotskloven en spleten. En niet van die kleintjes. Als je een zo’n kloof niet dwars kunt passeren door de ene kant af te klauteren en tegen de andere kant weer naar boven, en dat ís al

moordend werk voor geoefende woudlopers, dan ben je gedwongen om enorme omwegen te gaan maken. Maar tussen dat oerwoudgeboomte is het terrein niet te overzien. Je werkt in den blinde. Je weet niet waar je naartoe gaat en je weet nooit, waar je de volgende mijl in terecht komt. Je hebt best kans dat je veertien dagen lang in vaag westelijke richting blijft dwalen en klauteren en dan nog niet in de buurt bent van waar je moet zijn. Zoekende vliegtuigen kunnen je in die groene hel ook niet vinden. Nee - zoiets is onbegonnen werk. Levensgevaarlijk, ook nog. En jullie zijn er niet op gekleed of uitgerust. Die toer kun je wel uit je hoofd zetten, makkers”.

Houston nam een nieuw blikje bier uit hun kleine voorraad en reikte het gul over.

„Thank you”, zei de ander, die al aanmerkelijk minder stug leek dan in het begin. Hij rukte het aluminium lipje van het blik los. „Als ik zeg dat het onbegonnen werk is, dan kunnen jullie elke gedachte daaraan wel beter flink vergeten. Ik ben in deze streken van kindsafaan opgegroeid en zelfs ik zou tegen een dergelijke tocht opzien. En dan zou ik nog Indianen als gidsen of dragers meenemen”. Hij zat een tijdje met het hoofd te schudden. „Wat jullie nodig hebben is een radiozender waarmee je verbinding kunt krijgen met het vliegveld van Bogotá, zie je. Dan kun je laten weten waar je zit en je daar laten oppikken”.

„Dat zou natuurlijk prachtig zijn. Maar hoe komen we aan een zender?”

De woudjager wreef zich een keer of wat over zijn stoppelkin:

„Het is allemaal een kwestie van tijd, zie je. En mijn tijd is nu eenmaal geld waard. Als ik een dag niet jaag, dan...”

„Wat bedoel je?”

„Nou, kijk eens - ik zou je bijvoorbeeld in mijn kano stroomafwaarts kunnen vervoeren naar het volgende weerstation. Daar hebben ze een zend-ontvanger staan voor alle golflengten”.

„Een weerstation? In het oerwoud?”

„Nou ja - dat station is eigenlijk van alles tegelijk. Het wordt instand gehouden door een of ander Colombiaans ministerie samen met het leger. Het houdt van alles tegelijk in de gaten: het weer, overkomende vliegtuigen, de gedragingen van de Indianenstammen en het dient ook nog als een soort basis voor plant- en dierkundige onderzoeken”.

Houston vroeg gretig:

„Hoe ver is dat hiervandaan?”

„Nou - stroomafwaarts per kano... een uur of twaalf”.

Houston keek op zijn duur polshorloge.

„Het is nu bijna negen uur in de avond. Dus we zouden daar morgen om negen uur kunnen zijn...”

De man aan de andere kant van het vuur keek hem fronsend aan:

„Dus jij wou... jij was van plan om de hele nacht door te gaan varen?”

„Kijk eens even - ik wil er best voor betalen, hoor. Ik wil er heel goed voor betalen. Ik begrijp best dat jouw tijd geld waard is. Toevallig heb ik geld bij me, al is het een beetje nat geworden in de rivier”.

Houston bukte zich en raapte zijn portefeuille op, die in het gras dichtbij de rand van het vuur lag te dampen. Hij wipte het ding in zijn vingers op en neer.

„Zeg maar wat het kost om ons vannacht in je kano daarheen te varen. Vakmanschap moet betaald worden - dat is niet meer dan fair. En hier door de muskieten opgefroten te worden is nou ook zo lollig niet. Zeg maar wat het kost”.

De portefeuille bleef maar tussen zijn vingers op en neer wippen.

De man achter het vuur begon weer zijn stoppelkin te wrijven.

Dan te kneden. Hij slikte een paar keer.

„Wees maar niet benauwd”, zei Houston. „Als het teveel is, zeg ik het wel”.

„Ik had zo gedacht, eh...”

„Hoevéél?”

„Ik moet weer helemaal op mijn eentje terug tegen de stroom in, zie je. Da's nou ook geen lolletje”.

„Dat begrijp ik best. Dan moet je in de prijs optellen, natuurlijk”.

„Ik dacht zo, eh... ik hoef er niet rijk van te worden, maar...”

„Kom óp met je prijs”.

„Honderd dollar?”

Houston sloeg zijn portefeuille open, friemelde even in een van de vakjes ervan en trok er met enige moeite twee briefjes van honderd uit die nog niet helemaal droog waren en bleven plakken. „Hier zijn tweehonderd dollar. Dat is het me dik waard. Asjeblijft”.

De oerwoudjager nam de biljetten met eerbiedige handen aan,

hield ze bij het vlammenlicht en bewoog de lippen als in een soort van gebed.

„Tweehonderd dollar... Americano...” Hij begon langzaam overeind te komen, de biljetten met beide handen vasthoudend, bleef nog even rechtop staan, kwam dan ineens in beweging alsof er op een elektrisch contact was gedrukt en rende weg in de richting van zijn hut.

„Wat gaat-ie nou ineens doen?” zei Houston verbaasd.

„Die biljetten veilig begraven”, zei Jan droog. „Volgens mij is tweehonderd dollar een bedrag waar hij anders een half jaar lang dierenvellen voor bij elkaar moet schieten”.

Bob zat ingespannen door het duister te turen. Daarginds werd een gegrom hoorbaar, samen met het rinkelen van een zware ketting.

„Ik geloof dat onze pantuar zich gaat roeren”.

„Pantuar? Wat is nou een pantuar?”

„Kruising tussen een panter en een jaguar”.

„Ik vermoed dat hij het beest nu te vreten geeft. Net als een waakhond. Haha...! Een pantuar. Weet je wat jij dan bent?”

„Wat ben ik?”

„Een Amereaan”.

„Wat is, in naam van de Orinico, een Americaan, gekke Hollander?”

„Een Amereaan”, zei Jan plechtig, „is een Amerikaan die zoveel van Europeanen heeft geleerd, dat hij bijna mens is geworden”.

Enkele luide grauwen en hernieuwd fel gerinkel van ketting verrieden dat er inderdaad iets aan of met de waakkat werd gedaan. Nu werd ook de lichtbundel van een elektrische lantaarn zichtbaar, heen en weer dwalend langs en achter de hutbouwsels.

„Nachtelijke tocht over de oerrivier”, zei Bob peinzend. „Ik hoop niet dat onze gids door het zien van al die dollars zó dol is geworden, dat hij idiote risico's gaat nemen”.

„Kom nou, zeg - die vent is in dit gebied opgegroeid”.

Houston zei kalm:

„Die knaap weet echt wel, wat hij doet. En hij begon erover nog vóór hij dat geld in handen had. Bovendien gaat straks de maan op. Daar zal iemand als hij heus wel rekening mee hebben gehouden”.

En inderdaad: achter het lichte dampwaas dat boven de rivier

hing, werd in oostelijke richting een vaag, geel schijnsel zichtbaar, dat de sterren eromheen deed verbleken.

„We moeten ons wel voorbereiden op Spartaans gedrag ten opzichte der muskietenkwellingen. Boven zo'n rivier hangen ze in wolken van een half miljoen per vierkante kano”.

„Hebben we niet een of ander spul om ons mee in te smeren?” (Een vraag zonder veel hoop). Jan Prins barstte in een proestlach uit:

„Verrek - we hebben die insectenspuitbus nog. Als we daar de muskietenaanvoerders mee doden, gaat de rest misschien wel op de loop”.

Bob begon weer eens wild om zich heen te slaan:

„Ik ben overtuigd dat dit soort nachtjagers zich door geen enkele spuitbus laat afschrikken. Het enige wat we kunnen doen is: zelf terugbijten”.

„Of er grimmig doorhéén bijten”, zei Houston alle losse voorwerpen bijeenrapend om ze in de aluminium container te doen. „Het mensdom heeft wel erger dingen overleefd. Als je de Geschiedenis van Europa leest - alleen al de Geschiedenis van de Dertigjarige Oorlog, dan is het een godswonder dat er één levende Europeaan is overgebleven. Die jongen van Prins moet nou niet zeuren over een paar miezerige muskietjes”.

„Ik krijg je straks wel”, zei Jan, eveneens overeind krabbelend.

„Er is weer actie, en dat is de hoofdzaak”.

„Heel juist gezien”, zei Bob goedkeurend. „Er is maar één ding belangrijk op dit soort van tochten. Trouwens: er is maar één ding belangrijk in het hele leven”.

„En wat os dat dan wel?”

„Er is altijd maar één ding belangrijk, en dat is de hoofdzaak”.

„Grrrrr!” gromde Jan Prins.

Houston klikte de span-sluiting van de container dicht, nam zijn elektrische lantaarn op en zette koers naar de waterkant, waar hij de kano ging staan bekijken. Jan en Bob liepen achter hem aan en daar stonden zij nu, van alle kanten geattaqueerd door kolkende eskaders duikmuskieten en neerkijkend op een minstens tien meter lange, aan beide einden toegepunte, uitgeholde boomstam waarin een stel peddels lag, wat touwwerk, en hier en daar een pakket opgevouwen dierenvellen, die vermoedelijk als zitkussens dienst moesten doen. Het voortstromend water van de rivier

gleed erlangs met een kabbelend geluid.

„Die stroom heeft toch wel een snelheid van zo om en bij de vijf tot zes kilometer”, mompelde Jan.

„En dat is dan nog vlak langs de oever”, zei Bob. „In het midden van de rivier kan dat makkelijk het dubbele zijn. Schiet je toch aardig op, hoor”.

Een flauwe lichtflakking langs hun benen deed hen omkijken, en langs het vlammeende vuur zagen zij hun gids op hen afkomen, beladen met voorwerpen. Dat bleken al gauw enkele extra peddels te zijn, een roestig koekblik vol met elektrische reservebatterijen, en een uit geknoopt touw vervaardigd net, volgestouwd met blikjes conserven. Dat alles ging de kano in.

„Je kunt zeggen wat je wilt”, merkte Jan op, „maar die knaap leeft nog niet zo primitief als het wel lijkt. Typisch iemand die doet aan voorraadvorming”.

„Ja - wat wou je, als je hier op je eentje woont. Je kunt bezwaarlijk voor elke zaklantaarnbatterij effe naar de cash-and-carry”.

De gids zelf stapte in de loom heen en weer rollende kano, pakte een peddel in de hand en waarschuwde:

„Señores... we kunnen gaan”.

Duidelijk niet een knaap die tijd verspilde aan gekeuvel zonder noodzaak. De drie vliegbreukelingen klommen aan boord en kregen door de gids plaatsen toegewezen. Het was opvallend, de man hen helemaal niet vroeg, wat zij het liefst of het beste deden. Het scheen hem òf niet te kunnen schelen, òf hij wist zonder iets te vragen en alleen door hen te bekijken, waar zij het meest geschikt voor waren. Jan Prins werd helemaal voor in de boeg gezet, met een lange elektrische staaflantaarn in de hand.

„Het water verlichten zodra ik het zeg”, kreeg hij toegebromd.

Nou - die opdracht was duidelijk, en Jan installeerde zich en liet een proefstraal over het wateroppervlak dwalen. Het leek wel of het rondom hem muskieten sneeuwde. Een nieuwsgierige vis kwam boven en staarde hem enkele tellen lang glazig aan alvorens weer weg te duiken. Houston werd geheel achterin geplaatst, gewapend met een peddel en met Bob vlak voor hem. De gids zelf ging achter Jan zitten, keek eventjes om, vroeg kort: „Alles aan boord?” en ging door: „Luister naar wat ik zeg: roei vooral niet te stoer of te woest. Daar put je alleen je kracht maar mee uit. Het hoofdwerk doet de stroom wel. Gelijkmatic-aan peddelen en op

tijd wisselen van links naar rechts. Ik zorg voor het koershouden. Gooi het achtertouw maar los”.

Hij en Houston bogen opzij, maakten de meerlijnen los van de schuin in de oever staande paaltjes en het volgende moment begon de kano met de stroom af te drijven. Enkele korte slagen met de peddel van hun gids, en de boeg van de holle boomstam richtte zich schuin naar het midden van de stroom.

De vader van Bobbie Evers (eigenaar van een machinefabriek in Pittsburgh) zat tegenover de Newyorkse bankier Sunderland aan een tafel, groot genoeg om er dubbel ping-pong aan te spelen. Maar zij speelden geen ping en geen pong. Zij hadden een geheel nieuwe manier uitgevonden om zich te amuseren en tegelijkertijd hun slimme hersens nog een beetje verder bij te slijpen. Sommige mensen spelen scrabble - anderen ganzebord en weer anderen monopoly. Maar dat was voor deze soort kapitalisten natuurlijk allemaal te gewoontjes en te simpel. Nee - zij hadden een geheel eigen hobby bedacht: zij kochten alle maten en soorten van spelen en spelletjes die maar ergens te krijgen waren, gingen die uitproberen en zaten dan, al spelende, uit te vissen waar de fouten zaten in het opstellen van de spelregels.

Nou kun je daarom gaan zitten schateren, maar het was heel wat minder zot dan het er op het eerste gezicht uitziet, als je het leest. Op het moment dat wij hier beschrijven hadden de beide financiële kopstukken zojuist het spel RISK ter hand genomen en Sunderland zat, voorovergebogen en met beide handen aan zijn oorlellen trekkend, te proberen, wijs te worden uit de spelregels. Hardop en met groeiende razernij zei hij ineens:

„Ik heb wel eens de indruk, Evers, dat deze spelregels af en toe worden bedacht door een stelletje idioten! Een kind kan de spelregels van monopoly begrijpen, evenals die van ganzebord en mens erger je niet. Die zijn helder, eenvoudig en logisch. Dit hier is zo stompzinig ingewikkeld en ook nog onduidelijk, dat je twee scheidsrechters nodig hebt, om er uit te komen...”

Pa Evers nam het papier met spelregels op en zat het te bestuderen. Dat had hij al eerder gedaan. Ze waren met zijn tweeën al meer dan een uur bezig, uit te vissen wat er nu eigenlijk werd bedoeld, en wie wát mocht en wat niet, en wanneer.

„Ik geloof dat het hem zit in de slechte vertaling”, zei hij tenslotte.

„Op die fabriek van mij hebben we een tijd dat probleem gekend bij het samenstellen van montage-voorschriften. Snap je wat ik bedoel? Toen heb ik een stel slimme jongens in dienst genomen en die moesten alle mogelijke Franse, Duitse en Nederlandse apparaten, zoals strijkijzers, koffiezetmachines, wasautomaten, fietsen, luchtcompressors en zo gaan inkopen. Allemaal dingen dus, die vanuit Europese landen hier in Amerika worden ingevoerd. Daar zitten dan gebruiksaanwijzingen bij, of montage- en reparatievoorschriften. Over hoe je die dingen in elkaar moet zetten of repareren. Dat zijn niet eens erg ingewikkelde apparaten. Maar je gelooft niet, wat voor wartaal je soms leest. Als je probeert, sommige van die dingen te monteren volgens het voorschrift, dan krijg je een soort van surrealistisch bouwsel dat eruit ziet of het ding van de planeet Mars afkomstig is”.

„Geen goeie vertalers?” zei Sunderland.

„Dat niet alléén hoor. Het is een aparte kunst, om een montagevoorschrift vanuit bijvoorbeeld Nederlands in het Amerikaans te vertalen. Dan heb ik het nog niet eens over het verschil tussen Engels en Amerikaans. Maar meestal zit de fout al aan het begin... waar de fabriek zelf het voorschrift laat drukken. Daar hebben we hier in Amerika zelfs nog last van. Het schijnt gewoonweg een heel apart soort van kunst te zijn om in je eigen land, in je eigen fabriek, in je eigen taal, logisch en in juiste volgorde op te schrijven hoe een ander een in onderdelen verpakte hijskraan in elkaar moet zetten, zodat het ding meteen gaat werken. Daarbij lees je soms de grootst mogelijke kolder. Het lijkt waarachtig soms wel, of ze die voorschriften laten maken door de boekhouder in een uur dat die niks te doen heeft, inplaats van door jongens van de praktijk”.

„Jajaja...” zei Sunderland nadenkend. „En dan het tijdverlies en de brokken, die daardoor ontstaan”.

„Zoiets dergelijks hebben we hier, bij dit papier met spelregels van RISK. Laten we maar eens gaan proberen, dan kunnen we erachterkomen wat er bedoeld wordt. Jij neemt groen en ik pak rood. Hier heb ik een blocnote en een pen. Nu gaan we spelen en intussen de regels bepalen zoals iemand met een ordelijk stel hersens ze eigenlijk had behoren te maken. Begin jij maar...”

Nauwelijks had Sunderland de dobbelstenen opgenomen om te gooien, toen de deur open ging en de secretaresse binnenkwam,

met een licht waarschuwend kuchje.

„Een telegram uit Bogotá, sir”.

„HA!” zei Sunderland, opverend. „Van Houston en onze dappere geologische studenten, neem ik aan”. Hij nam het al geopende telegram in ontvangst, en las het hardop voor:

SUNDERLAND EVERS PARK AVENUE 220 NEW
YORK CITY
TIJDENS VERKENNINGSVLUCHT BOVEN MIJN VIEL
RECHTERMOTOR CESSNA UIT ONDER
VERDACHTE OMSTANDIGHEDEN STOP ZAL
MOETEN GAAN NOODLANDEN MET TWEE
STUDENTEN GEOLOGIE STOP NEEM
MAATREGELEN VIA VLEGVELD BOGOTA STOP
HOUSTON

Hij liet het telegram zakken en de beide goklustige miljonairs zaten elkaar even aan te staren. Dan zei Sunderland:

„... onder verdachte omstandigheden. Wat kan hij dáármee bedoelen?”

„Ik vind het maar verduiveld onduidelijk. Even onduidelijk als die montagevoorschriften, waar ik het net over had”.

„En het is echt niks voor die praktische Houston om onduidelijke telegrammen op te geven”.

„Ben ik met je eens. Dat is juist zo vreemd. Verder staat er nog: „... met twee studenten geologie...”

„Jaja. Dat betekent dus dat hij er twee bij zich aan boord heeft en geen drie. Dat is helder. De derde heeft hij dan achtergelaten. In Bogotá, natuurlijk...”

„Jamaar... Verder staat er: „Neem maatregelen via vliegveld Bogotá. Ik neem nou maar aan dat hij bedoelt dat WIJ maatregelen moeten nemen. Of wil hij zeggen dat hij het zèlf gaat doen?”

„Onwaarschijnlijk. Als hij bedoelde: „IK neem maatregelen via vliegveld Bogotá, dan had hij ons dat niet hoeven te melden”.

„Ja toch wel, mijn beste. Om ons gerust te stellen. Dan kan hij bedoelen: maak je niet druk over die noodlanding, want ik neem zelf wel de nodige maatregelen via vliegveld Bogotá. Snap je?”

„Ik snap. Natuurlijk snap ik. Zie ik eruit als iemand die dingen niet snapt? Nee nee. Als er niks bijzonders aan de hand was, had hij dat hele telegram niet hoeven te sturen. Dáár zit hem de

kneep. En dan die „verdachte omstandigheden”. Hoe valt een vliegtuigmotor uit onder verdachte omstandigheden? Als een motor uitvalt is dat altijd verdacht? Of niet soms, Evers? Jij hebt zelf een machine- en motorenfabriek, dus jij moet dat weten. Ik ben maar een stomme bankier”.

Evers zei langzaam:

„Een gewone motorstoring is niet verdacht. Komt geregeld voor. Er kan altijd ineens iets breken, of een moer kan lostrillen doordat een slordige monteur er geen splitpen tegenaan heeft gezet, of iets dergelijks. „Verdachte omstandigheden” doet denken aan sabotage. Opzet van anderen. Streken. Geflikte kunstjes, of zo.”

„Rottigheid, dus”.

„Dat lees ik eruit, ja. En het is me nogal een lekker gebied daarginds om een beetje in te gaan noodlanden. Straks hangt mijn eigen zoon daar midden in het oerwoud in de boomtoppen, met onder zich de krokodillen en rondom hem de krijsapen. Het lijkt me het beste als we er een zootje helikopters op af sturen, voor alle zekerheid”.

Sunderland zat voor de verandering eens aan zijn neuspunt te sjorren.

„Ik blijf het gek vinden. Waarom kan die Houston, die toch waarachtig geen hulpeloos doetje is, niet zelf per vliegtuigradio de maatregelen nemen die nodig zijn?”

„Daar zal hij best zijn redenen voor hebben”. Evers nam pen en blocnote en gaf een dringend telegram op voor het vliegveld in Bogotá en daarna een voor het Tequendama Hotel.

DIRECTIE VLEGVELD BOGOTA COLOMBIA
ONZE MAN HOUSTON MET TWEE STUDENTEN IN
MOEILIKHEDEN IN CESSNA STOP NEEM
TERSTOND ALLE NODIGE MAATREGELEN TER
OPSPORING REDDING OF ASSISTENTIE STOP
GELD GEEN BEZWAAR STOP STELLEN U
VERANTWOORDELIJK VOOR ELKE NALATIGHEID
OP DIT GEBIED STOP INDIEN NODIG WENDT U
DIRECT TOT DE AMERIKAANSE GEZANT MET
INZAGE VAN DIT TELEGRAM SLOT
SUNDERLAND EVERS NEW YORK

Het tweede telegram luidde:

DE HEREN HOUSTON OF EVERS OF PRINS OF
ROOS VERBLIJVEND TEQUENDAMA HOTEL
BOGOTA COLOMBIA
ONTVINGEN ZOJUIST TELEGRAM NOODLANDING
HOUSTON BOVEN MIJN WEGENS
MOTORSTORING STOP ER IS SPRAKE VAN
VERDACHTE OMSTANDIGHEDEN STOP AAN
BOORD VERDER SLECHTS TWEE STUDENTEN
GEOLOGIE STOP NEEM TERSTOND ALLE NODIGE
MAATREGELEN VOOR REDDINGSEXPEDITIE
STOP INDIEN NODIG WENDT U TOT BANK OF
AMERICA BOGOTA. SLOT
SUNDERLAND EVERS NEW YORK

En dat was dan eventjes dat. Men kon er nu alvast van verzekerd zijn, dat de nodige machinerie in beweging zou worden gezet. Een dringend telegram naar Bogotá komt met grote snelheid over. Daar heb je die rondsuisende satellieten voor.

Intussen suisde er over het vliegveld van Bogotá óók wat rond, namelijk de figuur Podulka, die daar in volle, hotsende en kreunende vaart per Pedro de Sarasate was aangekomen, meteen de taxirit betaalde en daarna de grootste moeite had gehad om zich van deze Colombiaanse kruising van een taxiduiwel en een klit los te scheuren. Nu er daadwerkelijk, zij het ook na lang wanhopen en wachten, op onverwachte wijze toch nog een heus biljet van honderd dollar uit de handen van deze vreemde buitenlanders was komen dwarrelen, was Pedro niet van zins, zich dergelijke geldswaardige relaties, hoe dronken of onbegrijpelijk ook, zomaar te laten ontglippen.

„Hier wachten, señor? Ik zal wachten”.

Podulka maakte wild wegwijsende gebaren.

„Nee nee. Ga weg. Verdwij”.

„Misschien straks terug naar hotel, señor?”

„Nee nee. Niet. Nooit. Ga weg. Ik huur een vliegtuig en ga me in zee storten. Daar kom ik voor hier”.

Hij ging in een drafje op weg naar het administratiegebouw met

de verkeerstoren er bovenop, maar Pedro holde met hem mee.
„Ik zal wachten, señor. Ik wacht wel in cantina”.

Al dravend brulde Podulka hem toe:

„Als je maar niet denkt dat ik je voor je wachten betaal. Je hebt nou geld genoeg gehad!”

„Sisi, señor. Ik wacht. Ik rij terug naar hotel. Ik wacht in cantina. Ik vervoer uw vrienden, señor”.

Podulka was op dit vliegveld een goede bekende, want per slot van rekening had hij bij een hier gevestigde vrachtvliegtuigmaatschappij de helikopters gehuurd om zijn zwaar materiaal over de bergpieken naar het mijngebied te vervoeren. De vrachtvliegtuigmaatschappij was gevestigd in een lang, laag gebouw aan een verafgelegen zijkant van het terrein. Maar nu zette Podulka koers naar een hoek van het hoofdgebouw, afdeling vliegtuigverhuur personen.

Binnen, achter de lange balie, zat een ademloos mooie juffrouw met blauwzwart haar gum te kauwen en haar nagels te vijlen. Naast haar stond een man met bakkebaarden tot onder aan zijn kaak wijd te geeuwen dat zijn huig ervan hing te bungelen. Maar hij klapte zijn muil dicht toen Podulka binnenkwam.

„Ah... señor Podulka. Como và?”

Podulka ging met de ellebogen op de balie leunen.

„Señor Gomez. Como và? Is hier een Americano geweest, een señor Houston, met twee studenticos, om...”

„Sisi, señor Podulka”. Zijn blik ging omhoog naar de elektrische klok. „Een paar uur geleden. Zij hebben een Cessna gehuurd”.

„Waarheen? Waarvoor?”

De schouders in het fraaie wit linnen pak werden bijna tot aan bakkebaarden opgehaald:

„Dat heeft hij er niet bij gezegd, señor. Maar hij heeft wel hot dogs en bier en whisky laten komen om mee te nemen”.

„Uit welke hangar is die Cessna vertrokken?”

„Elf of twaalf, denk ik”.

Podulka knikte en ging op verder onderzoek uit. Het duurde niet lang, of hij had van de technici die de Cessna-tanks hadden gevuld, uitgevist dat Houston vragen had gesteld over het terrein in oostelijke richting - onder andere over de hoogte van en de dalen door de Monte Christo-bergen. Men had hem ook een kaart van dat gebied verkocht. Dat was aan inlichtingen voldoende. Er

bestond weinig twijfel aan, of die doordrammerige Texaan was in zijn ongeduld vanuit de lucht het mijngebied gaan bestuderen. Wat die twee studenten erbij moesten doen, bleef voorlopig een raadsel.

Podulka schoof de handen in de broekzakken en ging dwars over de met olie besmeurde betonnen startbanen op weg naar de kantine, zich alsmaar afvragend, wat een dergelijke vliegtocht voor redelijke zin kon hebben. Een landing daarginds was volkomen uitgesloten. Maar ja - als die Houston zo gek wilde zijn om vanuit de lucht naar een gat in een berghelling te staren, moest hij dat zelf weten. De man zou vanzelf op zijn uitgangsbasis terugkomen. Hij zou wel moeten!

Een jeep en een Landrover schoten met loeiende hoorns vanuit de garage van het administratiegebouw de startbanen over - op weg naar twee verschillende hangars. Ergens in de verte begon een alarmschel te rinkelen. Toen verscheen de gestalte van de man met de bakkebaarden in de deuropening van het gebouw, zette de handen aan de mond en riep:

„Podulka...! Señor Podulka!”

Podulka zette zich in draf.

„Er is een radiosein van señor Houston... Hij moest een noodlanding maken. Het is een noodsein!”

Het volgende halfuur was het vliegveld half in rep en half in roer. Met de bekende Zuidamerikaanse geestdrift rende, holde en organiseerde iedereen door iedereen heen. Vanuit de controletoren kwamen wat afschriften van de laatste gesprekken, door Houston via zijn zender gevoerd. Kaarten en kompassen werden te voorschijn gehaald. Piloten in witte pakken met veel gouden banden confereerden in ratelend Spaans met zakelijk uitzijnde piloten in veel minder mooie pakken. Koersen werden uitgezet en cirkels getekend. Berekeningen gemaakt over de hoeveelheid benzine die de Cessna aan boord had gehad.

Na verloop van tijd kwam uit deze baaierd van gepraat en gerèn toch een duidelijk beeld te voorschijn: er stegen twee vliegtuigen op vóór het al te duister was geworden: een tweemotorige Dove en een eenmotorige Wallis Wentworth, beide met extra waarnemers, om zover nog mogelijk het terrein in de door Houston aangegeven kompasrichting af te speuren. Nu werd de vraag voor Podulka: moest hij met een van die toestellen meegaan, of op het

vliegveld blijven wachten om daar een oogje te houden op het leiden van eventuele reddingsoperaties?

Hij had juist tot het laatste besloten, omdat deze Colombiaanse piloten natuurlijk hun eigen land het beste kenden, zodat je het zoeken ook het beste aan hen kon overlaten, toen er iemand uit het telegraafkantoor kwam draven. Het telegram dat Hous vanuit de Cessna had opgegeven voor doorzending naar New York had al die tijd netjes op het telegraafkantoor gelegen, en was daar nu pas ontdekt. Het lezen van dat telegram aan Sunderland en Evers gaf de doorslag. Er moest iemand op het vliegveld aanwezig blijven om beslissingen te nemen en boodschappen uit New York op te vangen.

De beide zoektoestellen stegen op. Podulka keek ze na, ging daarna in de kantine zitten achter een pot koffie en wat sandwiches met ham. En daar zat hij nog, toen het dringend telegram van Evers en Sunderland binnenkwam, opdracht gevend om onverwijld en zonder op geld te letten, alles te mobiliseren om een reddingsactie te ondernemen. Dát was nog eens mannentaal! Niet van dat benauwde... Podulka veerde meteen overeind, geestelijk bereid tot het nemen van kolossale maatregelen.

Helaas was het inmiddels schemerig geworden, en weinig dingen zijn zinlozer dan in de nacht rondvliegen boven duizenden vierkante kilometers oerwoud, op zoek naar noodgelande toestellen. Hij kon dus weinig anders uitrichten dan het reserveren van helikopters en gewone vliegtuigen voor een zoekactie bij het aanbreken van de dag. Nadat dit allemaal was geregeld, zette Podulka zich met enkele piloten en telegrafisten aan een tafeltje, om met het leggen van een kaartje en met stoere vliegverhalen de nacht door te komen. Hij zat aanvankelijk met zijn gezicht naar de ingang, maar daar ontmoette hij telkens de hoopvolle blik in de trouwe taxihondenogen van Pedro de Darasate. Toen het tot Podulka doordrong, dat „opgeven” een woord was, dat niet in Pedro’s taalschat voorkwam, wisselde hij van plaats met een piloot van de vrachtvliegmaatschappij, en zelfs toen bleef Pedro’s hunkerende dollarblik nog tussen zijn schouderbladen boren.

Het Dubbelspel van Juan Cabral

Arie Roos, met in de bakboordbroekzak het geladen Beretta-pistool en aan stuurboordkant de gevulde reserve-magazijnen, liep in prachtige staat van evenwicht voort naast de gestalte Rikkers die nog voor de helft gevuld was met tequila en voor de andere helft vol zat met spreekwoorden en min of meer heldere denkbeelden. Zij kuierden door de palmlanen van Bogotá in de richting van de Avenida de San Bartolome. Er was geen draad haast bij, want het leek nog veel te vroeg in de avond voor geweldmaatregelen of overvallen. Van de andere kant was het natuurlijk altijd nuttig, alvast te weten hoe het huis van Cabral er uitzag en in wat voor omgeving het stond. Zoiets maakt het opstellen van krijgspplannen altijd gemakkelijker.

„We moeten, denk ik, op dat kruispunt daarginds linksaf”, zei Rikkers, vooruitwijzend naar een stel booglampen aan hoge palen, dat in de verte een kruispunt bestraalde. Het was hier een nogal stille en welvarende woonbuurt, met brede lanen, dubbele rijen palmbomen en verspreide, alleenstaande huizen en villa's, waarvan sommige veilig verscholen lagen achter manskoghe muren. Andere hadden prachtig onderhouden tuinen, soms wel vijftig meter diep. Veel verkeer was hier bepaald niet - de enkele auto's die voorbijzoefden, blonken in de lak en waren bijna zeker eigendom van bewoners van deze wijk, die op weg waren naar restaurants of theaters in de binnenstad.

Op het kruispunt kwamen drie brede palmlanen tezamen en op de hoek van die aan hun linkerzijde vonden zij inderdaad een bordje aan een aluminium paal: 'Avenida de San Bartolome'.

Het allereerste huis in deze laan had een smeedijzeren omheining die reikte zover zij in het schemerlicht konden zien. Slechts hier en daar brandde er een lantaarn in deze laan - de meeste van deze huizen hadden een eigen buitenverlichting. Naast de dubbele draaihekken van het hoekhuis prijkte een teakhouten bord met in koperen letters het cijfer 2.

„Begint aan deze kant te tellen”, bromde Rikkers. „Het wordt nog een hele wandeling tot aan 284”.

Maar die excursie werd aardig opgevrolijkt door de onverwachte en satanische uitvallen van nijldige honden, die met blikkerende

tanden en druipende kaken langs de opeenvolgende hekken heen en weer renden, zodra zij in het zicht kwamen. En dat waren bepaald geen honden die puur voor de show werden gehouden! Alles wat de wereldhondfokkerij te bieden had op het gebied van kaken, tanden en gromvermogen was wel ergens achter deze hekken vertegenwoordigd.

„De roofdierenhoek van de dierentuin is hier een marmottehoek bij”, zei Arie, met ontzag in zijn stem. Hij bleef stilstaan voor een tientallen meters lang bronzen sierhek en op veilige afstand van twee bull-terriers, die hun moordenaarskaken op elkaar lieten klappen met een geluid of er stalen klemmen dichtsloegen, ondertussen proberend, zich tussen de tralies door te wringen. Hun koppen staken al begerig naar buiten.

„Als die je op hun terrein te grazen krijgen, scheuren ze je levend uit elkaar”, zei Rijkers. „Ik heb liever te maken met twee valse bouviers of drie gemene Duitse herders dan met één goed nijldige bull-terrier”.

„Ze hebben indrukwekkende gluipkoppen”, vond Arie. „Met van die kleine, gemene spleetogen”.

„Ze zijn verdomd intelligent, ook nog. Maar kom nou mee, dikke - het is niet sportief om daar zo uitdagend te gaan staan pronken met al dat sappige vlees van jou. Dat is pure dierenpesterij”.

Terwijl zij verder liepen, met de bull-terriers grauwend en kakenklappend meelopend langs de binnenkant van het hekwerk, zei Arie:

„Die honden hebben een natuurlijk wantrouwen tegen mensen te voet, denk ik zo. We zijn hier nog niet één wandelaar tegengekomen. Alles verplaatst zich hier per superslee”.

„Wie hier geen auto heeft, is automatisch armlastig, ja. Ik hoop niet dat Cabral zijn huis door een van dergelijke ondieven laat bewaken, anders kunnen we net zogoed meteen omdraaien. Of beleefd doorlopen”.

„Stel nou eens dat je met de beste bedoelingen in zo'n huis moet zijn?” vroeg Arie. „Wat doe je dan? Hoe leg je dat aan? Schal je op een jachthoorn of zoiets? Of leg je die honden neer met zo'n verdovingsgeweer?”

„Ze hebben allemaal een elektrische belknop naar de doorgang in het buitenhek. Of je moet vantevoren opbellen dat je op een bepaald uur komt”.

Toch troffen zij zo nu en dan een huis, dat er géén hek op na hield en gewoon met een open voortuin aan de laan lag.

„Bewoond door armoedzaaiers, natuurlijk”, constateerde Arie, met een armzwaai naar een witgepleisterd bouwwerk met pilaren en twee zijvleugels, dat evenmins verscholen lag achter een hek of muur. „Die daar hebben vast niet meer dan een armetierig miljoen of zoiets. De moeite van het bewaken niet waard. Tenzij ze heel geniepig landmijnen hebben gelegd in de oprijlaan”.

Zij passeerden een moderne bungalow met een muzikaal klaterende fontein ervoor die door paars licht werd bestraald - daarna een vierkante klomp huis waarvan zowat alle ramen openstonden en waarbinnen een luidruchtig feest werd gegeven met veel gerinkel van brekend glas. Honderd meter verder troffen zij weer een geheel ander type bouwsel met een enorme stenen terras ervoor, dat door strijklichten helder verlicht werd en waarop één eenzame dikke vent aan één tafeltje roerloos zat te zitten met één glas in de hand en één fles voor zich. Maar dat was wèl een geweldig grote fles. Dit huis had naast de oprijlaan een vierkant lichtbakje, waarop het cijfer 252.

„We komen langzaam in de buurt, dikke”.

„Het werd wèl tijd”, bromde Arie, zich verder voortslepend. „We nadderen zowat de landsgrens. Straks tuinen we nog tegen douane op”.

Er kwamen enkele bochten in de laan en nu werd die ook merkbaar smaller. Ineens hielden ook de elektrische straatlantaarns op. Aan alles viel te merken dat zij nu in een gedeelte van deze Avenida kwamen, waar de miljoenen minder dik gespreid lagen. De huisnummers volgden sneller op elkaar en ook de honden werden minder fel en talrijk. Toen ze tenslotte op een hek het cijfer 282 zagen opdoemen, kwam dat toch nog onverwacht. Ridders stond stil en Arie botste van achteren tegen hem op.

„Het volgende moet het zijn, dikke”.

Zij bevonden zich in een recht stuk laan, met twee rijen bomen, waarvan de kruinen elkaar van boven bijna raakten. Huis nummer 282 had geen muur en geen hek, maar een meer dan manshoge haag, waarlangs zij nu langzaam voortliepen, gespannen afwachting wat er na die haag zou gaan komen. Het leek nogal een lang eind haag en het scheelde in het duister geen haar, of zij waren de

opening met het paaltje en het cijfer 284 straal voorbijgelopen.

„Verrek... deze twee huizen hebben dezelfde haag”.

Zij stonden stil bij de opening in de struiken en keken naar de verlichte benedenvensters van het huis dat op ongeveer vijftig meter afstand zichtbaar was. Arie liet zich op handen en knieën zakken, kroop door de ingang en onderzocht de grondsoort van het oprijpad. Ridders sloop hem op de tenen achterna en zag Arie ineens voor zich overeind komen.

„Een soort hardgereden keislag met gras er overheen. Met aan weerskanten wat struiken. Ziet er allemaal lekker verwaarloosd uit”.

„Geen honden? Geen fonteinen? Geen feesten? Lijkt erop of we voor ons eigen vertier zullen moeten zorgen”.

„Kom mee, dan. Die ramen zien eruit of we er zonder veel moeite door naar binnen kunnen loeren”.

Ja, dat klopte. Over het wilde en alleen door auto's wat platgereden gras van de oprijlaan konden zij geruisloos naderen. Toen zij dicht genoeg nabij waren, zagen zij een kubusvormig, fantasieloos huis, met de voordeur in het midden en daarboven een groot balkon, dat gedragen werd door dunne gietijzeren pilaren vol krullen, grollen en ringen. De linkerzijde van het vierkante huis was geheel donker, maar alle ramen rechts van de voordeur straalden licht uit. Zodra zij de voordeur voorbij waren geslopen, stond Arie ineens stil, met de hand op Ridders schouder en fluisterde:

„Al die ramen hebben traliewerk”.

Ridders zei zachtjes terug:

„Dat zag ik ook net. En niet zo dunnetjes, ook”.

Zij kwamen weer in beweging, slopen gebukt om de hoek van het huis om te vermijden dat iemand vanaf de laan de silhouetten van hun hoofden tegen een verlicht venster zou signaleren, en richtten zich voorzichtig op bij het eerste raam om de hoek. Maar voorzichtigheid was nauwelijks nodig. Zij keken binnen in een enorme woonkamer, gemeubileerd met uitdragerij-achtig en vrijwel waardeloos meubilair: een kale, uit eiken planken getimmerde tafel in het midden, waaromheen bijna een dozijn van die afschuwelijke stalen kantoorstoele met triplex zittingen. In een hoek een ouderwetse Philips-radio met druktoetsen - een schemerlamp met een papieren kap waarop de afbeelding van een

zeilschip - een laag, rond tafeltje met twee uitgezakte, gebloemde armstoelen. Tegen de behangwand wat aanplakbiljetten van reisbureaus. Op de grote tafel een emaille koffiepote met wat ander vaatwerk. En in een van de leunstoelen aan het ronde tafeltje zat een man in opgestroopte hemdsmouwen gebukt bezig met... ja: een roulettewiel. Daar was geen vergissing mogelijk. Omdat het tafeltje zo laag was, keken zij er vanaf hun plaats buiten het raam op neer. De man zat achter een roulettewiel, met naast dat wiel een grote blocnote. Hij gaf telkens dat wiel een zwieper, zodat het witte balletje rikketikkend over de rondwentelende schijf danste, wachtte tot het wiel tot stilstand was gekomen, maakte dan een notitie en gaf het wiel een nieuwe draai. Ridders fluisterde heel zacht:

„Wat zit-ie daar nou te doen op zijn eentje?”

Arie bleef nog even kijken en zei dan zacht terug:

„Hij noteert de nummers die uitkomen op de roulette”.

„Wat heeft dat voor zin?”

„Dat doen sommige gokkers. In de hoop een waterdicht systeem te vinden om te winnen. Daar kunnen ze weken en maanden mee bezig blijven”.

Ridders bevoelde de tralies die het venster beschermden. Zij waren ongeveer zo dik als een mansduim en op de helft door een dwarsstang verbonden - natuurlijk om ertegen te waken dat men de tralies in het midden uit elkaar zou kunnen buigen. Aan weerszijden waren de uiteinden diep in de muursteen vastgemetseld. Zij hadden nu tijd genoeg gehad om de man achter het gokwiel te bestuderen. Zijn armen waren bruin, mager en pezig. Hij had een gezicht dat op een of andere manier een scheve indruk maakte. Toen Arie daar meer op ging letten en de man zijn gezicht wat ophief, bleek die indruk juist. Sommige mensen hebben zo'n kleine afwijking: dan hangt de ene zijkant van het gezicht lager dan de andere - net als bij een oud huis, waarvan de ene kant is verzakt. Dat had deze knaap precies zo, en het maakte indruk of hij met de ene helft van zijn leven alijdurende pech had gehad.

„Zeg - zou dat onze Cabral zijn?”

„Waarom zou hij het niet zijn? Dit is het juiste adres”.

„Als hij het is, moeten we hem toch eens een beetje aan een of andere tand gaan voelen”.

„Moeten we toch wel eerst binnen voelbereik zijn”.

„We kunnen gewoon aanbellen”.

„En dan zeggen dat we Jehova's getuigen zijn met een Blijde Boodschap.

„Ja. Dat de wereld vergaat als hij zeven keer nummer zeven achter elkaar krijgt op zijn roulette”.

„Welnee. We zeggen brutaalweg dat we komen met een boodschap voor Juan Cabral. Afkomstig van een meneer Podulka”.

„Dat is helemaal geen gek idee, weet je. Goed, Rikkers. Maak jij dat smoesje maar. Jij weet meer van Podulka en die mijnenboel af dan ik. Ikzelf blijf wat suffig erbij staan, met mijn handen in de zak”.

„Doen we. Kom mee. Een oud Nederlands spreekwoord zegt: De Beste Boodschapper Is De Man Zelf”.

Rechtop nu en met forse schreden marcheerden zij de hoek van Cabral's huis om, en vonden rechts naast de voordeur de gesmede, ijzeren trekstang van een bel. Toen Arie eraan rukte, schrapte hij meteen het woord „bel” uit zijn hoofd, om het te vervangen door „lui-klok”, want het zware geluid bongde door het huis met een galm als uit een kerktoeren. De klank was nog aan het wegsterven, toen er achter het ook al getraliede raampje in de deur een licht aanging. Een stem informeerde van binnen:

„Wie is daar?”

Rikkers kondigde aan:

„My name is Rikkers. Ik kom voor meneer Juan Cabral met een boodschap van Mike Podulka”.

Zij hoorden binnen mompelen:

„Podulka... Podulka? Wat heeft die nou te boodschappen?”

Dan werd er een ketting losgemaakt die rinkelend naar beneden viel en de zware, met ijzer beslagen deur zwaaide open. De man met het scheve gezicht keek van Arie naar Rikkers en weer terug. Arie had zijn meest onnozele gezicht opgezet (en dat was niet mis!) en Rikkers maakte een soort van beleefde halve buiging. Goed toneelwerk.

„Een boodschap van Podulka? Wat heeft die nou weer?”

Cabral was korzelig en Rikkers deed schutterig. Dat ging hem heel goed af. De vent zat inderdaad vol van verborgen talenten.

„Kijkt U eens - dat is een hele geschiedenis. Mogen wij u dat binnen niet vertellen, en dan wat water drinken ook. We sterven

van de dorst”.

Cabrals gezicht, dat toch al niet zo ordelijk in elkaar zat, kreeg er nog een norse en wantrouwende trek overheen. Hij duwde de voordeur een beetje verder dicht.

„Je had het over een boodschap en niet over een halve roman. Ik ben op het ogenblik erg druk bezig. Heb je een boodschap, geef die dan kort af, want ik heb geen tijd te missen”.

„O, jawel hoor”, zei Arie en stapte met voor iemand van zijn gewicht verbazende snelheid langs Rikkers naar voren en hield de loop van de Beretta op borsthoogte op Cabral gericht. „Achteruit, mijn beste man. Handen in je nek... Mooi zo”. Arie trapte met een voet de voordeur wijd open en kwam voorwaarts: „Achteruit lopen, jij. Braaf zo”. Achter zich hoorde Arie hoe Rikkers de voordeur sloot. Hij wenkte met de loop van zijn pistool:

„De kamer in, beste knaap. Rikkers - kijk jij eens of er ergens wat touwwerk of zoiets te vinden is. Ik vertrouw deze snurker voor geen half haartje. Snurker - loop achteruit die kamer binnen. Juist zo. En laat elke gedachte aan slimmigheden ver, v r achter je”.

Hij had Cabral juist met de rug tegen de grote middentafel gemanoeuvreerd, toen Rikkers aan kwam zetten met een bundel leerwerk in de hand.

„Losse kofferriemen”.

„Ah. Mooier kan het niet. Cabral - ga met je rug tegen het korte einde van de tafel staan. Goed zo... En nu je voeten wat verder uit elkaar. Houwen zo. Rikkers, bind zijn enkels van onderen aan de tafelpoten vast, dan kan-ie weinig stunts uithalen. Maar wel strak, anders licht die slimmerd de tafel straks op en tilt de poten uit de riemlussen. Laat je armen maar zakken, Cabral”.

Rikkers dook onder het tafelblad en sloeg de riemen tweemaal in het rond alvorens vast te gespen. Het merkwaardige was, dat Cabral intussen niet  en enkele kik had gegeven. Zoiets is natuurlijk ongewoon. De man was  f sprakeloos van schrik (en daar zag hij bepaald niet naar uit)  f hij was een snaak met grote ervaring op velerlei gebied, die eerst eens koeltjes wilde afwachten, wat deze twee wildvreemde figuren van hem wilden... volgens het oude en beproefde systeem: laat de andere partij maar uit de hoek komen. Rikkers had daar vast wel een oud en bekend Nederlands spreekwoord op geweten.

Terwijl Arie een stalen stoel naar voren trok en daar schrijlings te

paard op ging zitten, met zijn pistoolhand over de rugleuning bengelend, legde Rikkers de handen op de rug en brandde los:

„Waar is De Paula Lopez?”

„Wie?”

„O - gaan we op die toer? Je kent toch zeker Mike Podulka wel? Of ook niet?”

„Jazeker ken ik Podulka”.

„Mooi zo. De Paula Lopez heeft Podulka op straat bestolen voor vijftienduizend dollar in bankbiljetten”.

„O, wat akelig voor hem!” zei Cabral. „Da’s niet zo best voor die arme Podulka. Maar wat heb ik daarmee te maken?”

„Een verrekte hele hoop”, zei Rikkers. „Want jij hebt die straatrover van een Lopez de tip gegeven wanneer Podulka dat geld van de bank zou gaan halen”.

Cabral schudde het hoofd en maakte tut-tuttende geluiden:

„Wat een beweringen... wat een aantijgingen! Komen jullie dáárvor hier? Om in het wilde weg een stel losse beschuldigingen op me af te vuren?”

„Waar is De Paula Lopez?”

Cabral begon te fronsen alsof hij zich vaag iets herinnerde:

„Ik héb die naam wel eens eerder gehoord, meen ik. Maar als die Lopez inderdáád vijftienduizend dollar heeft buitgemaakt, dan is-ie er natuurlijk met raketsnelheid vandoor. Dan zit-ie overal, maar niet hier in de buurt. Het is me nogal een bedrag, zeg. Vijftienduizend dollar... Tjonge, tjonge...!”

Arie, die hem scherp in de gaten hield, wist dat zij een heel sluwe vos tegenover zich hadden. Cabral was veel te glad om zich op een of andere manier vast te liegen. Hij liet de mogelijkheid, dat hij De Paula Lopez kende, als achterdeurtje bestaan, zodat hij nog alle kanten uit kon. Dit moest anders worden aangepakt.

„Cabral”, zei hij kortaf. „Je bent een gokker en een bluffer. Maar dat zal je bij ons niet helpen. Jij hebt kort geleden langdurig met Podulka gesproken en die heeft je onder andere verteld dat hij dat geld van de bank zou gaan halen. Of wou je dat ontkennen?”

Cabral aarzelde heel kort, maar het was toch te merken. Hij kon aannemen, dat zij Podulka kenden, en hij durfde niet te liegen.

„Het kan best zijn, dat hij dat tegen me gezegd heeft. Daar heb ik geen speciale aandacht aan geschonken”. Hij begon opnieuw te fronsen en wreef zich met een hand over het voorhoofd: „We

hebben zitten praten over van alles en nog wat wat met die mijn te maken had”.

„Precies”, zei Arie. „Jij bent een gokker. Gokkers zitten altijd in dringende geldnood. En als ze het toevallig eens één dag niet zitten, dan is het de volgende dag wel weer zo. Jij zat weer eens om gokgeld te springen. Jij gaf Lopez de tip dat Podulka geld van de bank zou gaan halen en Lopez pleegde de straatroof. Hadden jullie afgesproken om sam-sam te delen? Stond jij ergens om de hoek op je aandeel te wachten?”

Cabral begon luid en spottend te lachen:

„Mooi bedacht, hoor. Jammer dat ik zo suf ben geweest om niet op zo’n idee te komen. Ik ben toch stommer dan ik dacht...”

Arie vroeg hard:

„Wáár is Lopez? En waar is het geld gebleven?”

Cabral haalde bits de schouders op:

„Dit is een volkomen zinloos gesprek”.

Arie knikte en grijnsde hem toe.

„Dat kon nog best eens waar zijn. We moeten niet kakelen, maar handelen. Ridders - daar over die stoel hangt Cabrals jasje. Kijk de zakken eens na”.

Cabral veerde met een schok een beetje overeind, als wilde hij gaan protesteren, klemde dan de kaken op elkaar en gromde:

„Dachten jullie dat dit ZO af zou lopen?”

Arie begon nog breder te grijnzen en wipte speels zijn Beretta op en neer. Ridders was al bij de sleetse armstoel, waar een tweed sportjasje met leren lapjes op de ellebogen over de rugleuning hing. Hij tilde het met een hand op en begon in de binnenzak te voelen. Er kwam een trek van verheugenis op zijn raar gelaat en dan trok hij zijn hand weer te voorschijn, met een bruinleren portefeuille erin, die er nogal dikkig uitzag. Het jasje viel neer in de stoel. De portefeuille ging open.

„Een heel pak briefjes van honderd dollar”.

„Hoevéél?” vroeg Arie kort.

Ridders begon te tellen.

„Het zullen er toevallig toch geen 75 zijn, wel?”

„Nee”, zei Ridders. „Want er zitten vier duizendjes bij. Enkele tientallen van honderd en wat klein spul”.

Arie grijnsde nu zo breed, dat een heel stel van zijn sproeten in zijn open muil gleden.

„Dat komt vrij aardig uit op de helft van 15000 dollars. Wedden dat onze vriend daarmee wilde gaan gokken? Hij zat zich aan de roulette, daar aan dat tafeltje, alvast warm te draaien om vannacht in een of ander speelhol de bank te laten springen”.

„Nou - dat hebben wij nou voor hem gedaan”, zei Rikkers.

„Bespaart hem een hoop slijtage aan zijn zenuwen”.

„Wéér een hartinfarct minder”, knikte Arie.

Rikkers liet juist met het air van groot weldoener der mensheid de portefeuille in een van zijn diepe broekzakken glijden, toen het geluid van een zwaar ronkende automotor hoorbaar werd, en een felle lichtbundel dwars door het vertrek streek.

„Dikke - daar komt een auto hierheen! Die is net door de haag naar binnen gedraaid”.

Arie aarzelde nog geen fractie van een seconde, maar dook meteen naar de haldeur.

„Kom mee - we kunnen er aan de achterkant wel uit, denk ik”.

De planken vloer dreunde toen het massale gewicht van de heer Roos op gang kwam. Scheef in de bocht schoten beiden door de open deur de hal in en vandaar naar de achterzijde van het huis. Een boogvormige doorgang leidde naar een stikdonkere gang. Terwijl zij zich op de tast daardoor verder bewogen, hoorden zij aan de voorkant van het huis een auto stoppen met schurende banden en vrijwel meteen bense er een zwaar portier dicht. Nog geen tel later begon de zware belklok te luiden met een galmend tumult of er brandalarm werd gegeven en tegelijkertijd werd op de voordeur gebonsd:

„Cabral! Smeerlap! Doe open!”

Rikkers en Arie hadden nu het einde van de gang bereikt en voelden daar een deur. Die ging zonder moeite open... en voor hen lag een grote ruimte met aan de overkant twee lage, brede ramen. De maan was intussen aan het opkomen en tegen het vage buitenlicht was duidelijk te zien, dat ook deze ramen met zwaar traliewerk waren beveiligd. Rikkers liet snuivende geluiden horen. Hij was kennelijk weer eens in actie met zijn fenomenaal reukorgaan.

„Dit is de keuken, dikke”.

„Daar hoeft je waarachtig geen bloedhondenneus voor te hebben. Het knoft hier van het look”.

„Dan is er ook een achterdeur, wed ik”.

Die was er inderdaad - tussen de twee ramen in. De sleutel zat in het slot. Het geschreeuw van stemmen, het schoppen en bonzen tegen de voordeur en het gelui van de huisklok namen nu onrustbarende vormen aan.

„Wat móéten die belegeraars in godesnaam?” mompelde Ridders zenuwachtig. Hij had de sleutel omgedraaid en stond vruchteloos aan de buitendeur te trekken en te duwen. Arie bukte zich en tastte:

„Er zitten van boven en van onder grendels op, genie”. Zij rukten de grendels los en de deur zwaaide naar buiten open. Zij kwamen terecht op een straatje van grote, rode tegels, deden netjes de deur achter zich dicht en holden over het verwilderde achtergrasveld naar een groep struiken die als een zwarte massa in het maanlicht lag. Ineengedoken op hun hurken luisterden zij naar het verwarde geschreeuw en het wilde gebons op de voordeur.

„Het lijkt wel een ploeg Colombiaanse deurwaarders aan het eind van hun geduld”.

„Ze motten wat van vriend Cabral - dat is duidelijk”.

„Als iemand door de ramen naar binnen kijkt ziet-ie hem daar met riemen vastgesnoerd staan”.

„Echte schuldeisers kunnen dat alleen maar toejuichen. Kan-ie alvast niet de poten nemen”.

„Misschien heeft-ie wel links en rechts speel- en gokschulden gemaakt. Dat soort knapen houdt van korte metten”.

„Waren wij effe net op tijd, zeg”.

„Anders hadden we, met een oud Nederlands spreekwoord: Achter Het Net Gevist”.

Arie keek om zich heen.

„We zitten hier anders niks veilig. Als die wilde troep naar buiten komt stuiven, op zoek naar ons, dan gaan ze hier het eerst kijken. Wat nóú weer?”

Door de nacht klonk luid het geronk van een startende zware automotor, rijzend en dalend als in verschillende versnellingen.

„Zijn ze die auto aan het draaien? Gaan ze d'r weer vandoor?”

Het gebons op de deur hield op, evenals het wilde, galmende luiden van de noodklok. Behalve het motorgeronk klonken nu luid door elkaar roepende stemmen. Dan een schreeuw: „Avanti!” en meteen kreeg de motor meer gas. Nog enkele aanmoedigende kreten en dan luid gejuich.

„Wat voeren ze daar toch uit, in naam van de Heilige San Bartolome?”

„Da's dubbel op”, zei Arie.

„Wat is dubbel op?”

„Heilige San. San is al Heilig”.

„Wat raaskal je nou?”

„Lâmaar”.

Door de nacht klonk een klaterend gerinkel van glas... de automotor werd afgezet en nu vernam men alleen nog maar een zwakker wordend geluid van pratende stemmen.

„Ik geloof dat ze nu daar binnen zijn”.

„Zou je wel zeggen, zo te horen”.

„Hoe hebben ze dat dan zo vlug voor mekaar gespeeld?”

„Het glasgerinkel kwam van een raam, dacht ik”.

„Maar dat traliewerk dan? Daar kan nog geen olifant doorheen”.

Arie richtte zich op tussen het gebladerte:

„Kom mee. We sluipen in een wijde boog naar de zijkant met de woonkamer. Dan kunnen we tenminste wat zien”.

Een minuut later zaten zij weggedoken in de slagschaduw van een baan bomen en struiken die duidelijk de afscheiding vormde met de tuin van het volgende huis. De verlichte ramen van Cabrals kamer lagen enkele tientallen meters verder aan de overkant van een grasveld met wat verwilderde bloemperken. De gedaanten van mannen liep daarbinnen achter de verlichte ramen heen en weer. Zij spraken luid en opgewonden en zo nu en dan was er een enkel woord te verstaan, dat naar buiten schalde door een kapot raam. Voor het huis stond een middelgrote vrachtauto op een rare manier geparkeerd: met de achterzijde naar de voorgevel toe.

„Er komt niemand naar buiten stuiven om ons te achtervolgen”.

„Ik heb zo'n vermoeden dat Cabral geen bek over ons gaat opendoen. Ik vermoed eveneens, dat hij al gedonder genoeg aan zijn kop heeft over wat deze wilde troep van hem nodig heeft”.

„Maar wat zijn dat voor kerels, die in een vrachtauto komen aanstuiven en te keer gaan als een commandotroep?”

„Zullen we dichterbij sluipen? Dan kunnen we door dat kapotte raam horen wat er gezegd wordt”.

Het kapotte raam zat aan de voorkant van het huis. Zij slopen eerst gebukt naar de zijkant en bleven daar enkele tellen lang ineengedoken zitten. Dan ging Arie op weg naar de huishoek,

loerde er omheen, krabbelde terug en zei opgewonden:

„Ze hebben de sleepkabel van de truck aan het traliewerk vastgemaakt en met één ruk de hele rataplan zo uit de muur getrokken. Het ijzerwerk ligt daar op de grond, met de sleepkabel er nog aan vast”.

„Och natuurlijk! Radikale snuiters zijn dat. Geen halve maatregelen. Van die Fidel Castro-figuren, lijkt het wel”.

„Luister - nu kun je alles verstaan, dikke”.

„Jij wel, maar ik niet”.

„Hou je kop nou. Straks vertaal ik wel voor je”.

Arie zat zich te schurken van ongeduld. Hij hoorde alleen maar vier of vijf verschillende woedende stemmen die om beurten of tegelijk tekeer gingen. Niet begrijpen waar het over ging, was om dol te worden. Na een paar minuten had Arie het niet meer en porde Ridders in diens ribben.

„Zeg nou alleen maar waar het over gaat”.

Ridders zei razendsnel uit een mondhoek:

„Cabral heeft hen de ligging van een plaats verkocht waar Spaanse goudschepen zijn vergaan. Die kerels beweren nou, dat hij diezelfde gegevens nog aan een tweede ploeg heeft verpatst...”

„Ach... die gladjanus van een Cabral toch”.

Ridders luisterde weer een minuut of wat, terwijl het verwarde geruzie daarbinnen tot een hoogtepunt steeg. Dan vertelde hij weer snel:

„Nou gaan ze al zijn papieren meenemen. Alle zeekaarten en uittreksels uit die ouwe Spaanse archieven”.

„Die hadden ze toch al?”

„Jawel. Maar om te zorgen dat hij ze niet nog eens een keer aan ploeg nummer drie of vier kan verkwanselen”.

„Ja ja. Niet eens zo dom bekeken”.

„Ze rukken nou alle laden van zijn bureau open en gooien alles wat over Spaanse schepen gaat, in een kartonnen doos”.

Hij begon weer te luisteren en Arie zat zich intussen een beetje te vervelen. Hij kroop weer naar de hoek van het huis en loerde eromheen. De vrachtauto stond een meter of tien van de voorgevel af, met zijn radiator vlak tegen het grasveld. De sleepkabel met het losgerukte traliehek lag in bochten dwars over de oprijlaan.

Terwijl Arie nog zat te loeren, kwam een vent met kordate

stappen de voordeur uit, met beide armen een grote, kartonnen doos omklemmend. Hij trok een portier van de stuurcabine open, zette de doos daarbinnen, smakte het portier dicht en verdween weer in het huis. Dat gaf Arie een schitterend idee:

„Rikkers... hé zeg - luister!”

„Tis er? Ik hoor daar net...”

„Luister effe. Ik kruip onder die vrachtauto en maak de sleepkabel los”.

En wat dan? Waarvoor?”

„Zogauw ik dat voor elkaar heb, fluit ik zachtjes. Het is zo goed als zeker dat de sleuteltjes in het contact zitten. Dat check ik wel even vlug. Kun jij een vrachtauto rijden?”

Rikkers sputterde verontwaardigd:

„Ik kan alles rijden wat op wielen en rupsbanden beweegt”.

„Zogauw ik fluit, schiet jij achter het stuur en start de motor. Gaat er onverhoopt iets mis, dan begin ik een spervuur met deze Beretta”.

„En dan?”

„Jij rijdt op topvaart weg. Metéén starten en weg. Dan hebben wij al die goudschip-papieren”.

Rikkers liet van bewondering een zacht gefluit horen.

„Een meesterzet, dikke. De helft van de poen terug en al die paperassen meegesnaaid. Schoolvoorbeeld van bliksemoperatie”.

„Je ziet weer: de brutalen hebben de halve wereld”, zei Arie, als een rolronde snoek wegschietend naar de schaduw van de vrachtwagen, waar hij met zijn steeds onbegrijpelijke behendigheid onder verdween. De sleepkabel bleek vast te zitten met een slag om de as en dan om zichzelf met een musketonhaak, die zonder moeite losging. Arie scharrelde achterwaarts, keek naar binnen door het stuurportier, zag de sleuteltjes aan het dashboard bungelen en liet een zacht gefluit horen. Terwijl Rikkers gebukt van achter het huis te voorschijn kwam, dook Arie om de voorkant van de truck heen en ging aan de andere kant op het stukje treeplank staan, met één arm zich vastklemmend binnen het open portierraam en met de Beretta in zijn linkerklauw. Rikkers sloeg het stuurportier niet dicht om niet te snel gerucht te maken. De startmotor gierde en de nog warme motor sloeg onmiddellijk aan.

„Here we go!” kreet Rijkers, trapte het pedaal in en rukte aan de versnelling. Met een sprong kwam de vrachtauto in beweging en ploegde zich, hotsend en hobbelend maar met snel toenemende vaart, door het grasveld en over de bloemperken. De koplampen sprongen aan en veegden een felle baan licht tot aan de doorgang in de haag. Een verrast en dan woedend gebrul klonk uit de richting van het huis en een husje kerels stortte zich door het open raam en door de voordeur naar buiten.

„Halt! STOP! We gaan schieten!”

„En ik lekker óók”, zei Arie, hief zijn Beretta en haalde de trekker een keer of zes over. Omdat hij met zijn linkerhand schoot, vlogen de rokende lege hulzen hem om de oren.

„Hou je goed vast!” riep Rijkers. „Hier gaan we het hek door en de laan in”.

Een schot knalde vanuit het duister bij de voordeur en een kogel sloeg met een scherpe klap ergens achter in de laadbak. Dan gooide Rijkers scherp het stuur om en verdween met gierende banden in de Avenida de San Bartolome. Arie bleef rustig op het stukje treeplank staan tot zij het verlichte kruispunt aan het begin van de laan hadden bereikt. Daar stopte Rijkers even om hem naar binnen te laten komen, schakelde weer in en reed met een kalm gangetje verder. Arie zat wat in de kartonnen doos te rommelen.

„Dit is het, hoor. Zeekaarten van de Caraïbische Zee en zo. Daar kunnen we nog een hoop lol mee hebben”.

„Waar rijden we nu naartoe met dit gekidnapte vervoer?”

„Tja”, zei Arie, een sproet krabbend. „Dit geval moet eigenlijk zo gauw mogelijk van de openbare weg af. Tenzij we deze doos meenemen en de auto gewoon ergens achterlaten”.

„Ik ben zó benieuwd, wat er achter in die laadbak zit. Ik hoor er van alles in bonken en rammelen”.

Zij reden verder in de richting van de binnenstad. Dan bonsde Arie ineens met de vuist op het dashboard.

„Het vliegveld, man! Er is nauwelijks een betere schuilplaats te bedenken. Daar zijn schuren, loodsen, hangars en garages bij de vlotte vleet. Geen mens let daar op een extra vrachtauto. Daar kunnen we het ding afdanken ook, als we willen”.

„Dát is de oplossing”, zei Rijkers goedkeurend. „Toch heb jij ook wel eens goeie denkbeelden, dikke. En een oud-Nederlands

sprekwoord zegt: Twee Weten Meer Dan Een”.

„Jaja”, zei Arie met een machtige zucht. „Het is, dat ik jou wel mag, Ridders... maar anders...”

„Anders wàt?” vroeg Ridders uitdagend.

„Anders mocht ik je niet”, zei Arie.

De Slag om de Smaragdmijn

Om in het straatje van Ridders te spreken: een bekend spreekwoord luidt: „Laat De Rechterhand Niet Weten Wat De Linkerhand Doet”. Maar op de late avond van deze gedenkwaardige dag was de unieke situatie ontstaan, dat van alle betrokken partijen vrijwel niemand wist wat de anderen uitvoerden. Houston, Jan en Bob vochten tegen muskieten in een uitgeholde boomstam, zonder van het bestaan van een Cabral, een Ridders of een De Paula Lopez ook maar iets af te weten. Ridders zelf wist niet beter, of de dikke jongen die naast hem zat in de gekaapte vrachtauto was een avontuurlijk aangelegde Hollandse student, die beschikte over veel studiegeld en nog meer sproeten. Podulka, die in de vliegveldkantine zat te pokersen met een stel piloten - onder het begerig oog van Taxi-Pedro, wist alleen maar vaag iets van een noodlandrij ergens aan de andere kant van de Monte Christo-bergen. In New York wisten ze nog het minst van al. Daar konden ze alleen maar gezaghebbende telegrammen dringend verzenden en wapperen met Amerikaanse gezanten en bankrekeningen.

Terwijl ze hun vrachtwagen het vliegveld op stuurden, zei Ridders tegen Arie:

„Ik ben benieuwd of die dolle Podulka nog hier rondhangt. Vertellen we hem dan dat we de helft van zijn gestolen geld hebben terugveroverd?”

„We vertellen hem niet één enkele barst!” riep Arie heftig. „Niet één enkele mini-moer. Hij heeft al genoeg stommiteiten uitgehaald”.

Zij koersten over de betonnen randstrip naar de hangars en loodsen in de verte. Toen voegde Arie eraan toe: „Die Houston, een van die miljonairs aan wie Podulka had getelegrafeerd om nieuw geld, die is persoonlijk hierheen komen vliegen, om...”

„Dat had ik al begrepen”.

„... en heeft vanmiddag hier een vliegtuig gehuurd om jullie mijn te verkennen”.

Ridders was even stil en begon dan luid te lachen:

„Daar kan-ie lol van beleven. Het enige wat-ie vanuit de lucht ziet zijn wat hopen aarde en die drie fortjes die ik heb gebouwd. Hij kan vriendelijk naar beneden wuiven - dat is alles. Landen is

uitgesloten. Dat kan alleen op de top van de berg, waar het vrij plat is - en dan met helikopters.

„Die Houston is natuurlijk allang weer terug”, zei Arie. „De rest horen we dan straks wel”.

Zij zetten koers naar de hangars en loods, waarvan er enkele stralend verlicht waren en andere donker.

„We kunnen het beste aan de achterkant parkeren”, zei Arie. „Op vliegvelden staan daar wel vaker bestelwagens en zo. Soms wekenlang, en geen hond die ernaar omkijkt”.

Rikkers navigeerde tussen een hangar en een reparatieloods door, zwenkte zijwaarts en kwam tot staan aan de blinde achterkant van de reparatieloods. Er stonden hier inderdaad enkele auto's zielsverlaten te wachten tot hun eigenaars hen weer zouden ophalen. Rikkers parkeerde met de radiator vlak tegen de loods aan tussen een stoffige, overjarige Pontiac en een pick-up truck met open laadbakje, trok de sleutels uit het contact en liep naar de achterkant.

„Deze zal wel op het deurslot passen”.

Het sleuteltje paste inderdaad. Er zat een fraai kogelgat in de plaatijzeren deur en Arie stak er liefkozend een vingertop in. De beide deuren zwaaiden open, en zij tuurden nieuwsgierig naar binnen. De maan hing nu al schuin boven het vliegveld en in het weerkaatste schemerlicht zagen zij een vrijwel lege laadruimte, met op de bodem wat kisten en pakken. Rikkers en Arie hesen zich naar binnen. De kisten bleken dichtgespijkerd en toen zij probeerden, er een te kantelen, lukte dat niet door het enorme gewicht.

„Machinerie of zoiets”, zei Rikkers, rommelde in een van zijn peilloze broekzakken en produceerde een Ronson gasaansteker. Het vlammetje gaf genoeg licht om te kunnen lezen wat in zwarte sjabloonletters op de kistwanden stond:

American Compressor Coporation, Chicago, Illinois, USA.

„Het haalt je de raasdonders dat die kisten zo zwaar zijn, zeg. Er zitten compressors in”.

„Om lucht samen te persen, soms?”

„Ja, wat anders? Hooi of stro?”

„Gebruiken ze die dingen niet bij duik- en bergingswerkzaamheden?”

Het vlammetje flakkerde tussen hen in en Rikkers bukte zich naar

de pakken die verspreid los op de vloer lagen. Zij waren omhuld met een soort zwaar zeildoek en omwikkeld met touw.

„Klopt het anders niet allemaal prachtig? Die woeste knapen die bij Cabral kwamen binnenstuiven hebben van hem de gegevens gekocht over de lokatie van gezonken Spaanse schatschepen. En in hun auto vervoeren ze... luchtcompressors. Voor duikwerkzaamheden onder water”.

Hij hurkte neer bij een vrij lang en smal pak en begon met één hand het touw erom los te knopen. Arie knielde aan de andere kant en hielp mee. Het touw viel los... zij rolden het pak een paar keer om en om tot het zeildoek open lag... en keken neer op een viertal Winchester repeiteergeweren, glimmend van de wapenolie. Arie begon haastig ook een van de kleinere pakken open te maken. Hij vond eerst een stalen kistje met knipsluiting, vol met Winchester munitie. In een tweede pak zat een houten kist met zes Beretta-automatics en voldoende patronen om een niet al te hoog gegrepen revolutie mee te voeren.

Ridders liet de aansteker dichtklikken, ging op het munitiekistje zitten en rommelde in zijn zakken tot hij een verfromfaaid pakje sigaretten vond. Hij stak er een van in zijn mond en begon het uiteinde op te vreten.

„We hebben die knapen die Cabral overvielen lelijk tegen de schenen geschopt, dikke. Die zullen best alles op alles zetten om deze spullen terug te krijgen. Weet je wat deze compressors per stuk kosten?”

„Dat zal best een flinke duit wezen. En dan deze wapens nog...”

„Die wapens, dat loopt nogal los. Hier in Zuid-Amerika kun je wapens kopen zoals in Amsterdam broodjes bij de warme bakker. We moesten dit transportapparaat maar netjes weer op slot doen, en kalmpjes hier laten staan. Alleen neem ik wel zo'n Beretta mee als aandenken”.

Hij gaf zijn aansteker aan Arie om bij te lichten en begon in de kistjes te rommelen.

„Die pistolen zijn allemaal leeg. Er zitten geen magazijnen in. En in die kistjes ook niet. Alleen maar losse patronen”.

„Ik heb nog gevulde patroonhouders in mijn zak”, zei Arie.

„Neem maar een zootje losse patronen mee, dan kunnen we altijd bijvullen”.

Ridders knorde instemmend en even later sprongen ze uit de laadruimte op de grond, gooiden de deuren dicht en draaiden ze op slot. Ridders haalde de sleuteltjes eruit en stak ze in een achterzak.

„Er hoeft nou ook weer niet een wildvréemde mee vandoor te gaan, wat jij? Geef eens een van jouw magazijnen - een leeg pistool is zo'n dom ding”.

Arie gaf hem een van de magazijnen en hoorde de lichte klik toen Ridders het in de kolf van zijn Beretta schoof. Zij pakten de kartonnen doos uit de cabine en gingen tussen de loodsen door op weg naar het helverlichte hoofdgebouw in de verte.

„Een geslaagde avond, mogen we wel zeggen, dikke”.

„We moeten meer van dit soort avonden zien te organiseren, Ridders”.

Zij hadden allebei een mateloze trek in - welverdiende - koffie met wat te bikken erbij. Zij wandelden dus heel argeloos de kantine binnen... en werden met een vreugdedans begroet door Pedro de Sarasate die met wapperende armen en Spaans geschal om hen heen begon te dwarrelen. Arie liet zijn doos met dokumenten op de grond zakken. Door al dat tumult keek Podulka, met een stel pokerkaarten in de knuist, verstoord om. Zij zagen elkaar tegelijkertijd. Er volgde geen nieuw vreugdegeschal.

Podulka legde zijn kaarten neer, stond langzaam op, haakte de duimen in zijn broeksband en liep op hen af. Pedro begon wat kalmer te dwarrelen en op een wat grotere afstand. De combinatie Ridders-Roos-Pedro scheen heel verkeerde gevoelens en herinneringen in Podulka los te wrikken. Een onweersachtige trek versomberde zijn toch al niet aanminnig gelaat.

„Wat komen jullie nou hier weer doen?”

„Ons een beetje vol vreten”, zei Arie opgewekt. „Wij klinken hol van de honger”. Hij rekte zich wat uit en blikte over Podulka's schouder naar het tafeltje met de piloten, die allemaal in hun richting zaten te kijken. Arie ging plotseling wat luider praten, zodat iedereen hem goed kon verstaan. Hij informeerde, op gekwetste toon:

„En wat is dát daar? Zit jij te pokeren? Te gókken? Zie ik daar geld op tafel liggen? Dat is verdomme nog an toe helemáál mooi! Vanmiddag leen ik je van mijn eigen armoedje nog vijftig dollar

om per taxi naar dit vliegveld te gaan en nou zit je daar mijn geld te verbrassen!”

Dat was me een mooie toestand! Podulka kreeg binnen enkele tellen een kop zo rood als een biet en de piloten aan het goktafeltje zaten volkomen roerloos. Arie had eigenlijk allang balen van die grote bek van Podulka en nu had hij een droom van een kans om die een heel stel toontjes lager te laten kwelen.

„Luister nou eens even”, antwoordde Podulka, op heel vredelievende toon. „Ik weet toch zeker wel wat ik dóé? In de eerste plaats heb ik helemaal niet verloren, maar sta ik op winst...”

„In de tweede plaats had je net zo goed kunnen verliezen”, riep Arie, verontwaardigd. „Als ik jou in goed vertrouwen vijftig dollar leen, mot je daar niet royaal van gaan zitten gokken! Je weet dat die arme Ridders hier helemaal uitgemergeld is en ikzelf rammel ook van de honger. Kan ik misschien wat van mijn vijftig dollar terugkrijgen? Dan kunnen we er een bescheiden broodje en een kopje koffie van kopen”.

Vóór Podulka de kans kreeg, zich uit die onmogelijke situatie te redden, gebeurde er iets geheel onvoorziens. Met breed uitgebreide armen stortte Pedro de Sarasate zich tussen Ridders en Arie in, sloeg de armen om hun schouders en kreet:

„Edele señores! Koffie en een broodje krijgt u van mij! Laat niemand in Colombia durven zeggen dat Pedro de Sarasate zijn beste klanten laat versukkelen! Koffie hier! Broodjes wil ik zien voor mijn vrienden! Wat deze señores gebruiken wordt aangeboden door MIJ, Pedro de Sarasate!”

„Wie Goed Doet Toch Maar Effe Goed Ontmoet”, stamelde Ridders, een heel eind onthutst.

Nu was de lachwekkende situatie nog veel onmogelijker geworden. Terwijl Arie nog stond te aarzelen, zoekend naar de juiste vervolgzet in dit rare spel, siste Ridders hem toe:

„Niet weigeren, dikke! Dat is een dodelijke belediging en goed voor een mes tussen je speklappen”. Hij maakte zelf meteen een diepe buiging en antwoordde: „Gracias, señor Don Pedro. Het is ons een eer en een genoegen, van zulk een hoffelijk en hoogstaand persoon koffie met een broodje aan te nemen”.

In Castiliaanse staatsie vertrok het drietal naar het tafeltje bij de ingang. Arie met de doos, die wel een beetje uit de toon viel bij al dit oud-Spaanse hovelingengedoe. Dat deden hun vuile han-

den en nagels trouwens ook.

„Zie zo”, zei Arie met voldoening, terwijl hij plaatsnam. „Die Podulka houdt tenminste zijn grote bek even dicht”.

Rikkers zat zich van binnen een rotje te lachen:

„Wat jij niet aan gekke streken bedenkt, dikke...”

„Puur aangeboren genie”, verklaarde Arie. „Ik wil graag koffie met eh...” (Hij besepte plotseling dat het uitgesloten was om als gast van Pedro op zijn bekende gigantische schaal aan het bestellen te slaan) „... met een broodje ham”, eindigde hij met een lichte hongersnik.

Pedro neeg met Spaanse hoffelijkheid:

„En de andere señor?”

„Koffie met een hot dogje”, zei Rikkers beleefd.

Pedro wenkte een kellner met gebaren, een Onassis waardig en gaf het feestmaal door.

Arie siste in zo snel Engels dat Pedro het beslist niet zou kunnen volgen:

„Kan ik nou sodelodderijn straks zélf nog iets bestellen, of is dat dan óók alweer een belediging?”

Rikkers keek hem aan met een duivelse grijns:

„Dit doet me denken aan een oud Nederlands gezegde: ‘Je Hebt Je Eigen Bedje Gespreid en Nou Moet Je er Maar in Liggen, ook’. Arie staarde hem aan en zijn vingers aan beide handen, maakten grijpgrage bewegingen.

„Rikkers... ik heb er af en toe onuitblusbare zin in om op jou een nummertje worgen te oefenen, besef je dat wel?”

Juist op dat moment dook Podulka bij hun tafeltje op, wat vuil naar Arie kijkend.

„Ik heb er nog even over nagedacht en in zekere zin heb je misschien wel ergens gelijk”. Hij legde tien dollar op het tafelblad. Met enorme tegenwoordigheid van geest wierp Arie beide armen hoog in de lucht en gaf een vreugdekreet:

„We hebben geld! Er is geld binnen komen rollen! Goede heer kellner - nu is het mijn beurt om iets aan te bieden”. Hij gebaarde wild naar Pedro. „Geef deze hooggeboren en nobele Don Pedro wat hij nuttigen wil. Mijn vriend Rikkers eveneens. En vraag de señores pilotes aan dat pokertafeltje daarginds wat die willen drinken. Dubbele whisky’s, desnoods. En geef deze Podulka wat en breng mijzelf een dubbele biefstuk met gebakken aardappels,

een gebraden kip en gebak met slagroom na”.

Podulka stond hem ontzet aan te kijken.

„Hé zeg - ik heb je maar tien dollar teruggegeven. Morgen krijg je de rest. Als je straks niet kunt betalen...”

Arie maaide weer met een arm:

„Wie Dan Komt, Wie Dan Zorgt, bekend Nederlands gezegde. Zeg, Podulka, waar zit onze Houston eigenlijk? Die is vanmiddag met twee kornuiten van mij gaan vliegen”.

Podulka gaapte hem aan:

„Houston? Wéét je dat dan niet? Daar gaan we bij het krieken van de dag naar op zoek. Die heeft per radio laten weten dat ze een noodlanding moesten gaan maken”.

Arie stikte zowat in zijn eerste broodje.

Nadat de eerste paniekgolf was weggeëbd, was het eindresultaat een algehele verbroedering. De piloten, Rikkers, Podulka en Arie namen plaats aan drie bijeengeschoven tafeltjes. Ook Pedro werd als lid van de familie aangenomen en door iedereen verder aangesproken als Don Pedro. Telegrammen werden rondgegeven en inlichtingen uitgewisseld. Niet alle inlichtingen, overigens. De duizenden dollars in Cabrals buitgemaakte portefeuille bleven buiten het gesprek, evenals het feit dat Arie, Jan en Bob in werkelijkheid handelden in opdracht van Newyorkse miljonairs... om Podulka te controleren. Die dingen konden toch maar beter even verzwegen blijven. Podulka en de anderen, zelfs Rikkers, wisten niet beter, of Arie was toevallig in het geheel betrokken geraakt doordat Houston hem tegen een beloning van honderd dollar achter de envelop van Podulka had aangestuurd. Men had algemeen met hem te doen, omdat hij dat beloofde geld nog steeds niet had ontvangen en zelfs Pedro zijn geld had voorgeschoten. Ja hoor - Arie stond te boek als de edelmoedige peer.

Men nam ook verder maar aan, dat die grillige Houston de twee andere studenten - Aries kornuiten - had meegenomen voor de gezelligheid, of als extra waarnemers. Toen dat alles van alle kanten was bekeken en doorgezaagd, en intussen Aries rommelende buik weer redelijk bol was gaan staan, was het zevende rondje aan de beurt. Pedro raakte door het dolle heen en beloofde ieder der aanwezigen een soort van taxi-bloedbroederschap. Hij

zou elk der tafelgangers ten allen tijde overal heen rijden, op elk uur van de dag of nacht, desnoods naar Patagonië, en desnoods op krediet.

Arie keek omhoog naar de grote elektrische klok. De wijzers stonden op kwart over één.

Hij gaf Ridders een snelle blik van verstandhouding en stond op: „Heren en señores. Het is hier een machtig gezellig festijn, maar ik moet nog even terug naar mijn hotel. Ik ga een bad nemen, want het gruis knerst me tot onder de oksels. Nobeles Don Pedro - wilt gij ons derwaarts vervoeren?”

Don Pedro veerde meteen overeind. Er werd op grote schaal betaald. Podulka keek machtig vreemd, toen Arie uit zijn rechterbroekzak (wel met enige moeite, omdat hij het van onder zijn Beretta uit moest wriemelen) zijn bekende dot bankpapier te voorschijn haalde en begon te ontwarren.

„Je hebt gewoon de hele kluit bedonderd”, zei hij.

„Ja”, zei Arie vrolijk. „Daar ben ik goed in, hoor. Tot straks”.

Hij bukte zich, nam de kartonnen doos op, klemde zijn doorregen spekarmen er teder omheen en waggelde naar de buitendeur, die door Don Pedro buigend voor hem werd geopend. Ridders drentelde achteloos achter hem aan - zijn zakken uitpuilend van de vuurwapens en de dollars.

De luxueuze hall van het Tequendama Hotel lag zielloos verlaten, op één dame na, die kaarsrecht op een van de marmeren tafeltjes voor zich heen zat te staren, met een leeg glas voor zich. De man van de receptie schoot Arie meteen aan en gaf hem het telegram dat vele uren eerder dringend vanuit New York was verzonden, geadresseerd aan Houston, of Roos, of Evers, of Prins. Er stond niets in, dat Arie nog niet wist of kon vermoeden. Het plechtstatige heerschap achter de balie gaf Arie zijn kamersleutel en wierp een misprijzende blik op de kartonnen doos. Zoiets kwam blijkbaar niet in een zo duur hotel te pas.

„Zitten tamme stinkdieren in”, zei Arie vertrouwelijk tegen hem.

„Maar heel bijzondere. Deze eten alleen maar Chinese kaviaar. Werkt de keuken nog?”

Eer de man van zijn totale verbijstering was gekomen, stond Arie al met Ridders in een van de automatische liften. Boven, op zijn appartement, liet hij de doos op bed ploffen, liep meteen de

badkamer in en zette de kranen wijd open.

„Jij straks ook een bad, Rikkers?”

Rikkers zat zijn schoenen uit te trekken en bekeek enkele heel interessante gaten in zijn sokken.

„Heb jij straks een paar schone sokken voor me te leen?”

Arie maakte een wijds afwerend gebaar:

„An me nóóit niet, Rikkers. Ik heb één vast principe en daar houd ik me met ijzeren consequentie aan. Ik leen nooit sokken uit. Daar komt de grootste herrie van. Je kunt een paar van me cadeau krijgen”.

„Dank je, nobele vriend”, zei Rikkers geroerd.

„Ik”, verklaarde de nobele dikkerd, „ik ben Don Ari del Rosa: een lijnrechte afstammeling der roodharige Ierse Conquistadores. Eeuwen oud bloed klotst door mijn aderen. Ons familiewapen toont drie zilveren sproeten op een veld van klaprozen, waarboven twee gekruiste likdoorns”.

Rikkers hobbelde op zijn progressieve sokken naar het bed, keerde de doos om en begon in de kaarten en papieren te neuzen.

„Ik duik in bad”, kondigde Arie aan, en verdween in de dampende ruimte.

Om zes uur de volgende ochtend presenteerden de heren Roos en Rikkers zich op het vliegveld: gekamd, geschoren, voorzien van verse sokken en tot achter de oren gewassen. De zon was druk bezig met opgaan en het geronk van warmdraaiende motoren klonk uit de richting van de verre hangars, waar de Dove en de Wallis Wentworth startklaar werden gemaakt. Roos en Rikkers zouden als waarnemers meevliegen in de Dove. Podulka in een van de helikopters. De Wallis en de andere helikopter namen eigen personeel mee als waarnemers. Om kwart over zes waren ze allevier de lucht in.

Om half negen zagen Houston, Bob Evers en Jan Prins op anderhalve kilometer voor zich uit een vliegtuig dwars de rivier overkoersen en in een flauwe bocht boven het oerwoud uit het gezicht verdwijnen. Het was een godswonder dat zij het zagen, want hun ogen waren zowat dichtgezwollen van de muskietebeten. Het was de Dove geweest met Arie en Rikkers aan boord, maar dat wisten ze gelukkig niet.

Een kwartier later kwam aan de rechteroever de waarnemingspost van het Colombiaanse ministerie in zicht: wat uit cement en teakhouten balken opgetrokken gebouwen met hoge zendmasten eromheen. Langs het water was een dertig meter lange aanlegsteiger geconstrueerd op palen, zo hoog dat er ook in de regentijd nog behoorlijk kon worden aangelegd. Hun gids maakte zijn kano vast en een voor een klommen Houston, Jan en Bob met pijnlijk-stramme benen en rug langs een roestig ijzeren laddertje naar boven. Daar stond een logge man in een Colombiaans sergeants-uniform op hen neer te kijken. Zij gaven elkaar de aluminium container door, die wel niets meer bevatte, maar die hen op een of andere manier dierbaar was geworden als souvenir. Zodra ze boven waren gooide hun gids meteen de meerlijnen los en begon, met de stroom mee, schuins weg te peddelen naar de tegenoverliggende oever.

„Dank je voor je hulp!” riep Houston hem nog na.

Maar de man keek niet om en reageerde op geen enkele wijze, maar peddelde stug door naar de overkant.

„Nouja - hij heeft zijn deel van de overeenkomst correct nageleefd”, zei Houston, de schouders ophalend. Hij wendde zich nu tot de Colombiaan.

„Do you speak English?”

„I speak English very well”, zei de man vrijwel accentloos.

„My name is Houston. From Texas. These boys here are Jan Prins and Bob Evers. Wij hebben gisteren een noodlanding gemaakt op deze rivier met een Cessna van het vliegveld Bogotá. De man die daar wegpeddelt is zo vriendelijk geweest, ons tegen betaling hierheen te brengen. We hebben de hele nacht doorgevaren. Heeft u hier iets tegen muskietebeten?”

De sergeant draaide zich om en gaf een kruising tussen een schreeuw en een blaf. Meteen kwam er een soldaat op sandalen uit een der bijgebouwen draven en kreeg een korte order. De Colombiaan keek hen om beurten wat vreemd aan en vroeg dan:

„Waar heeft u die noodlanding ergens gemaakt?”

Houston strekte een arm uit naar het westen:

„Op deze rivier. Vlak bij de hut van onze gids. Dat is de man die daar naar de overkant vaart. Hij woonde daar”.

Hun gids had nu bijna de overkant van de rivier bereikt.

„Maar waarom bent u dan helemaal hierheen komen varen?”

„Waarom? Waarom? Heus niet voor onze lol. Wij zijn bijna opgevreten door de muskieten, zoals u ziet. En mijn billen zijn zowat rauw. We moesten een radiozender bereiken die onze positie kon opgeven aan Bogotá, zodat ze ons kunnen komen oppikken”.

„Maar er is toch een zendpost vlakbij Paco's jachthut?”

„Wie voor de duivel is Paco nu weer?”

„Die daar naar de overkant peddelt”.

Zij keken alledrie om. Juist op dat moment had Paco de overkant van de rivier bereikt, sprong behendig uit zijn kano, maakte een meerlijn vast aan een boven de modder uitstekende boomwortel en verdween schielijk in het oerwoud. Zij wendden zich alledrie weer om en staarden de sergeant aan:

„Wil u mij vertellen dat...”

„Heeft u hem veel betaald voordat leuke nachtelijke tochtje?”

„Tweehonderd dollar”.

De sergeant hief beide handen ten hemel.

„Santa Maria! Er is een radiozendpost van de missiepaters nog geen twee kilometer stroomopwaarts van Paco's hut. U had er op uw gemak door het bos heen kunnen lopen, want er loopt een pad naartoe”.

De taal die de volgende minuten door Houston werd uitgeslagen was een meesterstuk op het gebied van Amerikaans vloekwerk.

Tijd 9.32

Bogotá? Hallo verkeerstoren Bogotá? Hier weerstation Alfa drie hoort u mij?

Ja halo weerstation Alfa drie ik hoor u luid en duidelijk.

Hallo verkeerstoren ik heb een bericht voor u over de vermiste Cessna halo? Van uw vliegveld wordt een Cessna vermist klopt dat?

Hallo Alfa drie ja dat klopt helemaal en wij hebben twee heli's en twee gewone toestellen in de lucht aan het zoeken ten oosten van de Monte Christo uw richting uit heeft u berichten voor ons?

Ja verkeerstoren de Cessna Peter Charley dubbelzes is neergekomen in de Suribamba rivier en de drie inzittenden zijn ongedeerd hier aangekomen hebt u dat verstaan?

Jaja uitstekend weerstation de drie inzittenden zijn ongedeerd bij u moeten wij een helikopter sturen?

Ja verkeerstoren zo vlug mogelijk een heli naar de gewone landingsplaats bij de zendmasten alles verder onder control ik ga uit.

Ja Alfa drie onze dank wij zullen de andere vliegtuigen terugroepen en maatregelen nemen.

In de zendkamer van het weerstation zaten Houston, Jan en Bob rondom een tafel met koffie en een schaal met brood en gerookt vlees. Via een luidspreker aan de wand hadden zij het gesprek met de verkeerstoren van het vliegveld kunnen volgen. De omroeper-telegrafist draaide zich om op zijn wentelstoel:

„Zal ik overgaan op de vliegtuigband, dan kunnen jullie horen wat er gaat gebeuren?”

„Ja, graag”, zeiden Jan en Bob tegelijk.

Houston had nog steeds zo de pest in, dat hij alleen maar een knor liet horen. Hij had ergens een gemeen bruingroene sigaar opgescharreld waar hij enorme stinkwolken aan ontlokte. De technicus zwenkte weer zijn stoel om, verzette een keuzeschakelaar, draaide aan een knop en toen begon de luidspreker weer:

Tijd 9.35

... Bunny Richard hallo Bunny Richard dit is verkeerstoren Bogotá roept Bunny Richard kom binnen Bunny Richard.

Ja Bogotá hier is de Bunny Richard kom maar kom maar.

Bunny Richard de passagiers van de Cessna Peter Charley zijn ongedeerd terecht dus je kunt naar je basis terugkeren is dat ontvangen Bunny Richard?

Ja dat is begrepen Bogotá wij keren naar de basis terug.

Er was heel even niets te horen dan het sissen en kraken van de ether en dan drukte een nieuwe draaggolf de storingen weg:

Tijd 9.39

Hallo Bogotá hier de Silly Charley Wallis Wentworth hallo verkeerstoren ik hoorde zojuist je oproep aan de Bunny Richard ontvangt u mij Bogotá?

Ja, dat zit snor Silly Charley je hebt het bericht dus begrepen? Dan kun jij ook terugkomen naar de basis het is allemaal heel goed afgelopen alleen de Cessna kunnen we wel vergeten denk ik.

Ja Bogotá hier de Silly Charley wij gaan terug naar de basis en sluiten.

De Colombiaanse sergeant kwam de zendkamer binnendrentelen, knikte naar hen, ging op een leeg krukje aan hun tafel zitten en begon een sigaret te rollen van bruin vloeipapier. Houston zat nors en nijdig aan zijn stinkstok te trekken. De luidspreker kraakte en siste. Heel zwak hoorde men in de verte andere vliegtuigen praten.

Tijd 9.42

Een zendgolf duwde zich door de storingen heen en weer kwam Bogotá in de lucht:

Hallo aan Harry Alfa vier oproep aan de Harry Alfa vier heeft u mijn berichten aan Bunny Richard en Silly Charley niet gehoord? Kom binnen, Harry Alfa...

Jan zei, met een mond vol vlees:

„Dat moet een van de helikopters zijn”.

Bob knikte, schonk zich wat verse koffie in en begon nieuwe tinctuur op zijn bultig gezicht te smeren.

De stem van de verkeerstoren werd nadrukkelijker:

HALLO Harry Alfa vier ik hoor niets van u Harry Alfa ik roep u op Harry Alfa vier... (de stem mompelde halfluid en knorrig iets onduidelijks in de microfoon)... Kom de lucht in, Harry Alfa vier...! Luister Harry Alfa vier als uw zendinstallatie onklaar is, keer dan direct naar de basis terug... De inzittenden van de Cessna zijn gevonden. Harry Alfa vier controleer of de schakelaar van uw zender wel op zenden staat... Als uw ontvanger werkt en uw zender niet, keer dan naar uw basis terug, Harry Alfa vier...

Tijd 9.48

Zonder waarschuwing kwam een andere zender in de lucht en een opgewonden stem zei:

Bogotá hier de Dolly Zero drie hier de Dolly Zero drie we vliegen hier boven een smaragdmijn op de oosthelling van de Monte Christo en we worden beschoten vanaf de grond met een soort van machinepistolen hallo Bogotá hoort u mij?

Jaja ik hoor u perfect Dolly Zero wat is dat voor een woest verhaal?

Bogotá wij hebben als waarnemer hier aan boord een man Podulka die bedrijfsleider is voor de vermiste Houston uit de Cessna en we zijn naar de Monte Christo gevlogen om het terrein rond die mijn te verkennen is dat duidelijk Bogotá?

Nee dat is niet duidelijk Dolly Zero waarom moest je die mijn gaan verkennen?

Omdat die Houston met zijn Cessna gisteren hierheen is gevlogen en hier vlakbij in moeilijkheden kwam is dat nu duidelijk Bogotá?

Ja dat is nu wat duidelijker Dolly Zero maar hoe zit het met

dat schieten?

Bogotá we vlogen laag over de mijningang en daar stonden een paar kerels naar ons te kijken en zonder waarschuwing werden we beschoten en een van onze rotorbladen lijkt even geraakt, maar niet ernstig...

Houston had de sigaar uit zijn mond genomen en zat met halfopen bek naar die berichtenwisseling te luisteren. Hij daverde nu ineens met zijn vuist op tafel en sprong overeind:

„Dat is mij gisteren óók overkomen! Ik dacht toen dat het de vergissing van een van onze eigen mensen was, van de een of andere zenuwachtige gek, maar dit is geen vergissing meer! Dit is duidelijk opzet. Wat zit daar voor een misdadige troep maniakken in die mijn?”

De sergeant was nu ook overeind gekomen en stond onder de luidspreker mee te luisteren. Plotseling kwam nu de spoorloze Harry Alfa in de lucht opdoemen:

Bogotá hallo verkeerstoren Bogotá hier de Harry Alfa vier zijn er nog nieuwe berichten, Bogotá?

Het was duidelijk dat de olijke Harry Alfa nu pas zijn zendontvanger had ingeschakeld. Maar meteen begon de helikopter Dolly Zero er tussendoor te kwekken en Bogotá sprong er tussenin:

Hier Bogotá Bogotá... luister allemaal... Hier Bogotá ga allemaal de lucht uit en luister Hallo Harry Alfa wat is je positie? De inzittenden van de Cessna zitten ongedeerd op weerstation Alfa drie en ben je daar ergens in de buurt Harry Alfa?

Hallo verkeerstoren we zijn daar helemaal niet in de buurt wij zitten in de richting van de Salino rivier naar het Zuiden.

Harry Alfa wat voeren jullie in godesnaam uit daar bij de Salino rivier? De Cessna is naar het noordoosten gekoerst en wat moeten jullie daar in het zuiden zoeken?

Hallo verkeerstoren wij dachten dat de Cessna mogelijk de Salino rivier kon hebben gevolgd.

Alle duivels Harry Alfa er is toch duidelijk gezegd dat de Cessna een noodlandingskoers noordoost opgaf wat heeft dat nou voor zin?

Hallo Bogotá je weet nooit wat een toestel in nood gaat bedenken - ze konden best naar het zuiden zijn afgezwenkt omdat het terrein daar lager wordt.

Al goed Harry Alfa je bent veel te ver weg ik stuur de Dolly Zero er wel op af. Keer naar je basis terug is dat goed begrepen Harry Alfa?

Ik keer naar mijn basis terug en dat is begrepen. Uit.

Hallo oproep voor de Dolly Zero hoe is de toestand daar?

Ja Bogotá ik hoorde je praten tegen de Harry Alfa - ik zit er veel dichterbij natuurlijk.

Ben je niet beschadigd Dolly Zero? Ik hoorde iets over een rotorblad.

Bogotá nee dat is niets ernstigs er is geen trilling of andere onregelmatigheid te merken ik zal naar het weerstation koersen om ze op te pikken.

Ja Dolly Zero hoe zit het met je benzine?

Dat is wel OK dat halen we wel want ik heb een reservetank zoals je weet je kunt het verder aan ons overlaten Bogotá.

Dat is dan goed zo Dolly Zero en succes. Uit.

Ruwweg een half uur later verscheen de Dolly Zero boven het weerstation en landde volgens het boekje op het terrein dat speciaal voor helikopters in het oerwoud was vrijgemaakt.

Houston had dat hele halve wacht-uur heen en weer lopen ijsberen, elke minuut omhoog kijkend naar de lucht en binnensmonds onduidelijke bedreigingen mompelend, waartussen zo nu en dan de naam „Podulka” kon worden opgevangen. Het was uit de berichtenwisseling met de verkeerstoren duidelijk geworden, dat Podulka zich aan boord van de Dolly Zero bevond, en de rotor was nog niet geheel tot stilstand gekomen, toen Houston al op de heli afbeende, een nieuwe moordsigaar agressief in een hoek van zijn mond. De zijdeur van de helikopter ging open en Podulka verscheen in het gat. Houston stond meteen stil, op een meter of vier afstand en brulde:

„Wat, voor de donderende dralkoppen, voer jij uit in een helikopter, inplaats van in je mijn te zitten?”

Podulka wist natuurlijk, dat hij hier tegen Houston zou optuinen en scheen zich geestelijk een beetje daarop te hebben geprepareerd. Hij liet zich heel rustig uit de heli zakken, sloeg het stof van zijn bilwerk, schoof de handen in de steekzakken van zijn broek en antwoordde:

„Als iedereen nu eens kalm blijft, komen we een heel eind”.

Dat was nu juist het soort opmerking om Houston pas goed op toeren te laten komen.

„Kalm blijven? Moet IK kalm blijven? Jij vervloekte wauweltinus! Moet jij mij vertellen hoe ik me gedragen moet? Wat is dat voor een helse bende in die mijn van jou? Ik vlieg daar gisteren in een Cessna overheen en een stel maniakken beginnen met machinepistolen op me te vuren. Op MIJ, notabene! Ze schieten een van mijn motoren kapot en het is stom Texaans geluk dat ik kans zag om een landing te maken op de rivier in plaats van in het oerwoud neer te storten. En nu gebeurt daarnet hetzelfde wéér? Wat zijn jullie daar aan het uitvoeren? Een privé-oorlogje aan het voeren met de hele civiele luchtvaart van Colombia?”

„Daar begrijp ik ook niets van”, zei Podulka rustig. „Mijn mensen waren het niet”.

Van de weeromstuit werd Houston ook ineens kalm:

„WAT waren jouw mensen niet?”

„Die daar beneden vanmorgen op mij stonden te schieten”.

Zowat het complete personeel van het weerstation was in een halve maan achter Jan, Bob en Houston komen staan en luisterde aandachtig mee.

„Wat voor mensen waren het dán?”

„Dat kan ik ook niet verklaren”, antwoordde Podulka, met de kalmte van iemand die voor zichzelf heeft uitgemaakt, dat er toch niks meer te redden valt. „Iemand moet tijdens mijn afwezigheid daar iets heel gek hebben uitgehaald”.

„Dat gaat nog steeds dóór, als je het mij vraagt!” riep Houston.

„En wat zijn dat voor achterbakse stunts om mij een telegram te sturen In New York over tienduizend dollar en zeggen dat het naar het Tequendama Hotel moet en als ik dan zelf per vliegtuig overkom, verstopperij te gaan spelen? En zogenaamd slimme streken uithalen met het afhalen enveloppen? Dat soort van streken zijn we in Texas niet gewend, Podulka. En dat loopt ook zo niet af!”

Podulka maakt een warrig gebaar met de handen alsof hij de hele chaotische warboel van zich af wilde gooien.

„Ik héb het ook allemaal niet zo slim gedaan. Dat bewéér ik jandomme ook niet. Maar ik kan één ding WEL garanderen: het zijn niet mijn mensen die op vliegtuigen zijn gaan schieten. Man - er was niet één machinepistool in de hele mijn aanwezig! Hoe kán dat dan?”

Op dat moment kwam de Colombiaanse sergeant naar voren wandelen - zijn korte laarzen ritselend in het dorrige gras van de landingsplaats.

„Als ik eens wat naar voren mag brengen...?”

„Ga uw gang, sergeant...”

De sergeant wrikte en schoof wat aan zijn bruinleren koppelriem tot die wat beter om zijn buik paste en vroeg dan:

„Hoelang bent u al van die mijn weg, mister Podulka?”

„Eh... drie dagen”.

De Colombiaan knikte:

„Er zwerft hier al een tijdlang een bende rond... ongeregeld soort van uitschot dat zich soms revolutionairen noemt, omdat zoiets beter klinkt maar in werkelijkheid niets met politiek te maken heeft en er alleen maar op uit is om te roven. Die zou best eens op het idee kunnen zijn gekomen om zich van die mijn meester te maken”.

Enkele tellen stilte, waarin men gelegenheid kreeg dit te laten bezinken. Dan riep Houston verontwaardigd:

„Maar wat zijn dit voor toestanden! Wij, in New York, steken ons geld hier in om dit land te ontginnen en op poten te helpen, en

een stel rovende bandieten...”

„Kom kom”, zei de sergeant rustig. „Wij weten allemaal dat de Amerikanen nooit ergens geld in steken als ze niet het idee hebben dat ze er zelf óók beter van kunnen worden”.

„WAT! Wat is dat voor communistische taal? En dat van een sergeant van het leger!”

„Dat heeft geen peso met communisme te maken”, zei de sergeant, met bewonderenswaardige rust. „Zo denkt heel de wereld er over. Zo denken ze in India en in Afrika en in Koeweit en in IJsland...”

„... en in Europa”, mompelde Jan Prins.

„... alleen in Nieuw Guinea zijn ze er misschien nog niet achter”, ging de sergeant door. „Maar dat leren ze nog wel. Dit is ons land en dat zal het voorlopig wel blijven, ook. Wij zijn nog géén satallietstaat van de USA”.

Houston schoof de handen balorig in de zakken van zijn broek en vroeg dreigend:

„En wat moet ik uit die woorden opmaken?”

„Precies wat ik zei”, antwoordde de sergeant. „Ik heb u beleefd behandeld en wij zullen u beleefd blijven behandelen, als u geen grote bek gaat opzetten en geen mensen beledigt. Ik heb u daarnet gezegd dat ik het heel waarschijnlijk vind dat een loslopende troep banditeros uw mijn heeft overvallen”.

„Maar waaróm? Om die zelf te gaan ontginnen? Laat me niet lachen! Ik zie een stel luie zwervers al een mijn ontginnen”.

„Natuurlijk niet. Maar er zijn toch voorraden daar, nietwaar? Er zijn op zo'n ontginning heel wat dingen te roven die voor hen dik de moeite waard zijn”.

„En laat het Colombiaanse leger dergelijke wantoestanden zomaar toe?”

De sergeant zuchtte:

„U heeft zelf in uw Cessna hier rondgevlogen. Hoe wil u een dergelijk onbegaanbaar gebied onder controle houden? Weet u dat er tot op heden nog militaire patrouilles door Indianen worden vermoord? Waarom dacht u dat dit weerstation een permanente militaire bewaking had?”

Houston begon woedend door het gras heen en weer te benen, nu en dan een stuk halfverkoolde tak opzij schoppend.

„En wat gaat er nu gebeuren? Moeten we dat maar zo laten? Moet

ik maar naar New York teruggaan en me laten beroven en dan met de staart tussen de benen...”

„Dat verwacht niemand van u”, zei de sergeant. „Het is niet voor niets dat de meeste buitenlandse ondernemingen hier er een eigen bewakingsdienst op na houden. U heeft dat nagelaten. Dat is gewoon vragen om onheil”.

Houston keerde zich met een ruk om en brulde Podulka toe:

„Dat was JOUW verantwoordelijkheid!”

„Klopt”, zei Podulka, zonder eromheen te draaien.

„Maar wat doen we snotvoordeduidevel NU?”

„Mijn advies is kort en goed: ga niet zeuren bij Colombiaanse ministeries, maar scharrel een stel rauwe jongens op die van wanten weten en zorg dat je die mijn weer in handen krijgt. Iedereen hier veegt zoveel doenlijk zijn eigen straatje schoon. Goedenmorgen, señores”.

En met die laatste woorden keerde hij zich om, blafte een korte order tegen de luisterende soldaten en de militaire macht trok zich terug van de landingsplaats. Dat leek het sein te wezen voor de rest van het personeel om zich eveneens terug te trekken. De piloot van de helikopter zat met bengelende benen in de open deur een sigaretje te roken, en had met duidelijke lol het hele gesprek gevolgd. Houston blikte in het rond. Jan en Bob hielden hun koppen dicht. Podulka beschreef met de punt van een schoen halve cirkels in het gras. In het bos krijsten enkele apen en uit een bijloids klonk het ritmische stampen van de dieselgenerator van het zendstation. En nu pas scheen het tot Houston door te dringen, dat de sergeant hem op een schoteltje had voorgelegd wat hem te doen stond. Jan en Bob hadden het onmiddellijk begrepen - Podulka had het door. Ook de glimlachende piloot snapte er alles van... en nu drong het ook tot Houston door.

„Waar wachten we dan nog op!” schreeuwde hij ineens. „Sta daar niet te suffen, maar stap in en laten we maken dat we in Bogotá komen! We zullen dat stel rapalje eens een lesje geven!”

De Dolly Zero landde iets over enen in de middag op het vliegveld van Bogotá en tien minuten daarna kwam een blakende Houston, hoog op de Texaanse halve laarzen de kantine binnen, waar Arie en Ridders al een hele tijd hadden zitten wachten. En toen werd het een situatie waar het oude liedje op toepasselijk

was: „Heel de club is weer bijeen...allemaal gekken, allemaal gekken...” want daar zaten nu verenigd Houston, Ridders, Podulka en de drie onnozel kijkende studenten in de geologie: Bob, Jan en unieke Arie. Houston tierde en raasde en vertelde wat iedereen al wist.

„En ik néém het niet!” verzekerde Houston, zijn Stetson ineens afzettend en naast zich op een lege stoel smijgend. „Ik ga er meteen straks zelf op af en wie niet mee durft te gaan, blijft maar hier. Een helikopter kan ik zo huren. Wat zeg ik? Ik heb order gegeven om de Dolly Zero bij te tanken en startklaar te houden. Het enige verdomde probleem is; hoe komen we op stel en sprong aan wapens?”

Vanaf het moment dat Houston was gaan vertellen over de bende die de mijn - ZIJN mijn notabene! - had bezet, hadden Arie en Ridders wel aan zien komen, daar het dáárom zou gaan draaien. En nu achtte Ridders het moment gekomen om een bescheiden kuchje te laten horen.

„Ik geloof, mister Houston, dat ik eh... daar wel op korte termijn een oplossing voor weet”.

„JIJ? Een oplossing?” Houston staarde Ridders aan, alsof het domste jongetje van de klas ineens beweerde dat hij die middag op de WC de oplossing had gevonden voor de kwadratuur van de cirkel.

„Ja ja”, zei Ridders met zijn meest onnozele gezicht. „Ik woon hier al jaren. Ik ken hopen mensen. Zo ken ik bijvoorbeeld iemand hier op het vliegveld die wapens smokkelt”.

„ZO iemand moeten we hebben. Waar is die knaap? Ik ga meteen naar hem toe”.

„Dat heeft geen enkele zin”, verklaarde Ridders onbewogen. „Hij doet alleen maar zaken met mensen die hij goed kent. Ik wed dat ik metéén vier Winchester repeteergeweren van hem kan kopen met munitie en een stel automatische Beretta-pistolen. Alles splinternieuw en meteen leverbaar”.

„Hoe vlug leverbaar? Ik kan geen dagen wachten”.

„Kalmaan”, zei Ridders. „Maar het is wel boter bij de vis. Meteen geld op tafel”.

„Dat is met al dat soort handel”, zei Houston ongeduldig, en begon meteen in zijn binnenzak te tasten. „De moeilijkheid is dan wel, dat ik niet genoeg aan cash geld op zak heb. Wel een

chequeboek”.

„Geeft niet, hoor”, zei Rikkers. „Dat schiet ik wel even voor”.

Houston gaapte hem aan.

„Wat zei je?”

„DAT SCHIET IK WEL EVEN VOOR. Maar wat mag ik voor die troep uitgeven?”

„Kan me niet bommen”, zei Houston. „Betaal hem maar wat hij vraagt. Dat kan me de kop niet kosten”.

„Ben zo terug”, zei Rikkers. „Ga jij effe mee, Arie?”

Zij wandelden samen naar de deur en verdwenen naar buiten zonder om te kijken. En wie zat daar achter het stuur van een taxi te wachten?

„Pedro!” riepen Rikkers en Arie tegelijk.

Pedro knikte wat suffig en kwam achter het stuur vandaan.

„Mag ik u rijden, señores?”

„Wat doe jij vandaag stilletjes, Don Pedro”.

„Pijn in hoofd”, zei Pedro met een kreun. „Toen ik de señores naar hun hotel had gebracht, ben ik nog een glaasje gaan drinken. Aajai”.

„Tequila zeker?” vroeg Rikkers begrijpend. „Ik ken dat. Pedro - rijd ons naar de achterkant van die derde loods daar - dat is een reparatieloods. Daar zet je de taxi neer, doet de kofferbak open, loopt naar de voorkant van de loods en komt niet terug voor we je roepen. We moeten daar effe iets doen wat je niks aangaat”.

„Si si, señores. Ik begrijp”.

In Colombia begrijpen ze véél.

Het span Rikkers-Roos kwam de kantine weer binnenwandelen met dezelfde kalme pas waarmee ze eruit waren gelopen. Zij gingen op dezelfde plaatsen zitten en knikten vriendelijk de kring rond.

„En?” vroeg Houston.

„De boel ligt buiten in Pedro’s taxi. In de kofferbak. Vier Winchesters met munitie, vier Beretta’s en een kistje patronen. En nu wilde ik wel graag een cheque hebben”.

Houston staarde hem aan alsof hij dacht dat er een loopje met hem werd genomen. Rikkers keek doodleuk terug en bleef met over elkaar gelegde handen zitten wachten.

„Alles in goede staat?”

„Schietklaar en splinternieuw”.

„Hoeveel?”

„Negen honderd vijftig dollar totaal”.

Dat was me nogal een prijs, zeg! In de USA werden dat soort Winchesters voor dumprijzen geleverd door postorderbedrijven. Maar aan een Winchester in Philadelphia heb je niks als je zelf in Colombia erom zit te springen, nietwaar? Houston trok zijn chequeboek te voorschijn plus een gouden vulpen.

„Bank of America goed?”

„Bank of America is OK”.

Houston schreef. Jan en Bob keken Arie aan. Die vertrok geen spier van zijn ronde sproetenkop en keek vriendelijk terug, met grote, openhartig-blauwe ogen. Houston schoof de cheque over het tafeltje, stond op en riep:

„En nou inladen en erop af. Ik wil niet het risico lopen dat die bandieten er intussen vandoorgaan en me door de vingers glippen!”

In de laadruimte van de in oostelijke richting koersende Dolly Zero zat Podulka op een flard papier de situatie bij de smaragdmijn voor Houston uit te tekenen.

„Het is in wezen heel eenvoudig. Er is daar een berg met een heel lange helling. Die helling boven de mijn tot aan de kop van de berg is verrekt steil. Je kunt met een helikopter alleen maar landen bovenop die berg - daar is het vrij plat. Dat moeten we dus doen. Nu kun je vanaf die platte bergtop vrij gemakkelijk naar beneden komen via een omweg... hier. Daar loopt een zijrug noordoostwaarts met een nogal flauwe helling. Zo geleidelijk dat we er met tractoren en een bulldozer op en af konden. Zo vervoerden we ook die zakken cement voor de forten naar beneden”.

„Hoe liggen die forten nou?”

Podulka legde uit:

„Ik heb altijd rekening gehouden met de mogelijkheid van een plotselinge overval. Daarom heb ik Rikkers hier ook een tijd in dienst genomen om die dingen te construeren. Dat is ZIJN vak”.

„OK, OK”, zei Houston. „Verder”.

„De pest voor ons is natuurlijk, dat die forten zó zijn geconstrueerd, dat de schietgaten naar *buiten* zijn gericht. Omdat ze

bedoeld zijn om de mijn te verdedigen”.

„Ja, dat snapt een kind! Ga door”.

„Er zijn er drie, en die liggen in een halve cirkel om de mijn-ingang heen. Al de steen en het zand dat in de loop van de tijd uit de mijn is weggegraven is vlak voor de ingang op de helling gestort. Op die manier is er langzamerhand een vlakke uitbouw ontstaan: een soort platform of een groot terras of hoe je dat noemen wil en die fortten staan vrij dicht bij de rand daarvan. Bij de rand van dat terras loopt de grond heel steil naar beneden en gaat een eind lager over in de oorspronkelijke berghelling. Daar is het allemaal dicht begroeid met bomen en struiken. Je kunt er makkelijk tegenop klimmen”.

„Dus”, zei Houston, zijn tanden op elkaar klikkend. „Als we bovenop die berg zijn geland, en we kijken naar beneden, zien we een eind onder ons die fortten liggen. Dat herinner ik me toen ik er met de Cessna overheen vloog. Maar we kunnen vandaar geen vuur uitbrengen?”

„Dat kunnen we wel”, zei Podulka, „maar we raken niks, want de schietgaten zitten aan de vóórkant”.

Bob Evers zei, peinzend:

„Mijn gezonde verstand zegt me, dat er aan de achterkant van die fortten óók gaten moeten zijn. Want hoe kun je er anders in?”

„Jaja, allicht. Maar van bovenaf kun je daar geen kogel in mikken - die hoek is veel te hoog”.

„Maar je kunt van bovenaf wel het hele platte terrein tussen de ingang van de mijn en die fortten bestrijken”.

„Nou, en hoe! Met één geweer schiet je elke muis daar zijn staart af, als je tenminste met een geweer kunt omgaan”.

„Dan moeten we minstens één man daarboven hebben”, besliste Houston. „Liefst een scherpschutter. We hebben repeteer-geweren, dus één man komt een heel eind. Wie is hier scherpschutter?”

„Ik”, zei Jan Prins.

Podulka en Ridders, die van niets wisten, gaapten hem aan. Maar niemand anders keek ervan op.

„Goed”, zei Houston. „Jan Prins daarboven en dan blijven over ikzelf, Podulka, Ridders, Bob en Arie. Vijf man. Dat is een raar aantal. Ridders - ben jij goed met een geweer?”

Ridders maalde even met zijn kaken of hij zat te pruimen en zei

dan: „Nou - tot op vierhonderd meter...”

„Jij gaat bij Jan Prins boven. Dat worden dan drie ploegen van twee man. Bob Evers blijft bij mij en Arie gaat met Podulka mee. Elke ploeg heeft één Winchester en een Beretta”.

„Dan houden we één geweer over”.

„Dat klopt. Dat gaat als tweede naar de bergtop. Voor zuiver werk op langere afstand. Bob en ik dalen van de bergtop af linksom en Podulka met Arie gaat rechtsom. Flankaanval van twee kanten. En dan es kijken, of we dat zootje daar niet uitgerookt krijgen”.

Het begin was al een spektakelsucces van grote klasse, doordat de helikopter zijn komst al van verre aankondigde. De piloot was van alles op de hoogte gesteld, en leefde mee met elke vezel van zijn avontuurlijk Colombiaans wezen. Hij liet zijn toestel schuin van achteren op de bergtop toevliegen, niet al te dicht bij de rand van de helling en het gevolg was, dat men vanaf de mijningang, of vanaf de lap platte grond ervoor het toestel helemaal niet eens te zien kreeg... het bleef achter de bergtop verscholen. Zodra het aan de grond stond, repten Jan Prins en Rikkers, beiden met Winchester en de zakken gevuld met patronen, zich naar de rand van de helling, gingen liggen en loerden er omzichtig overheen. De helling was met wild gras en wat struiken begroeid, zodat zij een pracht van een dekking hadden, ook nog. De anderen hurkten een meter of wat achter hen neer.

„Zie je wat?” siste Arie.

Jan trok zijn hoofd terug en keek grinnikend over zijn schouder: „Dat zou ik denken. Er staat daar een man of zes beneden naar hierboven te staren. Die hebben die heli horen landen, maar ze zien geen pest”.

„Prachtig!” gromde Houston, overeind komend. „Hou je geweren gereed en geef mij dekking”.

Jan en Rikkers schoven hun Winchester over de rand en richtten ze op het groepje mannen beneden hen. Het was een vrij haveloos stel, zo te zien. Met baarden van weken of van dagen, maar wel allemaal met wapens. Geweren - cylinderrevolvers in holsters en één man met een tommygun: het legendarische wapen, dat zijn uitvinder arm maakte en de man die in 1940 de hele zaak opkocht, schatrijk. Een tommygun (eigenlijk genaamd: Thompson sub machine gun) kan zowel worden gebruikt met een recht magazijn

als met een trommelmagazijn. In de trommel gaan meer patronen. Hier zat een trommel op.

„Luister, daar beneden!” brulde Houston. „Ik bende rechtmatige eigenaar van deze mijn. Er is gisteren op mijn vliegtuig geschoten. Wie zijn jullie en met wat voor recht zijn jullie daar?” Er ging een gelach op en een honend gebrul. Een van de kerels hief een geweer en vuurde een schot af. Houston trok zijn hoofd terug en de kogel floot over Jan heen, die niet lang aarzelde, heel kalm aanlegde, de afwijking door het schuin naar beneden schieten incalculeerde en de trekker overhaalde. De vent die geschoten had, droeg een revolver in een zijholster. Jan raakte precies dat holster aan de bovenkant, en de kogel kwam natuurlijk ergens boven op die revolver terecht. Dat geeft een harde en ook rare klap, hoor. Er vlogen wat dingen in het rond: vermoedelijk stukken van de houten kolf. De schutter gaf een brul van pijn, liet zijn geweer vallen en begon als een wilde op een been rond te hinken, alsmear gillend en brullend. Er was vermoedelijk een stuk van de kolf, of misschien ook wel de weggeketste kogel zelf, in zijn dijbeen gedrongen. De groep daar beneden stooft uiteen en ging dekking zoeken tegen de zijkanten van de drie Rikkers-forten. En nu kwamen er nog meer lieden uit de mijn ingang naar buiten hollen, tot er een man of twaalf naar boven stond te kijken, opgewonden wijzend en pratend.

„Podulka - is er iemand bij die je kent?”

„Geen mens, Houston”.

„Waar is dan verdomme al je oorspronkelijke personeel gebleven?”

„Dat heeft de poten genomen, natuurlijk. Of is weggejaagd”.

„Heeft dan iemand van hen jou gewaarschuwd in Bogotá?”

„Hoe hadden ze dat moeten dóén? Gebruik nou je hoofd, Houston. Je kunt hier alleen redelijkerwijs met vliegtuigen komen. Over land kost het je naar Bogotá veertien dagen”.

„Och ja - natuurlijk. Nou - dan weten we genoeg. Laten onze twee patrouilles nou maken dat we via links en rechts daar beneden komen, voor die kerels op het idee komen om zelf naar boven te klimmen en ons hier in de rug aan te vallen. Jaag ze niet teveel op, hierboven. Aan de praat houwen, snap je?”

„Ik zal een beetje met ze praten”, zei Jan, ging gezellig wat liggen mikken en zocht een leeg blikje uit dat midden op het vlakke stuk

lag te liggen.

Goeie oefening voor inschieten”, zei Jan. „Ik hoop dat ze denken dat ik op hén mik”.

Hij trok af en het blikje, in het midden doorboord, maakte een hobbelende sprong zijwaarts. Beneden werd spottend gelachen. „Lach maar, jongens”, zei Jan. „Nou jij lekker ergens naast schieten, Ridders”.

„Laat ik iets leuks uitzoeken”, zei Ridders, die op twee meter afstand naast hem lag. „Daar helemaal rechts ligt een lege whiskyfles. Vat 69, zo te zien. Páng!”

De fles lag er nog net zo, maar meer dan een handbreedte er achter plofte een stofwolkje uit de grond.

„Je schiet vrij steil naar beneden”, zei Jan.. „Dan wordt de parabolische baan van de kogel vlakker. Je komt dus te hoog uit. Dat moet je verrekenen”.

„Weet ik”, zei Ridders korzelig. „Maar dit verschil is wel erg groot”.

„Kan natuurlijk ook dat je vizier niet zuiver staat”.

Ridders vuurde voor de tweede maal. Weer een huilend spotlachen van beneden. Men nam nu minder moeite om zich te dekken bij de forten, blijkbaar aannemend dat het eerste schot een gewone gelukstreffer was geweest. De kogel van Ridders' tweede schot was op goede hoogte, maar naast. Toen kwam het derde schot en liet de scherven van de whiskyfles in het rond spatten.

„Ik heb hem”, zei Ridders.

„Jullie een flesje coke?” vroeg een stem achter hen.

Daar stond de helikopterpiloot met twee geopende flesjes.

„Onze marketenster”, zei Ridders. „Heb je zin om mee te doen? Prijsschieten”.

„Ik wel”, zei de piloot met glimmende oogjes.

„Er ligt nog wel een Beretta in je toestel. Neem die maar”.

De kerels daar beneden waren op een onrustige manier door elkaar heen aan het lopen en vormden telkens andere groepjes, alsof ze onder elkaar iets aan het bespreken waren. Wel te begrijpen, overigens, want het zou ook voor hen wel niet erg duidelijk zijn, wat die enkele slecht gerichte schoten van die bergrand daarboven nou voor zin of betekenis konden hebben. Van de andere kant snapte Jan niet, waarom die kerels nu al dagenlang daar beneden waren blijven zitten. Het was hen er

zonder twijfel om te doen geweest om buit te behalen. De voorraden aan proviand en andere waardevolle voorwerpen hadden ze allang in handen... waarom bleven ze daar dan toch hangen? En toen schoot de oplossing hem te binnen: het vervoer! Daar lag natuurlijk voor weken proviand voor al die inlandse arbeiders: kisten en balen koffie, suiker, vruchten in blik, kledij, geneesmiddelen, tabak... allemaal dingen die in het oerwoud van grote waarde waren. Maar hoe dat alles te vervoeren..?

De piloot kwam terugdraven, plofte plat neer, begon gretig naar de bewegende doelen daar beneden te kijken, schoof zijn Beretta uit een bosje gras naar voren, en vuurde. Twee der rovers gaven een nijldige schreeuw en schoten terug. Goed zo. Dat hield ze bezig tot de beide flankaanvallen hun uitgangsstellingen hadden ingenomen. Nu de piloot met graagte de vijand ging bezighouden, begon Jan zijn blik wat verder weg te richten. Hij had een kilometers wijd uitzicht over golvende hellingen, dicht begroeid met geboomte. Alleen aan zijn linkerhand was dat anders: daar liep de rotsrug waar Podulka over had gesproken: die van de bergkop langzaam hellend het oerwoud in voerde, en waarover hij zijn zwaar materiaal naar beneden had vervoerd. Jan kneep de ogen halfdicht tegen het felle licht. Wat stond daar onderaan die helling, dicht tegen de bebossing aan? Iets knalgeels en iets roods? Een bulldozer! Het ding was waarschijnlijk in hoofd-onderdelen per helikopter hierheen vervoerd en op de bergtop in elkaar gezet. Daarna onder andere gebruikt als tractor... en dat rood geval was zonder twijfel een aanhangwagen voor zakken cement. Weer knalde het pistool en een woedende schreeuw kwam terug van beneden. Men had daar nu beslist wel in de gaten dat er meerdere personen daarboven lagen te schieten. Was ook de bedoeling.

Jan keek op zijn horloge. Het was niet zo'n geweldig eind, vanaf de bergtop afdalen langs de helling tot opzij van het fortenterras. Beide ploegen konden nu zo langzamerhand wel op hun plaats zijn...

„We hadden eigenlijk een stel walkie-talkies moeten hebben”, mompelde Jan en op dat moment knalde er rechts beneden een pistoolschot. Een Beretta! Het effect op de ongeregelde bandietentroep was buiten alle verwachting. Het scheen nooit in hun koppen te zijn opgekomen, dat er een aanval van verschillende

zijden op touw werd gezet... dat er een uitgekiend plan zat verscholen achter dat domme geschiet van de hoge bergrand af. Enkele van hen vuurden in het wilde weg hun geweren af in het dichte geboomte schuin beneden fort C. Want Jan had voor zichzelf die forten al een letter gegeven. Links - de kant uit waar de bulldozer stond, was Fort A. In het midden lag Fort B en geheel rechts het flankfort C.

Het scheen dat de tweede aanvalsspits had gewacht op een schot van rechts, want nu kwamen er ook schoten uit die richting.

„Nu wij ook losbranden”, riep Rikkers en zowel hij als Jan en de piloot gaven enkele schoten af, erop berekend om de vijand in zo groot mogelijke verwarring te brengen. Dat was altijd van nut - wat er verder ook gebeurde of werd ondernomen. Wéér schoten uit het geboomte rechts en links. Een rauwe kreet... en een der rovers viel neer en sleepte zich dan naar de beschutting van de mijn-ingang, met een been dat een ononderbroken bloedspoor naliet.

„Tjatja”, zei Rikkers. „Het is niet zo leuk als je vanuit een dicht oerbos wordt beschoten. Je ziet geen moer en je weet nooit precies waar je vijand zit”.

„Er is maar één ding verrekt link”, zei Jan. „Als ze op het idee komen om met zijn allen een geconcentreerde uitval te doen óf naar links óf naar rechts. Wij zitten er maar met zijn tweeën, en dan worden ze vrijwel zeker onder de voet gelopen”.

„Kom nou zeg”, zei Rikkers. „Als we hier willen, leggen we ze als konijnen neer met onze repeteergeweren. Die idioten denken gewoon dat we niet schieten kunnen”.

„Ik ben er toch niet gerust op”, zei Jan. „Ik zou er vóór zijn om maar meteen een stel naar de eeuwige jachtvelden te blazen, maar ik denk toch wel dat we daar enorm gedonder over zouden krijgen. Wij zijn buitenlanders, hier. Dat Colombianen dat onder elkaar doen weet heel de wereld. Dat is in de familie. Maar jij en ik... voor ons ligt dat wat anders”.

Maar hun probleem werd grotendeels opgelost doordat men daar benden, na veel heen en weer geren en veel inspraak, besloten had om een soort van egelstelling te gaan vormen. Het idee trouwens, dat Podulka voor ogen had gezwefd toen hij Rikkers erbij haalde om die drie fortjes te bouwen: een verdedigingsstelling, gericht tegen van buiten komende vijand. In plukjes van drie

of vier kropen de kerels door de achteringen de stenen fortin binnen en vrijwel meteen begonnen zij te vuren door de schietgaten aan de voorkant, die naar het oerwoud waren gericht. „Ja ja”, zei Jan. „Dat was te verwachten. Dat had Houston óók kunnen verwachten”.

„Tja - ik wilde me er niet mee bemoeien”, zei Ridders. „Maar die Houston met zijn grote bek weet tóch alles beter. Wat wil die dolle Texaan nu gaan doen? Een stormloop tegen die schietgaten?”

„Zo gek is-ie nou ook weer niet, lijkt me”. Jan keek over zijn schouder naar de zon. „Het duurt ook niet zo dol lang meer, of de zon gaat onder. Een uur of anderhalf”.

Ridders zei peinzend:

„Je zou die gabbers moeten kunnen uitroken of zoiets”.

„Wat van die muskieten waar wij vannacht mee gevochten hebben daarbinnen loslaten”.

Jan vuurde voor de aardigheid op het platte dak van het middelste fort B. De kogel ketste huilend weg en een scherf beton wervelde het bos in.

„Die fortin heb jij gebouwd, hè?”

„Ja ja”, zei Ridders. „Lekker mee verdiend. Kon ik al mijn schulden in Bogotá mee afbetalen”.

„Ze zijn van rotsblokken, aaneen gevoegd met cement, hè?”

„Ja. Dat spaarde een hoop in de aanvoer van materiaal”.

„Maar het dak van die dingen is plat. Hoe heb je dat geconstrueerd?”

„Van dunne stammen hardhout met cement erover. Van binnen geschoord met één zware stam in het midden. Tegen het doorbuigen”.

„Da's niet erg sterk, hé?”

„Wou je er doorhén gaan schieten? Dat kun je echt wel uit je bolle hoofd zetten. Zo'n dak hoeft niet zwaar te zijn: bij een aanval schieten ze tegen de zijkanten en niet tegen het dak. Daarom is dat ook plat gehouden”.

„Ja ja”, zei Jan piekerend. „Maar als je er nou eens een zwaar rotsblok boven op liet donderen?”

„Héééé”, zei Ridders op de verraste toon van iemand die iets leuks hoort. „Dat kon best eens een aardige stunteffect opleveren”.

„Nietwaar?”

„Vanaf deze hoogte knalt dat neer als een meteoriet”.

„En die dikke stam die in het midden staat? Die schoort het hele dak. Die kan heel wat hebben, want die staat rechtop”.

„Die blijft niet netjes rechtop staan, zeg. Want die middenpaal is niet diep in de grond gegraven - daar was ook geen reden voor. Dat ding wordt vanboven door het dak rechtop gehouden - die moest alleen een verticale druk opvangen. Als er een beetje rotsblok van deze hoogte op dat dak smakt, dan gaat het hele dak aan barrelen en die middenpaal lazert geheid om. Wat dat betreft kun je op mijn mechanisch inzicht vertrouwen. En ik heb die forten zelf gebouwd... en ze niet geconstrueerd op een geïmproviseerd luchtbombardement”.

Intussen ging het verspreide schieten daar beneden continu door. Het klonk, of beide partijen elkaar bezig zaten te houden - allebei piekerend over wat nu verder te doen.

„Het barst hierboven van de losse rotsblokken. Grote en kleine. Die kleine ketsen natuurlijk gewoon af. En die grote - zo van een honderd kilo en meer... die krijgen we niet verplaatst”.

„Nee - lastig. Ze zijn helaas niet zuiver rond. De natuur heeft dat maar slordig afgewerkt”.

Jan begon zich met de minuut onrustiger te voelen. Hij was bang, dat tegen het invallen van de duisternis, over een uur of zo, die wilde Houston, daar beneden, onbesuisde dingen zou gaan uithalen met een ramp als resultaat.

„Verdomme, Rikkers - konden we maar wat van die grote rotsblokken hier op de rand krijgen”.

„Zit je soms aan mijn helikopter te denken?” vroeg de piloot. „Ik heb dat soort hijsmateriaal niet bij me. Anders graag”.

„Neenee... Wrikken met een paar palen of zoiets. Of...”

Jan hield midden in de zin op, want er zei iets „klik” in zijn hersens. Hij sprong overeind, zei haastig:

„Houwen jullie die kerels daar beneden bezig. Ik heb een glorieus idee”.

En meteen begon hij schuins links over de rotskop weg te rennen.

Het zweet droop Jan met Colombiaanse stralen van kop en rug toen hij bij de bulldozer arriveerde. Het gevaarte had de hele dag in de gloeiende zon gestaan en straalde nog eens extra hitte uit. Jan haalde zijn shirt over zijn hoofd, legde het op de oververhitte

zitting achter de stuurhandles en nam plaats. Ja... zoals hij al had gedacht: het was een machine met een contactslot en er zat natuurlijk geen sleuteltje in. Hij klom weer naar beneden en probeerde het deksel van de gereedschapskist. Alleen een schroevendraaier en een roestige ijzerzaag.

„Dacht je dat het daarmee niet lukte?” zei Jan grimmig, klom met beide instrumenten weer op de bok, bukte zich en zaagde binnen een halve minuut de met spiraaldraad beschermde contactkabel door. De beide kabelharten lagen bloot. Hij zaagde nu ringsgewijs ongeveer tien centimeter van de metaalbescherming weg en ging daarbij tevens even door de draadisotatie heen. Meteen hoorde hij de zware startmotor aanslaan.

„Gelukkig... de accu is nog OK”.

Het afgezaagde stuk omhulsel kon ervan af worden getrokken... Jan boog beide draden uiteen, krabde met de roestige zaag een eindje isolatie eraf, zette een voet op het brandstofpedaal en kneep de draden tegen elkaar. Er spatte even een vonk uit... de startmotor gromde... en na een tel of tien sloeg daverend de motor aan. Met enkele twisten wikkelde Jan de draadeinden in elkaar en holde naar achteren. Daar zaten een paar jerrycans tegen de buitenkant vast in klemschroeven. Een ervan was geheel vol en de andere half. Hij liet de inhoud van de eerste in de tank klateren, haalde een takje op en peilde. De tank was bijna vol. Dreunend en daverend kwam het gevaarte op gang en begon zich over het ruwe, hobbelige hellende terrein een weg naar boven te ploegen.

„Het was”, vertelde Arie Roos later, „een stunt om als je oud bent, op regenachtige middagen aan je kleinkinderen te vertellen. Zo van: „Hè grootvader - vertel nog eens van die rovers in Colombia, en de bulldozer”.

Ridders en de piloot hadden - evenals trouwens de bandieten en de beide aanvalsploegen - het grommen van de bulldozermotor gehoord, maar alleen de eerste twee lagen eerste rang en konden het langzame vorderen van het bakbeest over de hellende bergrug volgen. Toen de stomende radiator van de bulldozer ten langen leste boven de rand van de bergkop verscheen, stond daar de breed grijnzende helikopterpiloot te wachten, met een geopend flesje coke in de uitgestoken hand.

„Man... je redt mijn leven!” hijgde Jan, de zware machine even in de vrijloop zettend. Hij klokte de inhoud van het flesje in één teug achterover, veegde met de rug van zijn hand het zweet uit de ogen en schakelde grimmig weer in. De zon hing nog een handbreedte boven de horizon.

„We hebben geen minuut meer te verliezen. Als alles goed gaat, kunnen we straks lachen”.

Hij zocht op het oog een middelmatige maat rotsblok uit... een bobbelig en hobbelig brok van naar schatting tweehonderd kilo. Het leek niet eens zo groot, maar graniet is enorm zwaar. De bulldozer beschreef een bocht op zijn rupsbanden, benaderde het brok van achteren en speelde ermee als een schildpad met een knikker. Zonder moeite schoof en rolde het brok tot aan de rand van de helling.

„Stop” riep Rijkers. „Nou mikken. En luister, Jan...”

Jan boog zich ver opzij, om boven het gedaver van de motor uit te kunnen verstaan.

„Je moet een eindje achteruit en een aanloopje nemen. Dat het ding niet zomaar de helling áfrolt, maar met een boogje door de lucht vliegt. Het zal misschien niet de eerste keer raak zijn, maar dat zien we dan wel. Pas alleen verdomd goed op, dat je op tijd stopt, anders ga je zelf met een boogje de lucht door”.

„Een soort van kamikaze-bulldozer”, grijnsde Jan. „Let op. Hier komt het betere stuntwerk”.

De bulldozer gromde een paar meter achteruit op zijn rupsbanden, haalde even adem (zo leek het wel) en kwam terug. Het roestige voorblad stond van onderen wat naar voren, schepte het rotsblok een beetje en stootte het met een zware dreun over de rand. Jan werkte met de rem en de koppeling. Het bulldozerblad stopte, in de lege ruimte hangend. Jan sprong in een grote boog achter het stuur uit om het resultaat te kunnen zien en de klap kwam juist toen hij zich over de rand boog. Het blok was vier meter naast Fort B terecht gekomen, en verder gerold tot het vlakbij de terrasrand tot stilstand kwam.

„Luister” riep Rijkers. „Zie je die plek hier?”

„Ja, en wat zou dat?”

„Zie je niet wat ik bedoel? Hier steekt vlak onder de rand een richel rots naar voren. Als dat blok over de rand komt, raakt het die richel en ketst met een extra effect naar vóren. Met een beste

kans dat het juist van boven op het fortdak klapt. Hee... daar steekt iemand zijn doortrapte kop naar buiten... Ga je terug, knurft!”

Rikkers loste een schot dat vlak naast de achteringang van het middenfort een splinter uit het beton sloeg. De bandiet die nieuwsgierig had willen gluren waar die doffe smak vandaan was gekomen, trok haastig zijn hoofd terug.

„Hou ze binnen!” riep Jan, de bulldozer kerend. „Het is beter als ze niet weten wat we voor hen aan het bekokstoven zijn”.

Het kostte hem nog geen twee minuten om het volgende blok tot aan de rotsrand te manoeuvreren. Voor de bulldozer was dat kinderspel. Terug... een korte aanloop... het brok schoot over de rand, kreeg een afzet van de uitstekende richel en viel met een pracht van een boog met toenemende vaart in de juiste richting... helaas precies niet juist genoeg. Het raakte de linkerachterkant van het stenen bouwsel met een harde krak als van een kanonschot, ketste zijwaarts af en bleef log liggen.

„Een scheur in het dak!” riep Rikkers opgetogen. Hij scheen er een mateloos genoeg in te scheppen, zijn eigen bouwsel in puin te zien bombarderen. Een der bandieten schoot in wilde paniek door de achteringang naar buiten.

„Blijf binnen daar!” brulde Rikkers, en vuurde. Hij had op een enkel gemikt en raakte een scheenbeen. Maar zoiets is echt heel afdoende. De vent tuimelde voorover, rolde een paar keer om en om en bleef weeklagend liggen. Een tweede figuur verscheen flauw zichtbaar in de uitgang, zag wat er gebeurd was, en trok zich terug.

„Jahaha!” lachte RIKKERS, „als ze nu allemaal tegelijk het rit aan konden nemen, gaf ik ze nog een beste kans. Maar ze kunnen er alleen maar één voor één uit, de olijkerds”.

De bulldozer was weer bezig met het apporteren van een nieuw blok. Dit was wat onregelmatiger dan de eerste twee en het schoof meer dan het rolde, maar dat maakte voor de bulldozer geen merkbaar verschil.

„Tja...” zei Rikkers, toen het op de rand lag. „Al die rare uitsteeksels maken het mikken een kwestie van gok. Het is maar net wat voor effect het krijgt. Zoiets als een twaalfhoekige biljartbal. Brand maar los, Jan!”

De bulldozer kroop grommend achteruit... kwam met een spurt

naar voren en ramde het blok. Het duwblad gaf een zingend geluid en het blok zelf suisde wentelend door de lucht...

„JajaJAAA!” gilte Ridders. „In de roos, Jan!”

Er klonk een klap... werkelijk als de inslag van een meteoriet. Het blok raakte het fort iets naast het midden en het was, of het hele fort ontplofte. Alleen ontplofte het niet omhóóg, maar zijwaarts. Het blok knalde naast de binnenpaal neer tussen die paal en de buitenwand en drukte de hele constructie uitelkaar. De losse rotsblokken waaruit het geheel was gebouwd werden losgescheurd uit het samenvoegend cement. De stammetjes die het dak steunden braken dóór als lucifertjes en eindden stam en plakken beton vlogen in een boog door de lucht.

„Val aan!” brulde Ridders. „De bres is geslagen. Dikke! Podulka! Storm naar binnen... die helden daar binnen liggen voor Pampus!”

En dat was precies wat er gebeurde. De twee aanvalsploegen links en rechts hadden natuurlijk gezien, wat Jan daarboven met zijn bulldozer uitstukte, hadden de beide eerste blokken zien vallen en wisten dat het maar een kwestie van proberen was, voor er een precies raak zou zijn. Luid schreeuwend holden zij gevieren op Fort B af, en het open mijnterras op, bogen links en rechts af en hielden hun geweren gericht op de achteringangen van beide zijforten.

„Eruit jullie!... Kom naar buiten zonder wapens en met je ongewassen klauwen omhoog!”

Jan stond breed grijnzend boven op de rotsrand, met één hand op de hete radiator van zijn brave, trouwe bulldozer en zag de bandieten een voor een haar buiten kruipen. Het middelste fort had twee gewonden, die naar buiten werden gesleept. Een met een gebroken been door een erop geploft steenblok en de ander bewusteloos door een harde klap van een gebroken dakspant.

„Wat moeten we met dat zootje?”

„Alles afnemen”, zei Podulka, „en ze dan het oerwoud in schoppen. Alleen de gewonden gaan mee in de helikopter. Dat moeten ze in Bogotá maar uitzoeken”.

Podulka was in de mijn gebleven om de schade op te nemen. Houston zat stoere verhalen op te hangen bij de Amerikaanse ambassadeur thuis. Bob, Jan en Arie lagen achterover in ligstoe-

len rond het sprookjesachtig verlichte zwembad van het Tequendama Hotel, in gezelschap van Rijkers, die erop stond om bier te drinken met een fikse scheut tequila erin... een mengsel om een os te vellen, zoals Bob rillend opmerkte.

Arie had juist met intens genot zitten verhalen hoe Rijkers en hij aan die Winchester's en Beretta's waren gekomen.

„Dus als ik het goed begrijp, sproetkop”, zei Jan, een enorme slok nemend uit een glas ananassap, „dan ben jij nu in het bezit van de complete documentatie van Cabral....over de juiste ligging van bepaalde gezonken Spaanse galjoenen?”

„Dat heb je uitstekend begrepen, jongetje Prins. Met dien verstande, dat de troep wilderikken aan wie wij die vrachtauto met inhoud hebben ontfutseld, die gegevens óók hebben”.

„Plus nog een derde, ons onbekende groep”, vulde Rijkers aan, „want de hele herrie daar in dat huis van Cabral ging er juist over dat zij hem ervan beschuldigden, dezelfde gegevens ook nog aan anderen te hebben verkocht”.

„En die papieren liggen boven op jouw kamer, Arie?”

„Jazekers, aap van een jongen”.

„Is het nou niet een leuk idee... nou we toch in de buurt zijn...”

„Ja - nou we tóch in de buurt zijn...”

„Van hier naar de Caraïbische Zee is een kippe-eindje”.

„En het is daar altijd mooi weer...”

„En Bob is altijd goed geweest in duiken...”

„Ik voel er àlles voor”, zei Arie. „Maar dan moet Rijkers mee. Die beschikt over een dergelijk arsenaal aan oude wijsheid in de vorm van spreekwoorden en gezegdes...”

„Rijkers gaat mee”, knikte Jan. „Mee eens, Bob?”

„Rijkers is een onmisbare figuur”, zei Bob. „Alleen...”

„Hoe moet het nou met die zeventuizend vijfhonderd gulden... die helft van wat er van Podulka gestolen is?”

„Dat geven we aan Houston. Het is zijn geld, per slot van rekening. Moet die maar zien wat-ie ermee doet”.

En aldus werd besloten, tot ieders tevredenheid en met het gelukzalige gevoel dat er... ergens op de Caraïbische Zee, binnenkort weer wat beleefd zou kunnen worden.

WILLY VAN DER HEIDE

Bob Evers belegert Fort B

Net als het leven van Bob Evers, Jan Prins en Arie Roos weer normaal (en dus intens saai!) dreigt te worden, arriveert een telegram van Evers sr. uit New York. Er is weer werk aan de winkel! Een club van gokgrage miljonairs wil zekerheid hebben of hun geïnvesteerde geld om uit verlaten smaragdmijnen in Columbia nog wat extra miljoentjes te verdienen wel goed besteed wordt. Vertrouwensman Podulka lijkt ter plaatse wat slordig met dit geld om te springen, bijgestaan door een merkwaardige Hollandse ingenieur, ene Rikkers. Vermomd als onschuldige Leidse archeologie-studenten gaat ons drietal een kijkje nemen dat hen nog lang zal heugen! Aartsschurk Juan Cabral weet veel meer van de smaragdgeheimen, maar probeert zijn kennis aan iets te veel mensen tegelijk voor grof geld te slijten. Dat zoiets niet goed kan gaan, blijkt wel uit de zeer onvriendelijke mitrailleursalvo's die ons drietal verwelkomen, als zij met Rikkers bij de smaragdmijn in de verlaten Columbiaanse jungle arriveren. Zijn zij dit keer nèt iets te ver gegaan in hun speurwerk?

VAN HOLKEMA & WARENDORF, BUSSUM

ISBN 90 269 1601

WILLY VAN DER HEIDE
BOB EVERS
BELEGERT FORT B

